

**ЗАХАРИ СТАЙКОВ**  
**ВЪЗПРОИЗВОДСТВОТО НА**  
**ВРЕМЕ**  
**КАПИТАЛ**  
**БОГ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Небесната дъга е символ на единството на кръговрата на веществата.

Идеите за време, капитал и бог са една идея.

Видовете време, формите на капитала и нормите на морала са единосъщни. Защото те са едно и също — като три агрегатни състояния на социетала. Те се подреждат в една таблица. В нея се съдържа всичко необходимо за живота. Само в нея е съществуващото, всичко друго е илюзия. Това е световната хармония.

Така хилядолетната идея за време, капитал и бог еволюира и на тази основа обществото се реформира.

Защото тук се намира идея за организация.

Кръговратът на време, капитал и бог е подобен на кръговрата на водата — по нейните три агрегатни състояния: вода, лед и пара. Кръговратът на капитала не може да се осъществи, ако не се премине през трите агрегатни състояния. Това е съдържанието на таблиците за възпроизводство на времето, капитала и морала, където С е твърдото състояние, V е течното състояние и М е въздухообразното състояние на Капитала.

Това е то фундаменталната социология като наука за третото хилядолетие.

*На моите учители Христо Попов, Живко Ошавков и  
Ваклуш Толев и на духовната класа на България!*

## AXIS LIBRI

Triune Universum — Time, Capital, God.

Time is function, Capital is product, God is Knowledge of the universum.

Past, Present and Future — Triune Time.

Constant, Variable and Surplus value — Triune Capital.

Father, Spirit and Son — Triune God.

Time, Capital, God are untactile, but they are substantial — created by labour. Time budgets method is a tool for measuring them.

The united Table for reproduction of time, of the forms of capital, and of the moral norms is a social radar system.

„My Father never stops working, So I work too“ — Christ.

Deliverance of genetic social disease „Sick cow“.

The Harmonia Mundi is existence — symmetry among the laws of Time, Capital and God. Everything else is illusion.

M-prime the Universal Law is the Constitution of Universum and an idea for social organisation. The state constitutions are under this Constitution.

Green village tourism as a synthesis of M-prime and Free Time is God-living.

## **„ОС НА КНИГАТА“ — КВИНТЕСЕНЦИЯ НА СЪДЪРЖАНИЕТО.**

Универсумът е триединен: Време, Капитал, Бог.

Времето е функция, Капиталът е продукт и Бог е знание на една същност.

Триединствата на Времето — минало, настояще и бъдеще, на Капитала — С, V, М и на Бог — Баща, Дух и Син съставляват триединството на Универсума.

Време, Капитал и Бог са неосезаеми, но те са субстанционални — създават се с труд.

Те са технологируеми с методите на бюджета на Времето.

Единната таблица за възпроизводството на видовете време, формите на Капитала и нормите на морала е социален радар.

„Моят баща никога не спира да работи. Така правя и аз“ — Христос.

Избавление от Генетичното социално заболяване „Болна крава“.

Световната хармония — симетрия на видовете време, формите на капитала и нормите на морала е съществуване. Всичко друго е илюзия.

М-прим е Универсалният закон, е Конституция на универсума, идея за организация на обществото, конституция, която е над конституциите на отделните държави.

Зеленият селищен туризъм като синтез на М-прим и свободното време е Богоживеене.

## ВСТЪПИТЕЛНИ ДУМИ

Безброй са хората, от които съм се учил и от които продължавам да се уча, но трима са моите учители. Живко Ошавков е мой учител по социология; Учител по политикономия ми беше Христо Попов; Учителят ми по теология се казва Ваклуш Толев. В сравнение с тях аз не съм създал нищо, само съм ги събрал в едно. Но събрани в едно те са ме оплодили и така се е родило нещо ново. Тримата са великани на духа и на световната хармония. Тримата в мен и за мен са три страни на един и същи процес. Три истини, три пътя събрах и разбрах много нови неща. Техните учения са единосъщни. Те са своеобразна конституция — цялостна система от закони за обществото:

Христо Попов дава конституцията на политическата икономика;

Живко Ошавков дава конституцията на Обществото — социологическата структура;

Ваклуш Толев дава конституцията на Бога — структурата на Мъдростта, Духа и Морала (моралът е инструментален; Бог е субстанционално. Редът в обществото се въвежда от Бог чрез морала).

Политическа икономика, социология и теология — едно са. Отразяват три страни на един и същи процес, въплъщават един и същи образ. Техният продукт е конституцията на обществото в цялост, която изразява мъдрост и призовава към мъдрост. Прозрението и на тримата е в това, че всичко извеждат от едно и всичко свеждат до едно, че се основават на цялостността и съвършенството. Съществуват само Бог, конституцията на капитала (М-прим) и социологическата структура. Всичко останало е илюзия.

И тримата не са разбрани от съвременниците си. Христо Попов е почти забравен. Остават да вилнеят само страстите около конкретните икономики — да се оценяват или осъждат. От неговото учение се раждат теории за отделните икономики, теории за формите на принадлежната стойност.

Живко Ошавков се свързва предимно с емпиричните изследвания. От неговото участие се раждат теориите за отделните сфери, и теорията за структурите на обществото.

От учението на Ваклуш Толев се раждат теориите на мъдростта — теориите за отделните сфери и духовните вълни на божественото. Изхвърлят се старите дрипи на религиозността и се осъжда всяка глупост и лъжа на църквата. От синтеза на трите учения, от съвършеното знание се ражда знанието за истината, за пътя и живота като Световна хармония.

Аз не съм създал нищо ново, просто съм събрал трите учения в едно и от това се е родило нещо ново. Новото е таблицата за възпроизводство, която обхваща единния продукт на обществото — туристическият продукт като синтез на всички продукти, като синтез на производство и потребление.

Ученията на тримата ни отвеждат и към нови измерения. Структурата е друго измерение, различно от измеренията на старата буржоазна социология, на старата буржоазна политикономия, на старото християнско богословие. Тя е мярка на капитала, времето и морала. Тя измерва капитала в принадлежна стойност (а не в печалба или рента). Тя измерва капитала в туристически продукт — не това, което е произведено, а това, което е потребено. Измерването на времето е в свободно време, а не в труд. Измерението на Бога е в настоящето, а не в бъдещето (Бог е субстанционален и измерим, макар с просто око да е невидим).

Христо Попов, Ошавков и Ваклуш служат на осъществяването на световната хармония. Младото поколение трябва да ги опознае, защото то ще изгражда своето бъдеще.

Новото общество не може да се съгради, без да се разруши старото — старата социология, старата политикономия, старата религия — без да се открие пътят на новото хилядолетие.

Професор Захари Стайков

## ВЪВЕДЕНИЕ

Идеята за Време, капитал и Бог (морал) като една структура е фундаментална. Свързването на възпроизводството на време, капитал и морал в една обща таблица е радикално (революционно). В нея всички явления, категории и закони се извеждат в една обща закономерност — симетрия и се свеждат до един закон, общ за всички явления и процеси. Този закон е ядрото на информационните технологии, които ще овладеят света, след като станат съставка на социологически технологии. Това е пътят на световната хармония, която движи света и ще го владее през следващите хилядолетия. Синтезът на време, капитал и морал е парадоксален. Свързването на три най-обща понятия в едно като че ли не обещава хармония, доколкото и трите поотделно са достатъчно общи и трудно определими. Но време, капитал, морал поотделно са свършени. Затова те водят до свършенство (свършено е това, към което нищо не може да се прибави и от което нищо не може да се извади). Идеите за времето, капитала и морала остават безплодни, ако не се прилагат и поотделно една към друга те са несъвместими, затова и неприложими. Значи поотделно те не могат да съществуват, ако едни други взаимно не се оплодотворяват. Време, капитал, морал взаимно се привличат, защото те са три страни на един и същи процес — процесът на възпроизводството на живота. Полето на живота е поле, извън което няма живот. Поле, което съдържа всички елементи и всички взаимодействия на обществото. Голяма идея без технология е светкавица и гръм. А технологии без овладяване полето на живота са серия от светкавици и гърмежи, бунтове и революции, стихийни сблъсъци без предвидими резултати. Защото разкъсват единството на времето, капитала и морала. Митовете от древността съдържат елементи на социални технологии. Митологията по своята роля и социални функции е социална технология. Митът за трите мойри на съдбата е типичен случай на обхващане полето на живота с практически цели с оглед определяне на социални роли, социални



норми и социални оценки. Животът като поле на възпроизводството на времето, капитала и морала е не само духовно, но и материално и технологично поле на взаимодействия. В него се намира критерият за материалност и нормите на морално поведение, потоците и пътищата на информация. В резултат на взаимодействията полето се превръща само в себе си. Или полето на живота не е скалар, не е и вектор, определящ посока, а е тензор на взаимодействия, които се транслират сами в себе си. Всички потоци са енергетически — като М-прим, социална енергия. Цялата информация е в едно поле, в едно количество, което се нарича тензор, и едно качество, което се нарича тензорна плътност (вж. Херман Уейл). Всичко се свежда до едно количество и до едно качество. Това е великият синтез на времето, на капитала и на морала.

Емпирично аз достигнах до тази представа посредством събирането на всички единични БВ (бюджети на времето) в един единен БВ на света. Чрез времето на всички хора се вижда Бог, чрез Бог се вижда капиталът (тук става дума за времето на човека от неговото раждане до неговата смърт. Такива БВ са съставени в България. Методът на тяхното съставяне е публикуван в Рим през 1994 г.).

Най-добър познавач на „Капиталът“ на Маркс и Енгелс бе моят учител по политическа икономия проф. Христо Попов. Той ме научи да виждам монолитността, логическите връзки и последователност на „Капиталът“, неговия динамизъм, превърнати системи и преди всичко неговата истинност. Христо Попов служеше на истината с въпроса „прав ли е Маркс?“. Но когато със същата любознателност попита „прав ли е Сталин?“, той бе уволнен (аз също, защото публично го защитих).

Проф. Живко Ошавков проповядваше цялостността на социологическата структура на обществото — и той служеше на истината. На своя Бог — социологията. Когато четох „История на религиите“, а след това прослушах много от лекциите на Ваклуш Толев, аз бях силно изненадан от близостта на идеите в областта на теологията с тези на социологията. Така установих общите пътища на човешката мисъл в Библията и „Капиталът“. Така в моето лично поле на мислене се срещнаха, се кръстосаха Библията и Ваклуш с „Капиталът“, Хр. Попов с неговото възпроизводство и Живко Ошавков

с неговите сфери. Всичко това намери своята синтетична форма в таблици за възпроизводство на времето, капитала и морала, които представих през 1996 г. във Виена на Световна конференция по изучаване на времето.

Какво в същност осъществяват тези таблици — невероятни преходи:

- от време към капитал и морал;
- от капитал към време и морал;
- от морал към време и капитал.

Свободното осъществяване и възпроизводство на тези преходи — това са световните равенства (тъждества, единосьщности):

- на горе и долу, на частна с обществена собственост;
- на потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност;
- на Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух;
- на минало, сегашно и бъдеще;
- общо равенство на морал, капитал и време.

Или равенство на потребителната стойност, стойността и принадлежната стойност. Тези равенства са истини и са основата на морала. Равенството не е пожелание и критерий за моралност, а основа на живота и източник на моралност. Защото равенството е върховен принцип на обмена. То обаче не е принцип на разпределение, нито пък е принцип на потребление или производство. Равенството, съдържащо се в основните уравнения, не е аритметика. Тук става дума за сложни количества, става дума за същности и качества, на които се придава количествен израз. Става дума за количества, които са тензорни величини и за качества, които са тензорни плътности. Или тук става дума за съвсем друга алгебра.

Жертвата на Христос не може да бъде измервана с принадлежна стойност. Маркс пише, че принадлежната стойност не е жертва. Но принципите на строежа на принадлежната стойност и нейното възпроизводство са тъждествени със строежа и принципите на боготворчеството и Възкресение Христово. Ако не се жертва принадлежната стойност (като инвестиция), няма да се възпроизведе капиталът; ако не се жертва Христос, няма да има Възкресение. От тази гледна точка със сигурност може да се утвърждава, че принадлежната стойност е жертвата на Христа, а Христос е символ на принадлежната стойност, т.е. на жертвата. Ето за такова равенство тук

става дума, а не за просто аритметическо равенство. Равенството е динамично, съзидателно:

- моралът трябва да се създава и отдава;
- капиталът трябва да се създава и отдава;
- времето трябва да се създава и дава.

Това е то основата, съдържанието на световната хармония и на световните уравнения. Те са тъждества. Те се единосъщности. Затова не се казва, че Бог Отец, Бог Син и Бог Дух са равни, а се казва, че те са единосъщни. Защото отношението не е скаларна величина, а тензорна величина, защото то е възпроизводимо. А възпроизводимото е съвършено. Несъвършено е това, което не е завършено, което не става, което го няма и затова то не е възпроизводимо. То нито може да се види, нито може да се разбере. За да се види и разбере даден процес в цялост, той трябва да бъде завършен. Затова и капиталът и времето и моралът могат да се видят и разберат само във възпроизводството, само като завършени. Те се осъществяват като производство, обмен, разпределение и потребление само в цялост. Те са в синтез. В края на краищата принципът според труда и принципът според потребностите са равни и са стълб на хармония мунди. Пътят на великия синтез е пътят към истината, съвършенството, живота. Той е само един. Улиците са много. Няма пряк път към Бога, освен чрез сина (Христа); няма прав път към стойността, освен чрез принадлежната стойност; няма прав път към времето, освен чрез труда и активността — трите пътя са едно: не може да се стигне до морала, без да се мине през капитала и труда; не може да се стигне до капитала, без да се мине през морала и труда (времето); не може да се стигне до времето и труда, без да се мине през морала и капитала. Пътят на времето е пътят на морала и капитала. Това значи: „Капиталът“ на Маркс да се види чрез Библията и Библията да се прочете с езика на „Капиталът“. Капиталът и Библията да се свържат чрез структурите и формите на времето като структури и форми на капитала и структури и форми на морала.

Във всеки момент от времето на човека се осъществяват дейности. Всички заедно имат общо количеството, което ги прави качествено съизмерими; всички те имат общо качество, което ги прави количествено измерими. Това прави възможно съставянето на таблица за възпроизводството на времето, на капитала и морала в едно. Всичко е горе, в цялостността. Или това е Бог на небето. Но има цялостност и

долу във всяко живо ядро на обществото. Горے — като поле на взаимодействие на време, морал и капитал. Ядрото долу — елементарна форма на което е стоката — има своите пътища по подобие на полето горе. Пътят на стоката е един. Улиците и пътеките — безброй. Съвършенството на пътя на стоката се определя от съвършенството на стоката като елементарна форма на общественото богатство и от триединството на стоката като потребителна стойност, като стойност и като принадлежна стойност. Ако стоката е съвършена, тя става, тя се осъществява. Което не става — умира, изхвърля се от стокооборота.

Стоката не може да не бъде съвършена; капиталът не може да не бъде съвършен; времето не може да не бъде съвършено, ако то е станало М-прим. М-прим в стоката е гаранция за нейното възкресение. Възкресение значи спасение, спасение значи нов живот. Това е пътят на стоката в цялост, и на стоката като едно. Къде е същността на стоката? Не е тук и сега, а някъде там и тогава, когато тя се осъществи. Но от гледище на възпроизводството истината за стоката е „тук и сега“. Между тук и сега и там и тогава лежи зона на „обръщане“, точки на превръщане на истината за стоката, които определят природата на самата стока. Превръщанията се обуславят от различията в потребителната стойност на стоката. При дванадесет вида потребителни стойности на стоката има 12 преобръщания.

Това са 12 повратни точки по пътя на истината (осъществяването, възпроизводството) на стоката. Оттук произтичат дванадесет превърнати форми на стойността; дванадесет превърнати форми на капитала и дванадесет превърнати форми на времето, на морала и на стоката. Всички отделни стоки са превърнати форми на принадлежната стойност. Стока е такава цялостност, която обхваща стоките от всички сфери. Това е туристическият продукт — стоката на стоките, цялостната ферма на стоката, в която превърнатите форми са компоненти.

**Таблица 1. Възпроизводството на стоката**

<b>Вид стока, услуга</b>	<b>Време за:</b>	<b>Цена</b>	<b>Морална норма</b>
1. Земя, ферма	работа	рента	екологичност
2. Машина, фабрика	производство	печалба	сила

3. Банка, акции	разпределение	дивидент	справедливост
4. Пари, бюро	обмен	процент	равенство
5. Хляб, магазин	хранене	коефициент	богатство
6. Раб. сила /човек/	живот	заплата	братство
7. Лечение, б.ца	лечение	здр. каса	живот
8. Училище, урок	учение	хонорар	истина
9. Кино, театър	изкуство	парса	красота
10. Мач, спорт	игра	такса	жизненост
11. Казарма, ред	политика	данък	свобода
12. Мъдрост, дух	духовност	дар	прозрение
Всичко стока	БВ	М-прим	Морал

В таблицата на възпроизводство на стоката се съдържа истината на живота. При отрицателни значения на цените и нормите на морал възпроизводството не става. Аз съм преодолял завесата, скъсал съм с превърнатите форми на капитала, превърнатите форми на времето и морала. Защото истината не е в тях, а над тях. Истината е в общността, истината е в цялостността им. В книгата се вижда и разбира времето, защото се свързва и опложда със знанието за капитала и морала. Вижда се и се разбира природата на капитала, защото се свързва с времето и морала; вижда се и се разбира (осмисля) природата на морала, защото се свързва със знанието за времето и капитала. Така се постига ново, по-високо равнище на знание и познание; ново, по-дълбоко и истинно разбиране на Бог, капитал, време и морал. Като се интегрират в цяло времето, моралът и капиталът се диференцират и специфицират, а не се премахват различията между тях:

- Бог е идеята за цялостност;
- капиталът е материята на цялостност;
- времето е енергията (духът) на цялостност;
- моралът е нормиращата цялостност.

Тяхната цялост е живо съвършенство, от което нищо не може да се отнеме и към което нищо не може да се прибави.

Не те се създават, за да ни служат, а ние да им служим. Защото те не са просто израз, а съдържание и смисъл на самия живот, на

социалната форма на материята и съзнанието. Това е възпроизводството на време, морал и капитал.

Бог съществува, той е социално същество, което не може да се види и изучи без капитал и без време (социално);

Капиталът съществува, но той не може да се получи без Бог и без социално време.

Времето (социално) съществува, но то не може да се проумее без знанието за Бог и капитала. Тройният синтез като единство на диференциации е: Бог като Бог Баща, Бог Син и Бог Дух; капиталът като постоянен, променлив и принадлежна стойност; времето като минало, сегашно и бъдеще.

Трите диференциации се възпроизвеждат горе и долу (в стоката). Така тройният синтез става троен анализ. Това е поуката. Тази поука се съдържа в трите мойри на древна Гърция. Идея за организация на живота през третото хилядолетие. Възпроизводството на великия синтез и тройните диференциации.

Образува се система от знания и факти за обществото, която има качествата измеримост и ефективност, т.е. на затворена система. Теоретичната цялост на сградата „общество“ се съставя от компоненти — сфери и трихотомии. Това е социологията като целокупност от факти и система от теории за обществото. Това е безсмъртието на духа, който дава живот. Вечно живи са хората, които носят такъв дух.

Проблемът на обществото е богът в него, проблемът не е в човека, а богът в него. Първо човек се въздига, а след това се вижда и оценява. Такъв критерий се прилага за определяне основни понятия: Бог и Христос; капитал и принадлежна стойност; продукт и стока; стойност, пари и цена; работно и свободно време; труд и време; производителност и богатство; собственост и бедност; морал и право; власт и свобода; общество и време. Те са фалшиви и неприложими, ако не се постигне цялостност и системност горе — в обществото и долу — в семейството. Дори бюджетът на времето, като идеална цялостност, води до крупни грешки и заблуждения, когато не съчетава цялостност долу и горе, ако не обхване съвкупното време. Пример за това са сравненията на БВ на България-Финландия през 1992 и на 14 държави (Ню Йорк, 1994). Явлението се подчинява на закон, а законът — на симетрия. Или константата на явлението е законът, а константата на закона — симетрия. Те структурират фактите и теориите в едно.

Това е същественото, което правят строителите на социологията и архитектите на обществото. Те това създават и затова остават. Мисията на социологията е да създава цялостно и истинно знание. Да произвежда теория.

# **I. BPEME**



## 1. МОРФОЛОГИЯ НА ВРЕМЕТО. ОСНОВИ НА СОЦИОЛОГИЯТА НА ВРЕМЕТО.

Формите на съществуване на времето като тяло и като стойност представляват социалната морфология. Това е наука за формите на организация на социалното време, основана на десет (или повече) форми на телесно съществуване или материализации на времето. Това са десет вида потребителни стойности, десет вида стойности и десет вида принадлежна стойност (или десет вида стойности на десетте вида потребителни стойности и форми на принадлежна стойност), произтичащи от видовете време. Законите на социалната морфология това са законите на социалните форми на живот като цялостност или законите на съвкупното социално време. Това е фундаментално знание за цялостността на социалния живот, цялостността на социалното време — минало, настояще и бъдеще в едно. Законите на социалната морфология са закони на преходи на едни форми в други. Това са принципи на синтез на формите в една и диференциация на едната в десет. Съществуват:

— Закон за съхранение на формите като тела и преминаването им в стойности (закони на производството);

— Закон (обратен) за съхранение на стойностите в цялост и преминаването им в тела (закони на потреблението).

— Време, което не се овеществява, което не дава плод, то не може да добива стойност. И няма форма. А овеществено време, което не се потребява, губи и своята потребителна стойност, затова то губи и своята форма. Това, което е извън БВ, губи и своята стойност и своята потребителна стойност.

Машина, която не се ползва, пари, които не се потребяват, хляб, който не се яде, работна сила, която не работи, земя, която не се обработва, знание, което не се ползва, арт, който не се консумира, дух, който не властва и власт, която не се прилага, губят и своята стойност, и своята потребителна стойност. Те не могат да бъдат форми на съществуване на времето. За да се възпроизведе времето, за да го има отново, то трябва да преминава постоянно през десет тела и да се

осъществява в десет форми. Десет форми на създаване на времето, това са десет форми на социална енергия (десет форми на принадлежно време, на принадлежна стойност). Но за да се осъществи една енергия, тя трябва да премине през всички останали. За да се осъществи една форма, тя трябва да може да представлява десет други форми. Всяка енергия протича през всички останали, за да приеме отново първоначалната си форма. Да се транслира в самата себе си. Загадката на формите на времето е в това, че за да се възпроизведе, то трябва да се овещести в една конкретна форма, а за да се остойности, то трябва да премине, да протече през всички други форми. За да се осъществи времето като печалба, то трябва да бъде материализирано в средства за производство (машини). За да се потребят тези машини, те трябва да се използват във всички други сфери. А за да се използват във всички други сфери, те трябва да имат качество, равно на продуктите на всички други сфери. Това е стойността на машината, която преминава в отвъдното. За да се възстанови производството на машини обаче, трябва да се върне стойността (печалбата). Но печалбата може да се върне в своята сфера, само ако добие тялото на средство за производство. Тялото на машината е съвкупност (и органична цялост) на телата от десет сфери. Те образуват едно тяло — потребителната стойност на машината.

За да е жива машината, тя трябва да се потребява, да дава на другите сфери. Ако не дава, тогава спира възпроизводството, тогава умира машината. За да възкръсне, тя трябва да умре като потребителна стойност. За да се възстанови отново същата потребителна стойност, тя трябва да се роди, да се създаде отново. Без раждане, без създаване отново и отново няма живот. Затова всяка форма на времето е от една страна вид раждане на вид потребителни стойности, а от друга страна, тази форма, за да се възпроизведе, трябва да има всеобщата форма на стойност. Да принадлежи на всеобщото, да е Бог. И затова всяка форма е идол и може да се идолизира, което поражда безброй трудности, ако не се види като форма и път към цялостността. И от друга страна всеки Бог може да се фетишизира и изпразни от реално съдържание и сила, ако не се види като реален източник на социална енергия (стойност) в конкретно тяло, а Син Божи — в една от десетте вида потребителни стойности. И да се види връзката на прехода от Бог Син към Бог Баща и от Бог Баща към Бог Син. Това е Бог Дух. Това е

производителността на труда в обществената реалност — материализация на социалното време в една крайна потребителна стойност, която ще наречем туристически продукт.

Бог-Баща в обществената реалност значи остойностяване, валоризация на продуктите в една стойност. Синтез на съвкупното време и съвкупните стойности на обществото, общия обществен продукт. Бог-Дух в обществената реалност е одухотворяване, оживяване, свързване в едно на тяло и форма в едно. Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух са три образа, три форми на една същност. Те са единосъщни. Това е цялостността на живота. Това е цялостността на всички форми на време и живот. Но тази цялостност не е само горе. Тази цялостност съществува и във всяка отделна форма на живот, във всяка отделна форма на общественото възпроизводство на времето — десет форми на време и живот долу и десет форми на време и живот горе. Десет форми на принадлежна стойност долу и десет форми на принадлежна стойност горе. Приносът на всички сфери е растежът на принадлежната стойност.

Десет сфери по десет форми правят сто основни форми на организация на времето и сто социални технологии за възпроизводството на времето в обществото горе и долу. Това е социалната морфология на организациите, институциите. Всяка отделна форма, за да е цялостност, трябва да обхваща необходимите десет сфери. Но за да могат да се възпроизвеждат десетте сфери, трябва да се диференцират и материализират. Диференциация и организация само на основата на една или две сфери налага ограничения и е пречка за развитие на енергията на обществото. Една форма, която не е способна да премине през всички други форми, е нежизнена. Тя скоро се изчерпва и умира. Безсмъртието на формите на живот се дължи на тяхната възможност да се възпроизвеждат. Цялостна организация не може да се възпроизведе, ако е неспособна да се конкретизира и материализира в десет форми и съответно в десет типа материални носители. И отделните десет типа материални носители не могат да се възпроизведат, ако те нямат качеството да се интегрират и синтезират в една форма на живот, в една обща стойност, обща потребителна стойност и обща принадлежна стойност. Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух в Едно. Това е фундаментален морфизъм. Морфизмът най-горе. Стойност, потребителна стойност и принадлежна

стойност в стоката. Това е елементарен морфизъм — най-долу, в единичното. Стоката е елементарна форма на съществуване и възпроизводство на общественото богатство (вж. първо изречение на първи том на „Капиталът“). Стоката е вид елементарна форма, макар всяка стока, за да се възпроизведе, трябва да придобива десет елементарни форми — като завършени цялостности форми. Морфизмите в обществото са сърцевина на обществените науки, знание за обществения живот.

Тайната на Хермес е в единството на формите горе и формите долу; тайните на Маркс са в единството на елементарната форма — стоката и макро-формата — пазара, в преходите от микро към макро и от макро към микро, в преходите от национализация към приватизация и от приватизация към национализация, в преходите от обществена към частна и от частна към обществена форми на собственост. Преходи от елементарни форми към глобални форми и от глобални форми към елементарни форми. Преходи от елементарно и частно знание, към фундаментално и общо знание и преходи от общо и фундаментално знание към конкретно, частно, елементарно знание. Тайната е в съхранението на цялостността и на елементарното, и на фундаменталното, и на преходите между тях, без да се разкъсва цялостността им и Горе и Долу. Това означава да се съхранява и възпроизвежда цялостността на живота да се възпитава и развива чувството за целокупност (без да се губят формите). Това учи социалната морфология. Тя е основата на хармонията в живота.

Таблицата за възпроизводство на времето показва материализацията на социалното и съответно видовете образи на време. Тя е система за измерение на социалното и основа на нормативна и оценъчна системи на обществото, според образа на крайния продукт — общества на потребителната стойност, общества на стойността и общества на принадлежната стойност.

**Таблица 2. Възпроизводство на времето, капитала и морала**

<b>Ресурси, Време</b>	<b>Продукт</b>	<b>Стойност</b>	<b>Морал</b>
1. Природни	земя	рента	природосъобразност
2. Производствени	машини	печалба	могъщество

3. Разпределителни	акции	дивидент	справедливост
4. Обменни	пари	процента	равенство
5. Потребителни	хляб	коефициент	богатство
6. Човешки	труд	заплата	братство
7. Интелектуални	знание	хонорар	истинност
8. Художествени	изкуство	парса	естетичност
9. Управленчески	ред, сигурност	данък	свободолюбивост
10. Духовни	мъдрост, прозрение	дар	духовност
Общо ресурси времеви (БВ)	потр. стойности	принадена стойност	възпроизводство инвестирана М-прим

Времето се възпроизвежда чрез капитала и морала.

Всяка отделна норма на морал гарантира щото съответната форма на принадлежна стойност да се инвестира в нейната сфера. Така нормата на морал добива числения израз на принадлежната стойност, инвестирана в съответната сфера, което гарантира нейното възпроизводство, а с това и възпроизводството на времето.

Общо по хоризонтала всяка отделна сфера се представя като потребителна стойност, като стойност и като принадлежна стойност. Общо по вертикала всички сфери се синтезират в една потребителна стойност, една стойност и една принадлежна стойност. Обществото като цяло се характеризира в три образа — като потребителна стойност, като стойност и като принадлежна стойност. Десетте сфери на възпроизводство на време са десет източника на социална енергия, десет специфични времеви граници (параметри). Сърцевината на теорията се определя от кръговрата на времето, материализирано в една или друга сфера, диференцирано според потребителните стойности. Сърцевината на теорията за отделните сфери на общественото възпроизводство се определял от кръговрата на времето, носено в тях. Сърцевина на времето е социалната енергия — принадлежната стойност. Времето като десет вида ресурси. Но нито един

ресурс не може да се възпроизведе, ако не минава и не се осъществява през останалите, нито едно специфично време не може да се възпроизведе, ако не преминава през останалите. Това прави възможно всяка отделна сфера да представлява всички останали. От друга страна това става непреодолима пречка да се види цялостността на социалното време. Така, при преобладаващото място и обем на социално време, материализирано в дадена сфера, измеренията на тази сфера стават господстващи в определянето и оценката на цялото време. Така обществата и цивилизациите се делят, според доминиращото време, материализирано и осъществявано чрез отделна сфера. Но за всички цивилизации е нужно да се осъществява всяка сфера. Ограниченията на цивилизациите е в рамките на възможностите за осъществяване на времето, в определени от сфера, която е водеща. Те предпоставят и ограничените рамки на приложност на теорията. Така напр. преобладаващото място на земята и природните ресурси в общественото производство дава доминираща роля на рентата и от тук водещото място на физиократите и от тук тяхната ограниченост. Индустриалното общество, като общество на доминираща роля на възпроизводство на средствата за производство и печалбата като доминираща форма на принадлежната стойност предопределя водеща роля на буржоазните икономисти и социолози, водеща роля на времето за средства за производство и на парите. Революцията, която прави Маркс се състои в това, че той не се обвързва с една или друга сфера, а с целокупността на всички сфери. Той преодолява отделните форми на принадлежната стойност и стига до понятието за принадлежната стойност изобщо, принадлежната стойност в цялост. Но хората още не са готови за такова възприемане на социалното време и социалното знание. Трудно е да се възприеме едновременно времето като конкретно и всеобщо и знанието като конкретно и всеобщо. Всеобщността пречи да се види конкретното. Конкретното (знание и време) пречи да се види тяхната всеобщност. В същност още по-трудно и непостижимо е да се види конкретност и всеобщност, време и знание като едно. Да се обхванат преходите между тях. Съставянето на таблици за сферите на общественото възпроизводство, на общественото време и общественото знание е важна практическа и теоретическа стъпка в това отношение. Защото отделната таблица е форма и пътека към общото, а общото на

таблиците на времето изразява конкретните видове време и форми на принадлежна стойност. Конкретното не може да се осъществи, ако не преминава през всички конкретни форми, т.е. ако не се обобществява. Общественото (и абстрактното) не може да се осъществи като абстрактно, ако не преминава през всички отделни форми, т.е. ако не се конкретизира и материализира. Това е мисията на таблиците за възпроизводство. Да синтезират чрез диференциация и да диференцират чрез синтез трите пласта на общественото време. Да покажат трояката природа на времето. И не двойствен (по Маркс), а тройствен характер на труда. Това е сърцевината на системата на времето в теорията на Карл Маркс в „Капиталът“. Подобно съдържание има и в таблиците на д-р Франсоа Кене, в теориите на А. Смит, Давид Рикардо, Кейнс и др. По при тях, той е изразен чрез една от формите на принадлежна стойност, която е приета и всеобща. При Карл Маркс доминира всеобщността, доминира синтезираната, единна принадлежна стойност. Затова при Маркс се губи конкретността, губят са отделните сфери на Възпроизводство и различните форми на принадлежна стойност, стойност и потребителна стойност. При Маркс сферите на Възпроизводство са само две. В нашите Таблици те са десет и във всяка от тях се получават три общи таблици за възпроизводство. Ето трояката същност на социалното време:

— Времето като земя и земята като Време и двете в цялост — рента. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на природните ресурси, земя, бода и пр.;

— Времето като машина и машината като време и двете в едно — печалба. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на средствата за производство;

— Времето като акция и акцията като време и двете в цялост — дивидент. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на средствата за разпределение;

— Времето като пари и парите като време и двете в цялост — лихва. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на средствата за обръщение (обмен);

— Времето като хляб и хлябът като време и двете в цялост — коефициент. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност на средствата за консумация;

— Времето като труд и трудът като време и двете в едно • заплата. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност на човешките ресурси — на техния продукт;

— Времето като знание и знанието като време. И двете в едно — хонорар. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на интелектуалния продукт;

— Времето като изкуство и изкуството като време и двете в едно — парса. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на продукта на художественото творчество;

— Времето като власт и властта като време и двете в едно — данък. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност (цена) на управленческите ресурси и продуктите от тях;

— Времето като дух и духът като време и двете в едно — дар. Или потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност на духовните ресурси и продуктите от тях.

Общо времето като потребителна стойност, като стойност и като принадлежна стойност е цената на времето. Всичките в едно. Подобни таблици, запълнени с данни от използването на времето (БВ, АВВ, ГВВ) ще образуват сърцевината на социалната радарна система — инструмент за социална локация, за социално планиране и прогнозиране, за социална оценка или страшен съд.

Всички таблици са една цялостност, в една система и от тази гледна точка те са единосъщни, равноправни. Тази единосъщност се проявява в безброй същности; тази равноправност се изразява в безброй различни права и тази едномерност се свежда до безброй измерения. Две са равнищата — горе и долу; три са структурите — бъдеще, настояще и минало и три пласта — принадлежна стойност, потребителна стойност и стойност. Аналогични, симетрични, идентични, единосъщни, тъждествени.

Големи грешки и заблуждения има във виждането на миналото, в обяснението на настоящето и на бъдещето, фундаментални грешки има в определението и измерването на потребителни стойности, стойности и принадлежна стойност. Таблиците за времето са ключ към разкриване на тайни, коригиране на грешки и проектиране на бъдеще, дешифриране кодираното в посланията на времето и вещите. Защото един и същи факт може да има десет прояви, три значения, но винаги един смисъл, открит в целостността. Антон Страшимиров пише: „... аз



чувствах безумието на израилтяните в пустинята, да сричат бога и въздигат златен телец“. Какво е тук недоразумението и грешката на писателя? Златният телец не е символ на златото (днешния златен телец), а символ на Стария Бог на израилтяните. Златният телец е тотемно животно на племето. Според Библията евреите сричат златния телец и въздигат Бог като символ не на отделен продукт, а на цялостността на продуктите на обществото. За Българите от древността тотем е Конят, на старите гърци — Овцата — Златното руно. Всичко това са символи на Бог, на конкретност, която изразява цялостност. Цялостността на времето и племето. Племето създава времето. Времето прави племето възпроизводимо и изобразено в едно, но не абстрактно, а конкретно, приемащо всички форми. Или конкретно, което е абстрактно, което е символ. Защото и конят, и кравата, и овцата — като тотемни животни на различни племена, играят и могат да играят ролята на божества, доколкото в тях и чрез тях се осъществява съвкупният обществен възпроизводствен процес. За да се възпроизведат, те трябва да се осъществят последователно и едновременно в десет различни материалности, да играят десет различни роли и да се съдържат в три различни пласта. Напр. Конят е едновременно и природно същество, и средство за производство, и средство за разпределение, и средство за обръщение, и ресурс за потребление, и работна сила, и ресурс за знание, и ресурс за изкуство, и източник на власт и символ на дух. Когато даден продукт играе такава роля, то той е божествен, той е златен телец, той е златно руно, той е обожествен кон. Днес се обожествява автомобилът, а идват компютърът, интернет и т.н. Но обожествяването е само в границите на потребителната стойност — или възможностите на потребителната стойност на коня дават границите на обществото, на племето, на времето и на божеството. Идеята за един Бог е идея, която преодолява границите на отделна конкретна потребителна стойност и идва от представата за потребителна стойност в цялост — тя е основа на идеята на Маркс за принадлежна стойност в цялост, принадлежна стойност като едно. Но как тогава се представя в един образ потребителната стойност? Как да се свържат потребителната стойност като едно, стойност като едно и принадлежна стойност като едно? Начинът на тази връзка разкрива основните начини на изграждане, на формиране и развитие на три типа общества:

- Общества на потребителната стойност;
- Общества на стойността;
- Общества на принадлежната стойност;
- Общество на синтеза — трите в едно и като едно.

Днешният капитализъм е общество на принадлежната стойност — той не се интересува от потребителната стойност.

На пазара еднакво вървят и наркотици и танкове и лъжата и робството. „Реалният социализъм“ в България беше общество на стойността — да се произвежда самоцелно, да се произвежда за самото производство. Производството на потребителна стойност е крайна цел и критерии за развитие на обществото. Принадената стойност е съвкупност на потребителните стойности, това е съвкупният обществен продукт, който е потребен (защото произведено, но потребено не е произведено), това е туристическият продукт в цялост. Бъдещето, идеалното, симетричното общество е обществото на пълното съвпадение и синтез на стойност, потребителна стойност и принадлежна стойност. Защото потребителна стойност, която няма стойност и не носи принадлежна стойност не е потребителна стойност. Стойност, която не се носи от потребителна стойност и не дава принадлежна стойност не е стойност, защото е невъзпроизводима. Принадената стойност, която няма потребителна стойност няма и стойност. Защото е невъзпроизводима. А невъзпроизводимото умира. Не е ли обществото съвършена система? Не съществува ли хармония мунди, великата симетрия на законите на обществото и природата? Таблиците за възпроизводство на времето, капитала и морала дават положителен отговор на този въпрос.

Социалният радар, установява възпроизводимостта на социалните ресурси и пътят на възвръщаемост на социалните продукти. Страшният съд — установява равенствата, балансите при възпроизводството. Това са социалните константи — законите за съхранение на социалното. Това е системата за социално смятане. Социалният радар или локатор. За да се установят и измерят социалните константи е нужно да се знае социалната динамика, т.е. движението на социалния продукт (енергия) през сферите на общественото възпроизводство. Един продукт е възпроизводим, когато е способен да премине, т.е. да се осъществи във всички сфери на общественото възпроизводство. Инструментът, с който се установява

тази възпроизводимост, т.е. способност на продукта да преминава през всички сфери и фази на общественото възпроизводство наричаме социален радар. С него се локира пътят на движение на обществения продукт. Установяват се посоките на движение, дължината на пътя, местата на обрат и трансформация, местата на преоборудване. Съдът пък е система за установяване равенствата при обмена на даден продукт с продуктите на всички други сфери. Съдът е гарант за балансирането на социалната система. Всичко, което нарушава баланса остава извън системата. То умира. Затова установяването на нарушителите на социалния баланс е социална присъда. Това е смисълът, това е скритото библейско послание за „страшния съд“. Основните равенства на социалния баланс са социални константи, социални (и икономически) закони и социални симетрии. Те балансират социалната симетрия и структурират социалната радарна система. Дават правилата и пълномощията на страшния съд.

„Страшният съд“ е „Ден на присъда“, звучи обещаващо и справедливо. Нали начело на Страшния съд в Арбанаската църква „Св. Димитър“ е Исус Христос. Той е добър и справедлив! Страшният съд е божи съд. Страшният съд, като краен акт и факт на оценка, се извършва при завършване на определен цикъл на общественото възпроизводството. За отделния човек — за да има пълнотата на живота и цялото време на своето съществуване — той предполага смъртта, т.е. завършване на земния живот. Следователно, докато е жив човек все още може или да оправдае своето съществуване, ако дава повече, отколкото взема, или пък да направи живота си вреден и излишен за обществото — като взема повече, отколкото дава. Да прави добри дела и да е нужен на хората, или да прави лоши дела и да е в тежест на обществото — и затова изхвърлен от него. Но със средствата и инструментите на социалната радарна система е възможно съдът да бъде постоянно действащ. Това може да се осъществява от радарна система, чрез която във всеки даден момент, чрез компютър и система от информация за АБВ и ГБВ да се оценява живота на човека в цялост като участник в социалната система.

Всички системи на обществото имат общ продукт, общи правила. Всички власти на държавата имат общ продукт и общи правила. Разделението на властите, разделението на продуктите няма за цел да ограничава, а да развива и увеличава общия продукт. Щом

разделението на властите, на знанието, на труда, на духа, на хляба и пр. стане пречка и вреди на растежа на общия продукт, то се осъжда, защото неговият продукт не може да се възпроизведе. В България не е развито чувството за целокупност, както и знанието и усещането за общия продукт на нацията. Това е основа и източник на нестабилност. Защото националните константи произтичат от и се свеждат до състоянието и величината на съвкупния, общия продукт. Общият продукт, като стойност, това е принадлежната стойност, а като потребителна стойност (и краен продукт) е туристическият продукт. Идеята за краен общ обществен продукт може да се разбере само от равнището на съвкупния обществен продукт и съвкупното време на обществото (и всички индивиди), а не просто като един от отраслите на индустрията — туристическата. Природата на радарната социална система като информационна система се крие в социалната енергия (прилежащата стойност). Силата на радара като страшен съд е във възможността за измерване на принадлежната стойност. В минало и бъдеще (напред и назад); нагоре и надолу; наблизо и надалеч като телескоп и като микроскоп. И всичко тук и сега. Тя представлява съвкупност на информация за цялото социално време. Извън нея няма време. Извън нея няма стойност. Извън нея няма потребителна стойност. Извън нея няма принадлежна стойност. Извън нея няма живот. Това е социалният живот в съвкупност, като система, като цялостност. Система, която съдържа в себе си три подсистеми: ролеви, нормативни и оценъчни. Ролите са определени от потребителната стойност в десет сфери или като десет типа роли; нормативите са определени от десет вида стойности или константи; оценките са определени от десет вида принадлежна стойност и десет норми на морал. Сферите са десет, а може и повече в зависимост от степента на детайлизация и разделение на обществения продукт, имат своите измерения във всички посоки: напред и назад; нагоре и надолу; наблизо и надалеч. Радарната система установява възпроизводимостта на потребителните стойности чрез движението на стойността и осъществяването на принадлежната стойност чрез потребителната стойност. Големият съд установява баланса на стойности и потребителни стойности, като измерва, преценява тяхното равенство и дава живот на даващите и осъжда на смърт (невъзпроизводимост) тези, които не могат да дават, а само вземат. Установява се цялостността и жизнеността на социалните

компоненти и на обществото в цялост. Мъртви са елементарните социални единици, когато вкарваната в тях енергия не се възвръща, когато вземат, а не дават. Жива е клетката (ферма, фабрика, банка, кантора, магазин, семейство, училище, театър, казарма, църква), която възвръща повече енергия към обществото, отколкото поглъща от него. Това се клетки (ядра), които създават и дават. Обществото е болно, когато повече от клетките повече искат и по-малко дават. Или пък в недрата му се появяват паразити, които консумират, а не създават. Така с локатора може да се провери и оцени не само сегашното, а и миналото и бъдещето, не само на макро, но и на микроравнище, не само на един продукт, а на всички продукти от всички възможни сфери на общественото производство. Оценката зависи от мястото (локацията) на наблюдателя, мястото на оценителя, на съдията. Дали е горе или долу, дали е в миналото или е в бъдещето. Страшният съд е наблюдател от висотата на цялостността, от равнището на съвкупността, при което минало, настояще и бъдеще са едно — Бог-Баща (горе) и Бог-Син (долу) са едно. Защото Бог-Дух ги свързва в едно. Те са единосьщни. Страшният съд е Божи съд. Така гледищата на различните наблюдатели стават една гледна точка. Това е нестатична гледна точка. Затова проблемът за същността на радарната система и Страшния съд е проблем за установяване на гледната точка и динамична оценка на дейности и продукти в зависимост от цялостния процес на обществено възпроизводство. Остава това, което се възпроизвежда. Възпроизвежда се това, което може да създава и дава, да произвежда социална материя, да дава енергия, да съхранява социална маса, да обитава социално пространство. Социалната енергия е принадлежната стойност; социалната маса е стойността; социалното време е потребителната стойност; социалното пространство е тяхното едновременно съществуване; тяхната единосьщност — това е социалната материя. Десет вида социални клетки изискват десет радарни системи за микрокосмоса на обществото, както и десет вида съдилища за оценка продуктите на всяка отделна сфера.

**Таблица 3. Социален мониторинг (наблюдение) социална радарна система**

<b>Дейности,</b>	<b>Социални</b>	<b>Социални</b>	<b>норми,</b>	<b>Социални оценки,</b>
------------------	-----------------	-----------------	---------------	-------------------------

<b>роли</b>	<b>съотношения</b>	<b>морал</b>
1. Природни	ферма — рента	екологичност
2. Промислени	фабрика — печалба	производителност
3. Разпределителни	банка — дивидент	справедливост
4. Обменни	пари — лихва	равенство
5. Потребителни	хляб — коефициент	богатство
6. Хуманитарни	труд — заплата	братство
7. Интелектуални	знание — хонорар	истинност
8. Художествени	арт — парса	красота
9. Управленчески	власт — данък	свобода
10. Духовни	дух-дар	мъдрост
ВСИЧКО дейности, АБВ хармоничност	Труд — М-прим, синергетичност	симетрия, синергетичност

Това е социологическата система на „Страшния съд“.

Този съд няма нищо общо със съществуващата съдебна система, при която всички неосъдени са невинни. Това е съд за всички, които не са дали своята жертва за обществото. Само който създава и дава (една от формите на принадлежна стойност), има Права. Защото само той възпроизвежда ресурсите. Той дава живот. Ако хората не правят това организирано и съзнателно, обществото не може да се възпроизвежда.

Фактът на съществуване на дадено общество е факт на осъществяване на този съд и на тези закони. Прозорливостта, далновидността и т.н. са съществуващи и действащи форми на социален радар, на възможност за локиране на социалните процеси. Страшният съд оценява не само живите, но и мъртвите, не само родените, но и още неродените. Героите от миналото могат да останат забравени, т.е. да излязат от действащата система, а забравените да се върнат на нов живот. Войни и революционери, които са били герои да се забравят, а просветители и миролюбци, които са забравени да възкръснат за нов живот. Социалният радар и локатор са инструмент за социално знание. Те са метод за възпитание на чувство за принадлежност към целокупността и вечността. Това е способност да се вижда долу, като се гледа горе, да се вижда напред, като се гледа назад, да хвърляш зад теб, за да намираш пред теб. Алберт Айнщайн

вижда по-добре и по-точно вселената, защото я обхваща като цяло; Маркс вижда по-добре и по-точно обществото, защото го обхваща като цяло (всички форми на принадлежна стойност като една); Менделеев вижда по-добре химическите елементи, защото ги събира всички в едно; Андрей Сахаров вижда по-добре и по-точно ядрото, със знанията за космоса и вижда по-добре космоса с познанията за ядрото. Това е силата на нестатическия подход към знанието, към времето. Андрей Цанов вижда по-добре и по-точно времето, защото го обхваща като цялост — като бюджет на времето. Тези, които гледат на времето само като на работно или свободно допускат много съществени грешки. Поддават се на големи илюзии.

Конструирането на социална радарна система днес, като инструмент на социален, върховен съдник на социалните действия (и оценка на социалното време), предполага събирането и обработката на информация за всички дейности, за всичко създадено от човека и дадено на човека. Не обществото доказва своята вина, а ти доказваш своята правота! Всеки е грешен, докато не се изповяда, докато не се провери в каква степен е оправдан — дал жертва, създал и дал принадлежна стойност. Това е жертвата на Христос, това е принадлежната стойност на Маркс. Тяхното свързване е съединяването на страшния съд и радара. Значи не премахване на принадлежната стойност, както проповядват така наречените марксисти, а извеждане на принадлежната стойност като върховен съдник за живота на хората, институциите и знанията. Което съществува, за да остане, за да се възпроизведе, то трябва да създава и дава, което не създава и дава не остава! Това се отнася за всичко и всички. Това е закон и за фауната и за флората. Няма привилегии. Всички са равни пред Господа Бога.

Може ли всичко това да стане ноу-хау за световна радарна система? Да, може, ако има Световен Бюджет на Времето — агрегатен и генерационен — по ядра, страни и континенти. Какво е нужно да се направи, за да се разработи технологията за изграждането и правилата за функциониране на Европейска радарна система (локатор) и Европейски съд? Да се изгради пълната и цялостна структура на съда горе и съда долу. Да се установят ролите, нормите и оценките, равновесието, балансите и равенствата горе и долу. За десет сфери това са 1024 равенства. Не е ли това свръх задача? Да, но и животът е една свръх задача и свръх проблем за отделния човек. **ТОВА Е**

БОЖЕСТВЕНА ЗАДАЧА! Осъществяването на тази задача изисква много средства, време и труд, но тя ще спести още повече, тъй като ще създава и дава, ще спестява и обогатява, ще създава много нова и производителна работа, ще произвежда голямо богатство. Ако тази задача се предостави за решаване от пазарното стопанство, остава нерешен въпросът за регулирането на самия пазар, фетишизма на стоката и пазара и атеизма на модерната наука. Атеизмът подхранва тоталитаризма и централизма. Религията, като провъзгласява Един Бог и всички равни пред Бога е основа за демокрация. Но реалното управление на обществото изисква практическо осъществяване на балансите на възпроизводството и гарантиране стабилността на социалната система. Затова проблемът за социален радар (и мониторинг) и социален съд остава открит. Старите, древните племена са имали своя съд. Без него те не могат да оцелеят. Просто не могат да останат до следващата пролет, ако не се прецени конкретно баланса на живота на племето. Как ще се съхранят и възпроизведат ресурсите (седем на брой в повечето стари религии) на племето? Какви жертви трябва да се дадат — вида и формата на жертвата?

Ежегодно или на по-кратки или по-големи срокове, в зависимост от продължителността на времето на обновление на ресурса се прави преглед и преоценка на:

— Природните ресурси — сече се дървото, което не дава плод; коли се добитъкът, който не дава храна;

— Средствата за производство — съхраняват се или се сеят семената, опложда се добитъкът, изхвърлят на старите машини (морално изхабени, които носят вреда, а не полза);

— Средствата за разпределение — преоценяват се акции и се дават дивиденди. Остава се наследство. Застрахова се;

— Средства за обръщение — преоценяват се чрез инфлация или девалвация;

— Средства за потребление — преодоляват се продоволствените кризи. Възстановява се балансът на произведено и потребено;

— Човешки ресурси — преодоляват се демографски кризи и социални конфликти — безработица и пр.;

— Интелектуални ресурси — преодоляват се кризи на знанието. Осъждат се стари и погрешни знания.



— Художествени ресурси. Преоценяват се естетически стойности.

— Управленчески ресурси — политически кризи. Сменя се властта;

— Духовни ресурси. Преодоляват се духовни кризи. Сменя се Моралът. Приема се нова религия, въздига се нов Бог. Нов Тотем.

— Глобални ресурси. Преодоляват се цивилизации. Сменят се принципите на устройството на обществото в цялост. Сменят се парадигмите.

Днес обществото е в цивилизационна криза. Принципно се изменят измеренията на обществото, изменения на физиката, на геометрията, на социалните параметри. Ново структуриране и преструктуриране на физическите, геометрически, социологически параметри ма обществото. Нови физически, пространствени, икономически (парични) и социални (времеви) измерения на обществените явления, процеси, закони и симетрии. Съхранява се всичко старо, което прави симетрията на обществото, което съхранява стабилност и възпроизводимост. Днес Международният валутен фонд и Световната банка играят ролята на световни съдии. Те имат световен мониторинг. Но те са нестабилни. Те не гарантират възпроизводството в света, а контролират само някои от елементите. Това не са повече от 5–6 процента от социалната материя, социалното време на света. Днес светът формира своя продукт около автомобила. Нужен е преход към друг веществен продукт, който да играе ролята на тотем, на символ и осъществител на единството на света.

Това е туристическият продукт, който хармонизира всички сфери на световното възпроизводство. Европа сама се осъжда, като проповядва принципи, които правят невъзможно разширеното възпроизводство. Днес все повече намаляват работното време, плащат, за да не се работи, плащат, за да не се произвежда?

Къде е първопричината? Няма живот и цари бедност, защото няма деца или има малко деца. Има малко деца и има бедност, защото децата не носят богатство, защото не се създава принадлежна стойност. Защото се забранява трудът на децата (чрез кодекса на труда). Това е най-тежкото престъпление и наследство от комунизма. Има безработица, защото не се работи, защото се плаща, за да не се работи. Няма деца, има много аборти, защото който има деца е по-зле, който

няма деца е по-добре. Затова майките с лекота изхвърлят децата си. Затова има толкова много сираци и сиропиталища. Време е да се погледне в социалния локатор и се видят угрозите, които очакват света, Европа и България и всяко семейство и личност. Да се живее добре, без да продължаваме живота си за сметка на другите, за сметка на съкращаване живота на идните поколения. Да се види вчера, днес и утре в едно. Да се види генерационният бюджет на времето на българина, на европейца, на света, това значи да се направи социален локатор, това значи да се осъществи страшният съд, днес като съд и справедлива социална оценка. Като съд на Исус Христос и Карл Маркс. Като социално знание за минало, настояще и бъдеще в едно. Присъда на минали идеи, на грешки, заблуждения. Възкресение на стари фундаментални истини.

## 2. КАПСУЛА НА ВРЕМЕТО

Паметта на времето, или времето като памет на обществото. В края на столетието и в началото на новото хилядолетие повече от всякога стават важни и интересни въпросите на историята и теорията на времето. Въпросите на историческата памет. Но паметта на историята на времето е теорията на времето. Това, което най-много отсъства в историята на времето, е теория на времето. Времето е сложно и не бива да бъде свеждано до една от неговите форми. Защото времето не е просто една безкрайна песен. То е една безкрайна природа; времето е една безспирна машина; времето е една безсметна банка; времето е пари; времето е хляб, времето е труд, времето е знание и истина; времето е здраве и живот; времето е танц и красота; времето е спорт и игра; времето е ред и свобода; времето е мъдрост и прозрение. Времето е всичко това и още нещо — то е тотем, то е мит и Бог. Времето е памет и вдъхновение. Това е то голямото прозрение за социалното време. А прозрението е свършено знание. За да се стигне до прозрение, е нужно да се измине дългият и труден път от изучаването на явлението към познание на неговите закони (законите на отделните форми и видове време) и още по-трудния път от изучаване на законите към познание на тяхната симетрия — хармонията на самите закони като същност на хармония мунди. Симетрията на времето — това е световната памет на човешката история. Това е съдържанието на капсулата на времето. Симетрията на времето, т.е. хармонията в неговите закони в цялост е предметът на теорията на времето, теорията на капитала и теорията на морала. Те са идентични. Едното се отнася до процеса, другото се отнася до механизма и третото се отнася до продукта. Или Времето се отнася до времевите характеристики на социалните явления и процеси (подредени едно след друго). Капиталът се отнася до енергетичните характеристики на обществото — обществото като излизащо едно от друго (М-прим). А моралът и религията касаят характеристиките на масата на обществото; обществото като подредено едно в друго. Всички тези характеристики на времето на обществото се съдържат в

таблицата за възпроизводството на времето, морала и капитала. В капсулата на времето трябва да се обхваща структурата на времето като социална памет на обществото. Да се вкарва информация в капсулата на времето, без да се изясни структурата на времето и принципите на неговото възпроизводство, значи да се заблуждават хората. Моделът на капсулата на времето трябва да отговаря на една вярна теория за времето, позната на мъдреците още от хилядолетия — как да се подбират материалите за капсулата въз основа на теория, която го определя като социална памет. България има най-стари, обхватни и дълбочинни проучвания на времето и начин (метод) за привеждане на технологията в действие. Времето на обществото, на индивидите поотделно и в съвкупност. Цялото време на един индивид — генерационен БВ, и съвкупното време на всички индивиди — АБВ — агрегатен бюджет на времето. Нищо в обществото не може да се осъществява без времето на хората и извън времето на хората. Капсулата на времето представлява съхраненото и съхранимото, осъщественото време на хората. Капсулата на времето е паметта на времето. Как става времето и кое остава от и във времето. Митът е вид капсула на времето. Митът съхранява времето с правилата и начините на неговото осъществяване. Митът е време при работеща религия. Мит без религия е мъртъв. Както и време без работеща религия е мъртво, пусто. Както и религия без работещо време е неосъществима, безпредметна, безполезна. Затова е нужно религията да се материализира, темпорализира, а капиталът да се митологизира, темпорализира. Времето, както и митът са памет на знанието. Паметта на историята е в теорията; паметта на теорията е във времето, в митологията. Бог е символ на паметта на човечеството, а Библията е компендиум на човешката, на социалната памет.

Елементарната форма на социално време се представя от отделната стока. Митологизацията и фетишизирането на стоката е начало на фетишизацията и митологизирането на социалното време. Пазарът е социална институция и механизъм за митологизацията на времето в обществото. Който не разбира природата на социалното време не може да разбере природата на стоковото производство и пазара, както и на митологията и морала. Както стоката е единство на стойност, потребителна стойност и принадлежна стойност, така и социалното време, като синтез на времето на всички стоки е единство

на капитала и морала на обществото. Нужни са демитологизация на обществото чрез митологизация, но времето и демитологизация на времето чрез демитологизация на Бог.

„Капиталът“ на Маркс бе идеологизиран, т.е. в концепциите за капитала бяха включени погрешни неща и неверни, непълни, частични абстракции. От абстракциите за капитала бяха изключени абстракциите и истините за принадлежната стойност и за свободното време. Истините за религията и властта.

Хилядолетие, век, година, месец, ден, час, минута, секунда, са мерни единици на физическото време. Но те не са мярка на социалното време. Социалното време и ценността на човека не се измерват с физически, а със социални мерки. Това пророческо виждане, което днес е непонятно за мнозинството българи се основава на Библията. И то е вярното. Това виждане отговаря и на научното виждане за времето, разработвано в „Капиталът“ на Маркс. Не е важно колко време — часа, дни или години си работил, важното е колко стойност си създал (или колко другите дават за него). Колко нова стойност си прибавил към съществуващите. Още по-точно, важното е колко си създал и дал в сравнение с това, което си взел и изял.

Такава равносметка на времето се налага на хората, за да си сверят „часовника“ Това е денят на голямата равносметка — на български е прието да се нарича „страшният съд“. Дни на голямата равносметка на народите — това са дните на смяна на вековете и хилядолетията. Живеят ли хората праведно?

Правдата е в равносметката на социалното време — дали хората създават и дават на природата, на машините, на банките, на хляба, на труда и т.н., т.е. на всички сфери или само вземат от тях? Капсулата на времето трябва да покаже това.

Чрез капсулата на времето всеки може сам да прецени, дали напразно живее живота си или той е нужен, потребен, полезен за другите, за обществото. Ако само е ял и пил от плодовете на обществото и природата, без нищо да е прибавил, то такъв човек губи права, така човек може да бъде само роб (поука от „Битие“). Нужно, полезно и възможно днес е да се състави технология за социална система, която да прави тази равносметка за отделни лица, за нации и за света като цяло. Без идеологизации, а на основата на точна наука за капитала, за времето и за морала като синтез и организъм на

Социалното. Ако капсулата на времето е инструмент на социалната памет, то структурата на социалната памет трябва да се сведе до структурата на генните елементи на обществото, каквито са единица социално време, единица социално пространство, единица социална маса и единица социална енергия. Генът е, който свързва всички тях в едно. Долу в социалната клетка и горе в социалното цяло. Времето „помни“ само в степенята, в която то (времето) има своето пространство, своята маса и своята енергия. Капсулата на Времето трябва да има качествата, свойствата да осъществява тяхното определение, тяхното разпределение, тяхното измерване. Социалната памет е нещо съществено различно и специфично по отношение на индивидуалната човешка памет. Социалният ген е нещо специфично и съществено различно от човешкия ген. Той е атрибут на социалното, а не на биологичното. Бог е социално, а не биологично същество. Социалната генетика и социалната инженерия са съществено различни от генетиката и генното инженерство. В единия случай става дума за органите и клетките на биологични организми, в другия случай става дума за органите и клетките на социални организми. Социалното време има своите материални носители, които са основа за образуването на социалното време. Те се изменят и развиват по законите на социологията, а не по законите на физиката и биологията (макар последните да са симетрични със социалните). Следователно на капсулата на времето трябва да се гледа като на социален, а не като на физически и биологически инструмент. Именно в това разграничение на времето и трансформациите на времето от физическо и биологическо в социално е целият проблем на обществото (вж. Захари Стайков — Изследвания на бюджета на времето, 1989).

В България има традиции, знания и опит да се направи това. Моделът за това е таблицата на възпроизводството на времето, на капитала и морала и теорията и технологията за единен туристически продукт на България, Балканите и света. Старият модел на обществото, на структурата на неговото време, капитал и морал са отживели времето си, те не могат да влизат в следващия век. Да се отвори капсулата (черупката, ключа) на времето за второто хилядолетие — това значи да се разкрият основни истини, които са променили света. Това са истините на Христос, Маркс и Айнщайн. Това са истините за

елементарните, глобалните и космическите форми (и измерения) на времето. Това са дълбоки, трудни, големи истини.

Огромни усилия са нужни, за да се борави (артикулира) с тях. Стоката — елементарната форма на съществуване на богатството е всъщност и елементарна форма на социалното време. А съвкупните стоки и стойности са глобалната форма на социалното време. Така се вижда, че капсулата на временно се съдържа в Библията (Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух) и в „Капиталът“ на Маркс. Истината за времето е в неговите елементарни форми — икономически, социологически и глобални, космически структури.

### **3. ВЪЗПРОИЗВОДСТВО НА ВРЕМЕТО. СОЦИАЛНИ КОНСТАНТИ И СОЦИАЛНО СМЯТАНЕ**

Идеята за „Възпроизводство на времето“ и за съставяне таблица за социално смятане е прастара. Трапезни трохи за тази идея се намират в казаното и писаното за Хермес, Орфей... и от Маркс, Андрей Цанов, Христо Попов, Ваклуш Толев. Съвременната приложност на тази идея е в разработването структурата на единния (национален, регионален, европейски) обществен (туристически) продукт и неговия символ — небесната дъга. Установено е съответствие на структурата на обществения продукт, представен в таблицата за възпроизводство на времето, структурата на времето и на общия туристически продукт, структурата на струните на лирата на Орфей и структурата (цветова) на небесната дъга). Това е преход от класическо (Нютонианско) към космическо (Айщайнско) интерпретиране на времето в обществото и възможност за принципно нови социални технологии в обществения живот. Таблицата за възпроизводство на времето е основа за социално смятане. Това е така, защото, разширена до 10 сфери, тя съдържа система от 1024 равенства и константи. Тя се основава на аксиоматична и фундаментална теория за социалното време, чиято цел е да разкрива неизменното и трайното във времето (т.е. социалните константи). Теория, която определя природата на времето, независимо от неговото количество, а в качеството му на създател на време, т.е. принадлежна стойност. Таблицата е средство и път за опознаване интимните, генетичните характеристики на социалното време и неговото възпроизводство. „Никой не може да мине към Отца, без да мине чрез мен!“ (Йоан 14:5-6). Никой не може да влезе в тайните на времето без теорията на принадлежната стойност („Ключ за разбиране на цялото капиталистическо производство“ — Ф. Енгелс).

Малко хора ще разберат за какво става дума. Една от причините за това е господстващото класическо разбиране за времето на обществото. Че времето е даденост, която трябва да се употребява, а главната роля на хората е да го използват. Названието „IATUR“



изразява такова разбиране. То обаче не може да ни изведе в „Космическа орбита“ за решаване на континентални и световни проблеми на социалното време. Не позволява на човек да види минало, настояще и бъдеще в едно. Предлаганата таблица за възпроизводство на времето е инструмент за принципно ново виждане на социалното време. Тя бележи поврат в разбирането на мярката на богатството на обществото като свободно време. Таблицата представлява система от равенства (уравнения): равенство на произведеното и потребеното.

Не може да се потреби това, което не е произведено. Не е произведено това, което не е потребено.

Равенство на принадлежната стойност и сбора на нейните форми се представя така:  $M\text{-прим} = R+P+D+L+K+S+N+Ps+T+G$ , т.е. равенство на свободно време и принадлежна стойност.

$M$ -прим е константа по отношение на сферите, а формите на  $M$  са константни величини по отношение на участниците в отделните сфери. Защото те са стойността на техния продукт, а принадлежната стойност е стойността на общия продукт. Стойността е константа — нейната обща сума не се влияе от производителността на труда и от цената. Симетрията, или съгласуването на законите на общественото възпроизводство на времето, се изразява в единосьщието на трите основни закона — на производителността, на стойността и на принадлежната стойност. Принадената стойност и нейните форми — това е същностната природа на социалното време (а същността на принадлежната стойност е в новосъздаденото време от хората). Времето е производителен ресурс, който носи принадлежна стойност, а принадлежната стойност е константата на социалния живот, т.е. тя е животът. Времето е живот, ако създава и дава принадлежна стойност. Ако в своето време, хората не създават и не дават принадлежна стойност, а само вземат и отнемат, то те носят смърт за обществото. Време без принадлежна стойност не може да бъде свободно. Безработният не е свободен. България е на смъртен одър, мутант на комунизма, който още не създава и дава принадлежна стойност, а иска да живее. Но докога така тя ще може да оцелее?

Най-съществените свойства и черти на социалното време произтичат от неговото възпроизводство като органическа цялостност като явление, като закон и като симетрия (съгласувана система от закони.), т.е. като константа. Това е законът за съхранение на

социалното време като тоталност, цялостност, при което минало, настояще и бъдеще са едно. Тази цялостност, тоталност, константност и възпроизводимост прави времето обща и точна система за смятане. Изследвания и данни, които обхващат отделни части на времето или времето на отделни групи лица не могат да играят тази роля.

При това тоталността и пълнотата на времето трябва да обхваща не само държавата като цяло, но и света като цяло. Да обхваща и нейните основни структури компоненти и институции — долу (напр. семейство, фабрика, банка, и др.). Съвършенството, трайността и ефективността на една ACCOUNTING SYSTEM се определя от съвършеността и разбитостта на понятията и представите за времето, което тя прилага. Защото критерии за зрелост на една научна система не е просто степента на изученост на явленията, които са неин предмет, не просто способностите ѝ да разкрие законите на тези явления, но и да покаже пълнотата и релациите на тези закони в цялостност, като единна система. И да покаже как работи тази система на равнища — явление, закон, симетрия. Това е системата за социално смятане. Социалната система за смятане е инструмент за откриването на закона за явлението, и на симетрията от законите. Показва правилата на това действие. (Симетрията е трайното, оставащото — The Constant). Без ясно определени и експериментално проверявани явления, закони и константи не може да се изгради система за смятане в обществото. Таблицата за възпроизводство на времето съдържа симетрията на социалното, затова тя може да се приеме и като инструмент за социално смятане. Но за това са потребни пълни изучавания на използването на времето, на които се придава значение и смисъл. Възпроизводство на времето е неотделимо от възпроизводството на продуктите. Макар вътре в отделните възпроизводствени цикли време и продукти като стойност и потребителна стойност да заемат различни и противоположни позиции, което е повод за сериозни грешки в измерването и оценката на времето, то времето винаги е свързано и неотделимо и възвратимо в продукта (принадената стойност). Така възпроизводството, в системата за социално смятане определя други характеристики на социалното време. То става: възвратимо; многомерно; многопосочно; производимо; ръководимо; предвидимо и възкресимо. Без това общественото възпроизводство на временно е немислимо, а сметките

винаги ще излизат грешни. И така, социалното време в таблицата за смятане е:

1. Възвратимо, то се възвръща чрез продукта: земя, машина, акция, пари, хляб, труд, знание, изкуство, власт, дух. И съответно: рента, дивидент, печалба, процент, коефициент, заплата, хонорар, парса, данък, дар. При просто възпроизводство се възвръща толкова време, колкото е вложено; при разширено възпроизводство се възвръща повече време, отколкото е вложени; при намалено (съкратено) възпроизводство или при депроизводство, се възвръща по-малко време, отколкото е вложено. Тогава нацията обеднява, а институциите умират. Умират и цивилизации, когато правят времето невъзвратимо;

2. Многомерно. Всички измерения (форми на принадлежна стойност) на времето обаче произтичат от едно и се свеждат към едно — това е принадлежната стойност. Парите стават всеобщ измерител на времето, само когато са общ представител на стойност и принадлежна стойност. Когато парите престават да бъдат представител на социално време, те се обезценяват. Получава се инфлация. Това показва, че времето и парите не са едномерни, а като многомерни, те са константа;

3. Многопосочно. Отива към сферите и се връща от сферите. Времето остава невъзвратимо, ако отива в една посока. За да се възвръща времето трябва да отива в десет посоки. Еднопосочното време е невъзвратимо;

4. Производимо. Времето не може да се възпроизведе, ако не се произведе, ако не се създава. Социалното смятане разкрива оплодотворителния процес на постоянното раждане на времето. За да става все по-богат човек (и обществото), трябва да разполага с все повече време. Ако един краде от времето на друг, то времето не става повече. Непроизводимото (и непроизводително) време създава бедност. Богатството расте, ако се увеличава производството на време;

5. Ръководимо, Възпроизводството на времето се управлява и направлява от норми на поведение, които се осъществяват чрез закони и се постига необходимата симетрия. Не само моралът ражда времето, но и времето ражда морал. Или с възпроизводството на времето се възпроизвежда и моралът на обществото. Проявите на лош морал и асоциално поведение са признак, симптом за тежко заболяване на

обществото и дефекти на системата на възпроизводство на социалното време. Ярък пример за това в днешна Европа с голямата престъпност;

6. Предвидимо, Възпроизводството на времето може да се проектира и прогнозира. Да се предвижда. Към това, в последна сметка, трябва да води и системата за социално смятане. Защото, като оценява миналото, смятането трябва да посочва и бъдещето. В България са правени прогнози на Бюджета на времето на населението за двадесет годишен период. Те не се сбъднаха. Но не защото бяха грешни, а защото, макар и приети от Държавен комитет за планиране, не бяха взети под внимание и въпреки и противно на предвидените пътища — да расте масата на труда. На практика се получаваше рязко намаляване фонда на труда на нацията. Оттук и страшната катастрофа, която сполетя България. Полезно би било да се разработват световни, континентални и регионални прогнози за развитие на социалното време. Това е нужно, доколкото има социални явления и процеси, чиито цикли са повече от столетие. Предвидимото време предугажда кризи и катастрофи. Напомня за „Страшния съд“.

7. Възкресимо, защото социалното време, това е животът, а животът е безсмъртен. Времето е безкрайно, но във всеки даден момент то има своята цялостност, своята завършеност. Затова, за да се роди ново време, трябва да умре старото. Докато няма нова земя, нова машина, нова акция, нови пари, нов хляб, нов човек, ново знание, ново изкуство, нова власт, нов дух, няма и не може да има нов живот. Новото винаги се ражда в недрата на старото и от старото, дух се ражда от дух, власт се ражда от власт и т.н., но всички те са една органична цялост, от която произтича животът, т.е. времето. Времето се ражда от време, но в неговата органична цялост и като живо възпроизводство на всички негови форми. Затова таблицата за възпроизводство на времето е таблица на живота, таблица за раждане на времето. Затова тя е система за социално смятане.

## 4. ЦЕНАТА НА ВРЕМЕТО И ПАРИТЕ.

Конкретните количества на разходи на време в България от всички сфери в цялост определят стойността (и структурата на стойността) на живота в нея. Определят общото количество стойности, потребителни стойности и принадлежна стойност. И общото количество пари. А общите количества на време, като еднакво количество, определят качеството на потребителните стойности и на принадлежната стойност, а с това и качеството на парите. При десет сфери има десет различни качества на парите, десет различни вида пари. Това практически и технологически може да се осъществи с измерване и оценка на разходите на време в десетте сфери, чрез съставяне на агрегатни (за цялото население за цяла година) бюджети на времето и на генерационни БВ (на всеки един българин от раждане до смърт). За да се управлява чрез валутен съвет е нужна принципно нова информация. Нужно е цялостно и динамично знание за времето, за парите, за тяхната стойност и цена. Предложение за такава информация навремето бе дадено на проф. Вълчев, като управител на БНБ, но той отказа. Взеха се важни решения, но се сгреша много, поради отсъствие на съществена информация при изобилие от погрешна и подвеждаща информация. Днес е нужна такава програма, която да се осъществява от научен колектив вкл. Националния статистически институт и Евростат. Ако стойностите се определят при производството и във възпроизводството, то цените се определят при обмена. Стойността на парите е времето нужно за тяхното възпроизводство (трета сфера); цената на парите пък е времето, което се дава от другите сфери за стойността на парите. Десет цени на продуктите (десет цени и на парите):

— Парите за земя — цена на парите като природен ресурс или парите за възпроизводство на земя. Парите платени с рента;

— Парите за машини — цена на парите като средство за производство или парите, платени с печалба;

— Парите за акции — цена на парите като средство за разпределение или парите, платени с дивидент;

— Парите за пари — цена на парите като средство за обмен, или парите, платени с процент;

— Парите за хляб — цена на парите като средство за потребление. Или парите, платени с коефициент;

— Парите за труд — цена на парите като средство за възпроизводство на работната сила. Или парите, платени със заплата, пенсия, стипендия, социални и т.н.

— Парите за знание и образование — цена на парите като средство за възпроизводство на знанието. Или парите, платени с хонорар (Знанието обменено за пари и парите обменени за знание).

— Парите за изкуство — цена на парите като средство за възпроизводство на изкуството (красотата). Или парите платени за изкуството. Парса — пари получени за изкуство;

— Парите за власт — цена на парите като средство за управление (или йената на властта изразена в пари). Или пари платени за ред и сигурност. Пари за данък;

— Парите за духа — цена на парите дадени за мъдрост и прозорливост. Или парите, дадени за дух. Дар — парите, платени за получаване на мъдрост.

Извън принадлежната стойност няма пари. Извън парите (като средство за обръщение) няма принадлежна стойност. Това значи, че няма и не може да има принадлежна стойност, която не е осъществена, която не е обменена и потребена.

Валутният съвет не може да играе определената му роля, ако не интегрира и синтезира средствата за разпределение и средствата за обръщение във всички десет сфери. Това означава да се обхванат всички дейности и цялото време на човека. Да се обхване и това, което още не се отчита и оценява, това значи той да намери своите собствени рамки и да види границите на живота като цяло. Това значи зад парите и ограниченията на парите да се види и времето в цялостност, и ограниченията на времето, които са в последна сметка ограниченията на парите. Време има и се съхранява, ако се създава и дава. Това е истина, позната на българите.

Всеки иска да има повече пари, т.е. всеки иска да има повече време. Но ако твоето време не носи пари, т.е. не е социално признато време, то и твоите пари не са пари. Повече пари значи повече труд, който иска повече пари с по-малко труд, той подрива устоите на

икономиката и на обществото. Ако това у нас днес не се разбира, а то е така, то валутният съвет, какъвто и да е той, ще се провали. Защото самото стоково производство става принципно невъзможно. Повече пари са повече пари, ако зад тях стоят повече потребителни стойности, повече стойности и повече принадлежна стойност. Най-опасната заблуда на социалисти и комунисти е допусканата възможност да има повече стойности без повече принадлежна стойност и повече потребителни стойности без повече труд.

Пазарно стопанство и развитие на стоковото производство е невъзможно без увеличаване количеството на стоките, а повече стоки значи повече потребителни стойности, повече стойности и повече принадлежна стойност.

Трите закона на възпроизводството (на стоките и времето): законът за производителността на труда; законът за стойността; законът за принадлежната стойност — като единни и единосъщни — определят количеството и качеството на парите, това е количеството и качеството на труда. Който счита, че може да се избави от тези закони или пък че може да избегне един, който и да е от тях и да осъществи трайно развитие на икономиката, той дълбоко греша. Тези грешки се дължат и на повърхностните знания за икономиката и парите, на отсъствието на фундаментални знания и на липсата на далновидност в политиката. Поправяне на тези грешки не може да стане без преодоляване на опасни заблуди, които вече господствуват и в съзнанието не само на голяма част от народа на България, но и на голяма част на народите на Западна Европа и техните политици — най-вече на социалисти, лейбъристи и комунисти. Това означава, че валутният съвет в България не може да не се провали. Провалът се подготвя вече под въздействието на настроенията на общественото мнение, идващи от Англия и Франция и още редица други европейски страни със социалистически правителства. Да се обещава повече стоки, повече заплати, повече блага с по-малко труд (с намаление на труда) е чиста лъжа. Това днес е в основата на всички грешки, които стават все по-опасни и съдбоносни, които са и в основата на растящата престъпност. Отричането на трите закона е моралното основание на политическата и криминална престъпност и нравственото падение. То е и основанието на атеизма, на безбожието и безнравствеността.

Валутният съвет е нужен като административна форма за признаване на трите закона. Но признаването на трите закона изисква отчитане не само силата и значението на финансите, които представлява той, а са нужни съвети за всички сфери, нужни са правила, основани на цялостността и значимостта на продуктите на всяка сфера. Следователно, нужни са не само валутен съвет, но и индустриален съвет; социален (потребителски) съвет; хуманитарен съвет; съвет за земята и природата (екологичен); съвет за интелектуалните продукти; съвет на изкуствата; духовен съвет; държавен или политически съвет. Всички в едно — това е цялостността на България и света. Валутният съвет дава права само на финансиста и търговията, което по самата си природа руши цялостността и диференцираността на обществото. В заключение: валутен съвет да, но подчинен на законите на социологията; валутен съвет да, но в съгласие с още девет други съвета при равноправие и диалогичност на отношенията между тях. При спазване законите на възпроизводството на времето, като технология за осъществяване на трите закона в едно. При разбита система за получаване на цялостна пълноценна и вярна научна информация за възпроизводството на обществото на основата и със средствата на бюджета на времето — на АБВ и ГБВ и на диференциацията и синтеза на човешкото време и човешките дейности в десет сфери (десет вида труд, десет вида пари и десет вида потребителни стойности). Значи нужен е не само валутен съвет нужни са аналогични съвети, за всяка отделна сфера на общественото производство.



## 5. ВРЕМЕ И ЗНАНИЕ

Сложността, дълбочината и обхватността на теорията се основава на три трихотомии: за времето, за знанието, за принадлежната стойност. Приложността на теорията става възможна благодарение на използване на времето и изчисляване на агрегатни и генерационни бюджети на времето (АБВ и ГБВ). Това е нестатичен подход (към социалните системи за синтез и анализ, за прогнозиране и проектиране на социални показатели), основан на цялостността (континуума) на време, знание и продукт, представени в единна таблица за възпроизводство. Емпиричната проверка на цялостността и жизнеността на тази система от константи (трите трихотомии), може да играе ролята на социален радар (локатор) и социален съд. Знание, което не се синтезира в трите трихотомии, не може да се репродуцира. Тревогата (за Европа и България) идва от грешното знание и илюзии, че може да намалява работното време в обществото, без да нараства безработицата и бедността, или пък че може да се създава повече работа като се работи по-малко, а се плаща повече. Това е резултат от пренебрегването на трите трихотомии, на трите Велики открития в хилядолетната история на човечеството: понятието за Бог като символ за цялостност и жизненост на обществото; понятието за принадлежна стойност като символ за цялостност и ефективност на единния обществен продукт и знанието за времето като цялостност, като символ на материалност и мярка за ценност на този продукт. Това е фундамента на социалното знание за следващия век — нова парадигма за религии, икономика и социално време. Технологичното свързване на идеите на Христос и Маркс с Бюджетите на времето (и използването на Времето) е основа на програма за социални технологии — за изграждане царството небесно тук на земята през третото хилядолетие.

Това е опит да се обхване знанието в цялост от гледището (и със средствата) на Бюджета на времето. Това е нестатичен подход, при който времето е постоянен критерий на знанието, което пък е необходима сфера на общественото Възпроизводство. Няма знание извън времето и няма време извън (и без) знанието. Без знание няма общество. „В началото бе словото!“ Но словото е за времето. Словото е за живота. Словото е за Бога. Словото (знанието) и времето са в интимна органическа връзка. Знанието е говорещото време, времето е мълчаливото слово. Знанието създава време и потребява време. Знанието като продукт на една сфера, се потребява във всички сфери. То е обществен продукт за всички сфери, но се произвежда в една сфера. Или, за да се произведе знание, са нужни продуктите на всички сфери, за да се осъществи знание в една сфера, неговите продукти трябва да преминат през всички сфери на общественото възпроизводство. Социалното време материализира знанието. За да се характеризира знанието чрез време, то трябва да е цялостно, затова е нужно понятието бюджет на времето като тотално време (на нация, на семейство, на индивид). За да се характеризира времето чрез знанието трябва да е цялостно. Затова е нужно понятието тотално знание, едно знание. Така

таблиците за възпроизводство синтезират и анализират цялостността на времето (като АБВ и ГБВ) и цялостността на знанието. Времето като едно (минало, настояще и бъдеще) и знанието като едно (всички знания в едно). Една наука, един продукт на науката, като част от обществения продукт; Една потребителна стойност на науката — истината (като норма и критерий за Морал); една цена на науката — хонорар (форма на принадлежната стойност). Социално време без знание и социално знание без време са нищо. Единица социално време е равно на единица социално знание. Това е социалната цялостност, която прави знанието едно и времето едно. Долу, като ядро и горе като органична цялостност. Всичко съществуващо произтича от тази цялостност и всичко остава да живее като се влива в тази цялостност. Без да мине през цялостността, знанието не може да се възпроизведе. Времето е продукт на знанието — без знание е невъзможно създаването на който и да е продукт от десетте сфери, следователно те са продукти на знанието. Знанието придава смисъл (и виталност) на времето. Знанието е продукт на времето — без време знанието е безсъдържателно. Времето придава материалност на знанието. Знанието придава истинност на продуктите на десетте сфери на общественото възпроизводство. Времето придава стабилност на знанието — гарантира комплекта от морални норми на производството. Знанието придава динамичност на времето — гарантира комплекта от материални носители на времето. Знанието е възпроизводство на време и времето възпроизводство на знание. Имат общ продукт — М-прим. Производството на социално време е потребление на знание — производството на социално знание е потребление на време. Свързването на двете в едно (на време и знание) в един продукт е тяхното осъществяване (възпроизводство) — танц на живота. Не може да се знае нещо, което не е определено като време; и не може да се определи нещо, което не се знае като време. За да се определи знанието, трябва да се измери времето, което то носи (създава) и продукта, който то предлага. За да се определи времето, то трябва да се измери знанието, което то (социалното време) носи, продукта, който създава за хората. Не е истинско, не е зряло това знание, което не ражда принадлежна стойност, и не е същинска, не реална тази принадлежна стойност, която не съдържа знание, която не носи потребителната стойност на знанието. Десетте форми на принадлежна стойност на знанието, отговарят на десет материализации (носители) на потребителната стойност на знанието и съответните десет стойности на знанието. Те образуват структурата на крайния научен продукт.

**Таблица 4. Възпроизводство на знанието като време, капитал**

Знания видове	по	Продукт		Капитал	Морал
		Натура	С-ст, цена	носител	Норма
1. Природно		земя	рента	агроном	екологичен
2. Индустриално		машина	печалба	инженер	индустриален

3. Банково	акция	дивидент	банкер	справедливост	
4. Обменно	пари	лихва	касиер	равенство	
5. Консумативно	хляб	коефициент	хлебар	богатство	
6. Хуманно	човек	заплата	лекар	братство	
7. Просветно	знание	хонорар	учител	истина	
8. Културологично	арт	парса	артист	красота	
9. Управленческо	власт	данък	политик	правота	
10. Духовно	мъдрост	дар	духовник	прозрение	
ВСИЧКО време за знание (БВ)	Натура	знание	М-прим хонорар	интелектуалец	Инвестиция за знание

Това е възпроизводството на общественото знание като капитал, неговата потребителна стойност като истина, неговата обща стойност като хонорар (принадена стойност) и тяхната структура. Тя се отразява на структурата на стойността на продуктите на знанието (а те влизат в структурата на йената на продуктите на времето — производството. Напр. като процент от цената на хляба, определен от разходите за наука, за възпроизводство на хляб (Материализирано знание в средства за потребление). Наследява се миналото — С, Стойността. Ражда се в настоящето — V, Потребителната стойност на знанието; Остава в бъдещето — М, Принадената стойност. В таблицата се намира клетка за всяко знание и знание за всяка клетка — чрез придаване на стойност (време) на всяка клетка, напр. знание, оценено с хляб и хляб, оценен в знание. Тази структура предопределя и структурата на образованието и педагогиката. Образованието е механизъм за наследяване и възпроизводство на знание. Така, в процеса на възпроизводството десетте вида потребителни стойности на знанието (предназначено за десет различни сфери на общественото възпроизводство) се обменят за една стойност — хонорар. Или общата стойност на знанието е хонорарът. Той се заплаща като стойност, равна на сбора на цените на десет материални продукта на знанието (патенти).

Времето придава на знанието стойност; знанието придава на времето потребителна стойност. Синтезът на двете дава продукт (М-прим). Ако времето не носи стойност и ако знанието не създава потребителна стойност, то няма и принадлежна стойност — няма възпроизводство. Потребителна стойност за други — това е принадлежната стойност. Потребителната стойност разграничава сферите, стойността обезличава сферите, принадлежната стойност ги свързва в едно, за да ги динамизира и възпроизведе. Всички форми на знание имат една потребителна стойност — истината. Всички форми на време имат една стойност — принадлежната стойност. Това са константи. Всичко останало е нестатично, относително. Истината

за дадено знание идва от неговата цялостност и принадлежи на неговата цялост и възпроизводимост. Всяко конкретно знание умира, то престава да е истина, ако излезе от цялостността, не служи на цялостността и не може да се възпроизведе. Затова няма вечно и неизменно знание. Няма статично знание. Всичко е относително, всичко е нестатично. Само така и само такова знанието може да се възпроизвежда. Идеята за единно знание, идеята за цялостно знание е така стара, както е старо самото знание и идеята за диференциация на знанията, идеята за безкрайността на знанието е така стара и така безкрайна както е „старо“ и безкрайно времето. За да е цялостно, знанието трябва да съдържа десет сфери, за да се възпроизведе отделното знание, то трябва да премине, да се осъществи в десет сфери. Конкретно знание, което няма качествата и което не може да се осъществи в десет форми, в десет сфери е невъзпроизводимо, то не остава, то умира. То може да се роди отново, ако се създаде отново, като се включи в живия организъм на цялостното знание. Това е функцията на сферата на възпроизводството на знанието — да осъществява знанието като едно, като един продукт, като една потребителна стойност, като една истина. Но за да се осъществят, те трябва да достигнат до всяко конкретно време като цялостност. Пътят от конкретното към цялостността и пътят от тоталността към конкретното време, видян в бюджета на времето на съвкупното население или съвкупния живот на индивида, обхванати в АБВ и ГБВ, представлява идеална система за локиране — „социален радар“.

Колко време се влага, за да се произведе знание? Колко време се разходва, за да се потреби знанието? Колко време в повече е създадено със знание? Първото време придава потребителна стойност на знанието. Второто време придава стойност на знанието; Третото време придава принадена стойност на знанието. Знанието, което придава потребителна стойност на времето се различава от знанието, което придава стойност на времето. Времето, което се влага за производство на знание, придава стойност на времето и времето, което се влага за потребление на знанието придава стойност на знанието. Двете заедно образуват йената — дават принадлежната стойност на знанието — или хонорара. Съпоставяне на цялото време за производство и цялото време за потребление на знание: за да е полезно, за да е материално знанието трябва да носи повече потребителни стойности, отколкото потребява, да взема по-малко стойности, отколкото създава и дава. Следователно, знанието, като произвеждащо потребителни стойности и като създател на принадена стойност е производствена сфера, сфера на материалното производство. В рамките на АБВ и ГБВ знанието става измеримо и ефективно. БВ дава възможност да се измерва и оценява времето, да се установяват константи, да се откриват закони и симетрии и да се измерват тези симетрии. Така от теория се преминава към емпирия. За тези цели може да служи мащабното и хармонично изследване на използването на времето на Европа, когато се обхване цялото време с всички дейности по производство, потребление, обмен и разпределение на знанието. Изследванията на времето не са чиста емпирия, не са проста статистика. Те са полуемпирия. Те дават теоретичен фундамент на социалните изследвания и емпиричен материал на социалните теории. Те са евристична статистика.

Свободният преход от емпирика към теория и от теория към емпирика предполага и изисква принципно нов възглед за социалното време като знание за социалното знание като време и за социалната динамика като производство на принадлежна стойност. Така се формира нестатичен (и не традиционно статистически) подход към времето и знанието. Днес социалните науки се претрупват с твърде много информация, а отсъствието на фундаментални истини е забележимо. Европа се ръководи от неверни концепции за времето и богатството. Политически лидери и цели държави и народи са подчинени на погрешни идеи и лъжливи теории, едностранно и статично мислене и необосновани действия с непредвидими резултати. Европа преживя две големи разрушителни войни, премина фашизма и комунизма, но още няма зрял възглед за това какво е била, какво е, и какво ще бъде. Ширят се опасни илюзии. Най-голяма и най-опасна лъжа е, че за да има работа и богатство в бъдеще, трябва да се работи все по-малко. Природата на социалното време се свежда до неговото създаване и увеличаване, което е принадлежната стойност; природата на социалното знание се свежда до неговата истинност и възпроизводимост, което е принадлежната стойност; природата на богатството на обществото — това е натрупаната принадлежна стойност. И така свързващото звено на знание и време е теорията за принадлежната стойност като най-висше постижение на социалното знание. Принадената стойност е единство на дух и материя; принадлежната стойност е синтез на знанието на Христос и Маркс. Константата във времето, константата в знанието и константата в богатството е константата на принадлежната стойност. Кое пречи да се установява и вижда тази константа? Защо толкова голямо е желанието да се премахне, да се унищожи тази константа?

## 6. ВИДОВЕ БЮДЖЕТИ НА ВРЕМЕТО

АБВ — агрегатен бюджет на времето, това е времето като пространство. Това е социалното пространство в съвкупност, в цялостност. В таблицата за възпроизводство на времето са дадени десет вида пространства — институции.

ГБВ — генерационен бюджет на времето, това е социалното време, времето на човека, от неговото раждане до неговата смърт или цялостността на времето. Десет вида време, десет вида стойности. ЕБВ — енергетичен бюджет на времето.

Това е времето на социалната енергия в съвкупност, на принадлежното време в цялост. Изразява се чрез десет вида принадлежно време, десет вида принадлежна стойност, десет вида социална енергия. СБВ — синтетичен или синергетичен бюджет на времето. Това е времето на социалната маса. Изразява се в десет вида потребителни стойности, десет вида потребление, десет вида производителност.

Таблиците за времето са таблици за цялостност, завършеност и ред на социалната материя (и капитал). Те са израз на живи, самовъзпроизвеждащи се цялостности. Извън цялостността няма живот. Цялостността дава живот. БВ като цялостност дава живот на съставящите го дейности. Това е така, защото извън времето няма нищо друго. Времето е цялостност, извън която е нищото. Времето като цялостност е не само горе, във всеобщото, но и долу, в единичното. Което е горе е подобно на това, което е долу. Което е долу се прави по подобие на горе (по Хермес).

БВ е знание за цялостност, БВ е метод за обхващане и анализ на цялостности, БВ е осъществена цялостност, т.е. живот. Видовете БВ са инструменти за обхващане, определяне, измерване, оценка, управление на видовете цялостности: на капитала; на собствеността; на труда; на чувствата; на морала (нравите).

Всяка завършена цялостност, под която няма живот наричаме кванта. Или квантата е признак на завършеност навремето като единичност. Вълната е излъчването на време от цялостността при съхранение на нейното качество (използуването на машината до

запазване на нейната цялостност като машина). Вълната е и натрупване на време до определена критична маса, при която то добива ново качество. Вълната, това са частици от стойности, които образуват капитал, а капиталът е кванта, която излъчва стойности (вълни) — лихва.

Квантите и вълните са цялостност. Единна е и квантовата и вълнова теория за времето. Огромните поражения, които донесе двадесети век, се дължат на нарушената цялостност на света. Посягане на цялостността на държавите, класите, труда, природата, знанието, морала, духа и пр. Всички кризи са проява на нарушена цялостност и са сигнал за необходимостта от цялостност:

— Нарушена цялостност на машините — свърхпроизводство на машини и ниска използваемост на машините. Кризи в производството. Индустриализъм и примитивизъм — болести на века. Свръхпечалби при отсъствие на печалба;

— Нарушена цялостност на средствата за разпределение — едновременно недостиг и излишък на капитали, на ресурси за разпределение, фетишизъм и натурализъм. Свръхдивиденти при отсъствието на дивидент;

— Нарушена цялостност на средствата за обмен. Инфлация, хиперинфлация и валутен борд. Свръхлихви при отсъствието на лихва;

— Нарушена цялостност на средствата за потребление — глад, бедност, нищета при излишен разкош, разхищения и богатства. Свръхпотребление при отсъствие на потребление.

— Нарушена цялостност на трудовите ресурси — безработица, непълна заетост при прекомерно натоварване и незаплатен труд. Плащане за неработа и незаплащане за същинска работа;

— Нарушена цялостност на природата. Екологични кризи. Свръхренти при отсъствието на рента;

— Нарушена цялостност на знанието, фабрики за лъжи и дефицит на истинско, цялостно знание. Свръххонорари при отсъствие на хонорар;

— Нарушена цялостност на изкуството. Изкуството за самото изкуство. Свръх парси при отсъствието на парса;

— Нарушена цялостност на духа. Безбожие и атеизъм. Отсъствие на чувства за принадлежност към цялостности. Свръх дарения при отсъствието на дар;

— Нарушена цялостност на власт, ред сигурност. Престъпност, войни, анархия. Недостиг на власт при злоупотребление с власт. Свръх данъци при отсъствието на данък.

Нарушена цялостност на живота — това са печалните, негативните резултати и на социализма (като нарушена цялостност на класите); и на национализма, като нарушена цялостност и единство на нациите; и на империализма като нарушена цялостност и единство на капиталите; и на национализациите и на приватизациите, като нарушено единство и цялостност на собствеността; и на фундаментализма и сектите като нарушена цялостност и единство на религиите; на феминизма, като нарушена цялостност и завършеност на възпроизводството на човека; на интелектуализма — като нарушена цялостност и завършеност на знанието; на културата и авангардизма и пр. като нарушена цялостност и завършеност на изкуствата. И на престъпността като нарушена цялостност на държавата, на управлението. Акцентирането върху една от сферите за сметка на останалите е нарушена цялостност на обществото и признак на болест. Монетаризмът е нарушена цялостност на единството на икономиката. Индустриализмът е нарушена цялостност уж в полза на индустрията. Комерсиализмът е превес на търговията за сметка на другите. Популисткият хуманитаризъм е превес на социалното за сметка на цялостното.

Възпитанието на чувство за цялост е главно условие за изграждане на обществото и неговите институции. Свободното време е синтез на времето в едно време. Синергетичното цяло е синтез на социалната енергия като една енергия. Големи грешки се допускат при изучаване ползването на времето — пропускат се децата, пенсионерите, инвалидите. Не се правят АБВ, ГБВ, ЕБВ и СБВ. Фалшиви са очакванията за повече богатства с по-малко време; повече свободно време при намаление времето за труд; продължаване времето за живот при намаляване времето за труд. Истината е, че повече свободно време може да има само при увеличаване фонда на труда. По-дълъг живот може да има само при по-дълъг трудов живот. Повече богатства може да има само при повече труд. По-висока производителност на труда, в обществен мащаб винаги означава повече, а не по-малко труд. По-малко труд и стойност в единица продукт винаги е резултат на повече стойност и повече труд в



съвкупността, в цялостността. Андрей Цанов ни връща към фундаментални вековечни истини. Истините на Библията, на времето като Бог и знанието за Бог като време. България е първа в света по познаването на тези проблеми от векове. България и днес е първа по изучаването на видовете БВ (не по прилагането на това знание); България ще бъде първа в света през следващото хилядолетие, ако приеме и приложи знанието за цялостността и завършеността на времето. Ако прилага законите на създаването на времето, като създаване на принадлежно време, създаване на принадлежна стойност и всички закони се пригодят и съгласуват с осъществяването на тези закони. Тогава ще се осъществи законът за социалната симетрия, т.е. съгласуването на всички закони на обществото с основния закон — законът за съхранението на социалното, като закон за социалната енергия (и закон на принадлежната стойност).

Мегабюджет на времето — това е тоталността на бюджета на времето на целия народ по света. Той обхваща тоталността на социалните явления, на социалните закони и тоталната симетрия, съвкупната информация на обществото, континуума от време горе и долу, живота на хората от раждане до смърт в едно. Мегабюджетът на времето представлява макроскоп и микроскоп едновременно. Съответно да се погледне на тоталността отвътре и отдолу или отвън и отгоре. Ако се погледне като в микроскопа отгоре се виждат социалните микроорганизми. Ако се погледне като в телескопа отдолу се вижда обществото в цялост. Андрей Сахаров в своите мемоари дава богати, конкретни примери за обогатяване на атомистиката и ядрената енергетика със знания от Космоса, както и за обогатяване на космологията със знанията на атомната физика. Това е илюстрация и потвърждение верността на знанието на Хермес за подобие на това, което е горе и това, което е долу. Как знанието в цялост се образува от знанието в частност и как знанието в частност (за отделни науки и сфери) се обогатява и доказва със знанието в цялост. Или как АБВ се образува от индивидуалните БВ и как индивидуалните БВ се оценяват и утвърждават от АБВ. Или как ГБВ и АБВ взаимно се обуславят и оценяват. Европа днес е в стадий, при който обогатяването на БВ идва от увеличаване на средната продължителност на живота. А в други общества АБВ се увеличава при намалена продължителност на живота, но увеличаване броя на населението. У нас с намаляване на

населението се намалява и средната продължителност на живота. Това е израз на катастрофа — последните години населението е намаляло със 700 хиляди, а средната продължителност на живота е намаляла с две-три години. При това се увеличава и незааетостта — явна и скрита. Това значи милиарди часове годишно по-малко работно време. Това значи загуба (несъздаване) на годишна продукция за милиарди долари.

Андрей Сахаров и Александър Солженицин — двама велики мъже на две различни позиции. И двамата са прави, макар да са (и защото са) толкова различни. Но те са различни, защото са еднакви. Това, което за Солженицин е Бог и религия, за Сахаров е наука и мегауниверс. Идеите за Бог и за мегауниверс са една идея. Сахаров вижда великата роля на моралните принципи (и на религията) за израстването на интелигенцията в Русия, но той не разбира това като плод на велика наука и голямо знание (а като даденост от само себе си). Сахаров вижда в православната църква само фактите от дейността на поповете, но не вижда величието на идеите, които носи тази религия (не винаги църквата) (Andrei Sakharov — Memoirs, Hutchinson, London Sydney Auckland, Johannesburg 1990, p. 545–546). Солженицин вижда величието и правотата на идеите на религията, но той не вижда или омаловажава пороците, които носи църквата в своята дейност. Вижда идеите, не вижда конкретни факти. Или вижда факти, а не вижда идеи. АБВ и ГБВ навсякъде и винаги са различни, но те винаги и навсякъде се подчиняват на едни и същи икони. Съществуването е игра, която винаги има едни и същи правила (закони). Игра, в която няма губещи, а всички печелят (игра, в която има губещи, не може да се възпроизведе). Правилата могат да се изменят, но тогава играта става друга и резултатите са други — имат други измерения. Правилата на играта при фашизъм, при комунизъм, при демокрация са твърде ограничени и отсъствието на фундаментални принципи и закони прави игрите некоректни — те не могат да се повтарят. Затова се раждат нови игри. Но принципите остават. Мегатеориите остават. Това е законът за принадлежната стойност. Наруши ли се принципът, играта спира, фашизмът има успех, докато и доколкото се опира на закона за М-прим и гарантира растеж на богатството на обществото. Започне ли да посяга на богатствата на други, той намира своята смърт. Комунизмът има успех дотогава, докогато и докъдето е фактор за растеж на принадлежната стойност и носи богатство. Но стигне ли до

застой и връщане назад, започне ли да носи бедност и разруха, той напуска световната сцена. Играта свършва. Демокрацията развързва производството и дава тласък на развитието на производителните сили и богатството. Но започне ли демокрацията да се подчинява на бедността и разрухата, престане ли демокрацията да бъде фактор за растеж на принадлежната стойност и богатствата, тя намира своя край. Аз съм от поколението, което мина през трите фази на обществено развитие през XX век — фашизъм, комунизъм и демокрация. Видяха се предимствата, ограниченията и недостатъците на всички. Ясно е и явно е за тези, които могат да виждат и от другата страна, че обществото не може да спре, че обществото върви нататък. Играта продължава. Трябва да се разберат правилата и да се спазват, да се видят капитализма и социализма, фашизма и демокрацията като едно цяло, като етапи и ферми на развитие от различни гледни точки. Да се видят национализацията и приватизацията като две страни на един и същи процес — на процеса на растеж на принадлежната стойност като основно условие и източник на растеж на богатството. Ограниченото виждане на Сахаров се изразява в ограничаване рамките на науката, която той прави. Велика, но ограничена наука. Той оставя въпроса за създателя, въпроса за твореца на религията. Творецът — това е Бог. Творчеството произтича от цялостността и принадлежи на цялостността. Творчеството е горе, но творчеството е и долу. Принадена стойност е горе не долу. Всеки човек е творец, ако е Бог-Син. Всеки човек, според религията, е Бог — стреми се към съвършенство, към творчество. Човекът е творец. Като творец, той е създател. Наука, която не обяснява творчеството, не е наука. Науката е творчество. Наука без творчество е мъртва. Творчество без наука е безплодие, е невежество. Задачата на науката е свързване на наука и религия. Свързване на мегаидея и конкретна наука, АБВ, ГБВ и конкретните науки със симетрията, меганауката. Нищо няма извън АБВ и ГБВ, нищо няма извън Бог. Това е меганауката, това е религията, която прави наука и това е науката (АБВ, ГБВ, мегаидеи), която прави религии, която дава смисъл и власт на религията. Така религията прави обществото, а науката дава технологиите за неговото управление. Така се стига до съвършенство на човешкото знание и живот, до хармонията, до която се докосват Сахаров и Солженицин.

## 7. БЮДЖЕТЪТ НА ВРЕМЕТО КАТО ПОЛЕ НА ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО НА ВСИЧКИ ЧОВЕШКИ ДЕЙНОСТИ

„Да се признае несъкрусимият свят на законите, да се укрепят вярата в разума, да се осъществи световната хармония, която обхваща всички явления, и която никога не е била, нито ще бъде, нарушавана.“  
— Херман Уейл.

Характеристиката на полето идва от свойствата на явленията (събитията), които то обхваща:

- Геометричното поле обхваща геометрични събития;
- Физическото поле обхваща физически събития;
- Икономическото поле обхваща икономически събития;
- Полето на БВ обхваща всички дейности, като събития;
- Социологическото поле обхваща социологически събития;
- Моралното поле обхваща всички морални събития;
- Духовното поле обхваща духовни събития.

Всички полета се подчиняват на един и същ, общ логически ред. Този логически ред е зададен от геометрията и има своя завършек в теологията. Социологията (и/или Космологията) ги свързва в едно. Това не означава, че трябва да се социологизират всички полета или пък да се теологизират всички полета. Проблемът е всички да се обхванат в едно поле като елементи на хармония мунди. Да се постигне свършената хармония във времето, пространството и енергията (материята). Да се установи общият логически ред. Общият логически ред не премахва границите, а утвърждава различията на отделните полета.

— Геометричното поле, като обхваща всички възможни геометрични преобразования, ги свежда, в последна сметка, до възпроизводството на самото геометрично поле, до неговата трансляция в самото себе си. Тази трансформация като количества не са скалари или вектори, а тензори като мярка на количеството трансформации на полето като геометрическо. Тези трансформации са

описани от Херман Уейл в книгата „Time, Space, Matter“, 1918 New York, 1952 г.

— Физическото поле обхваща трансляциите на физическите закони, дава тензорите на физическите величини, също описани в гореспоменатата книга на Уейл.

— Икономическото поле е разработено от проф. Христо Попов в неговата книга за възпроизводството и дава основа за тензорните смятания в икономиката. Всички уравнения в таблиците на възпроизводството на Христо Попов (на основата на Маркс) стават измерими като тензорни величини. Третирането им като скалари и вектори води до големи заблуждения. Но е напълно възможно днес таблиците на Хр. Попов да бъдат представени геометрично и третиранни като тензорни величини, описващи количеството взаимодействия в икономиката. Най-същественото в тях е, че в резултат на тези взаимодействия, икономиката може да се трансформира (превежда) сама в себе си, т.е. да се осъществява просто възпроизводство. Тензорите са възпроизводствена категория.

— Социологическото поле — структурата на обществото според Живко Ошавков. В това поле се осъществяват всички трансформации на обществото, което, в последна сметка, се свежда до трансляция на обществото само в себе си. Количеството на тези трансформации е тензор, който може да бъде изчислен. Основа за това е замисълът на националното изследване „Градът и селото“.

— Духовното поле обхваща всички трансформации в духовните събития. Това е полето, описано от Ваклуш Толев. Всички трансформации на духовното се свеждат до трансфера му към самото себе си. Към Бог. Това е по същество неговата „История на религиите“ и неговите „Окултни школи и езотерични учения“. Георги Станков в своя „Универсален закон“ следва подобна линия, той свързва всички трансформации към свеждането им до универсалния закон или извеждането им от него. Трансляцията притежава групови свойства. Тя придава логически ред на структурата. Структурата на Живко Ошавков съдържа логически ред, който убягва от погледа на неговите днешни последователи, когато те се насочват към частните свойства на сферите, а не към общите свойства на структурата. Логическият ред дава идеята за възпроизводството и идеята за взаимодействията, които правят трансформациите трансляции в самата себе си. Тензорът е

мярката на количеството взаимодействия, които ги връщат в техния изход. Докато скаларът дава момент от взаимодействието, а векторът посоката на действие, тензорът е мярка на съвършенството, мярка на цялостност, в рамките на която стават взаимодействията и трансформациите. А тензорната плътност пък става мярка за качество. Вж. Уейл стр. 59–73. Тензорът е математическото облекло, математически формализъм за измерване на съвършенството на различните полета. Чрез тензора и тензорната алгебра математиката добива ранг на теория в геометрията, във физиката, в икономиката, в социологията, в теологията. Величието на Христо Попов е в това, че той хваща и изследва логическия ред на взаимодействията в икономиката в цялост. Величието на Живко Ошавков е в това, че той обхваща логическия ред на взаимодействията в социологията в цялост. Величието на Ваклуш Толев е в това, че той обхваща взаимодействията и логическия ред на духовното производство. Значението на таблицата за възпроизводството на времето е в това, че дава общото поле на взаимодействия на икономическо, духовно, социално и морално в едно. Свързва Хр. Попов, Живко Ошавков, Ваклуш Толев и Георги Станков. Същественото и тук е общото поле на взаимодействия и извеждане от цялото и свеждане до цялото на всички отделни, конкретни взаимодействия и форми на съществуване на времето, пространствата, масата и енергията.

**Таблица 5. Възпроизводство на време, капитал и Бог като движение от явление към закон и симетрия**

<b>Време-явление</b>	<b>Капитал-закон</b>		<b>Бог — Симетрия</b>
<b>Видове време</b>	<b>форми на капитала</b>		<b>норми на морала</b>
1. Екологично	Земя	Рента	екологически
2. Индустриално	Машини	Печалба	индустриални
3. Банково	Акции	Дивидент	справедливост
4. Обменно	Пари	Процент	равенство
5. Консумативно	Хляб	Коефициент	богатство
6. Хуманитарно	Човек(РС)	Заплата	братство
7. Интелектуално	Знание	Хонорар	истинност

8. Художествено	Изкуство	Парса	красивост
9. Управленческо	Сигурност	Данък	правда свобода
10. Духовно време	Мъдрост	Дар	прозрение
Общо време	Капитал	М-прим	Морал
явления-синхрон	закони — синергия		симетрия

Синхронизация на времето, синергизация на капитала и симетризация на морала, това е функционалното единство на време, капитал и Бог. Само то е съществуващото. Всичко останало е илюзия.

Таблицата е завършена и в този смисъл е съвършена. Таблицата обхваща всички взаимодействия и трансформации от явление и закон към симетрия (съгласуване на иконите). По хоризонтала — еднакви качества — мери се количество; преходи от явление към закон и симетрия в отделната сфера. По вертикала — еднакви количества — мери се качество — обмен между сферите. Общото по вертикал и хоризонтал са константи. Симетрията е константа (вж. „Универсален закон“, Г. Станков, т-2, стр.7). Цената е определена не от разхода на производството, а от разхода на възпроизводството — съответно цената на земята, цената на машината, цената на акцията и т.н. стават форми на М-прим, но още не са принадлежна стойност. При М-прим те са в цялостността. Не е важно колко са редовете на таблицата — при Хр. Попов те са само два, при Ж. Ошавков — пет. При Орфей — седем. Важното е те да обхващат цялото общество. Извън тях е нищото. Не е важен йерархическият ред на тяхното представяне, важна е необходимостта от тяхното съществуване. Без всяка една от тях не може да се осъществи възпроизводството. От тази гледна точка е важна тяхната завършеност, тяхната цялостност — съвършенството на таблицата като синтез на време, капитал и морал в едно. Има две реципрочни нива в таблиците — производство и потребление. Това е синтез на производство и потребление; синтез на количество и качество. Цената пък се определя не от разхода (и печалбата) при производството, а от разходите и доходите от възпроизводството. Основен критерии и фундаментално правило на всички взаимодействия е това, че те имат предимство и се развиват тези сфери, които създават и дават повече, отколкото потребяват. Това стимулира растежа на времето, на капитала и на морала. Това е то М-

прим, това е то универсалният закон. Това е то Бог. Това е то времето — то се създава и дава, а не е даденост, която се овладява. Това е то моралът, той не е даденост, а възпроизводство на логически ред в структурата на обществото.

По хоризонтала се дават веществените взаимодействия и обмен — потребителни стойности и техния обмен. По вертикала се дават стойностните взаимодействия и обмен. В цялост количеството се представя като тензор — количеството на взаимодействията във всички посоки (две на ента степен брой взаимодействия). Като прави общи количествата, таблицата дава възможност да се мерят качества, като прави общи качествата, тя дава възможност да се мерят количества. Така хомогенното време добива качества и то действа като хетерогенно. А хетерогенното време, капитал и морал добиват общо качество и те могат да се мерят като количества. Хомогенност на време, капитал и морал при хетерогенност на тяхното осъществяване. Хетерогенност на време капитал и морал при хомогенност на тяхната интеграция. Конгруентност на тяхната логическа връзка и ред. Йерархията идва от степента на важност при техния растеж. Всички са равни при тяхното осъществяване в цялостност. Всяко поотделно произтича от цялостността и се свежда до цялостността. Като едно те са цялостност, която възпроизвежда сама себе си. Това е то тензорът на взаимодействията, това е то трансляцията на елементите на таблицата на възпроизводството — всеки елемент отново да заеме мястото си в цялостността (да се съхрани като цялостност). След това идват промените. Транслациите на ново равнище разширено или стеснено възпроизводство. В това отношение обществото е съвършено, както е всемирът. Това трябва да търси науката социология. Когато тя се заема само с недостатъци и деформации, тогава се измества равновесието, тогава се срещаме с патологиите, а не с нормалното. Ролята на полето на бюджета на времето и на таблиците за възпроизводство е тройка роля по подобие на трите мойри от гръцката митология: ролята на проповедник; ролята на изповедник и ролята на съдник. Защото става дума за полето на живота, става дума за таблиците на възпроизводство на социалното. Проповядва се всичко, което е за живота, което дава живот; изповядват се грешниците, които са отклонение от този живот, от това съвършенство на мирозданието; осъждат се тези, които са извън живота, които не създават и дават, а искат. Изграждането на



таблиците на живота е в своя зародиш въпреки фундаменталното наследство, оставено в Библията, в „Капиталът“, в трудовете на много велики класици физици, математици. Нужна с увереност за работа в тази насока, нужни са милиарди долари за изграждане на полето на БВ и таблиците за възпроизводството на живота като основа за всички закони и правила, норми на поведение. Тежката криза, в която е днес България не е отрицание, а потвърждение на универсалния закон, стига добре да се разбира и правилно прилага. Социолозите следва да заемат своето достойно място заедно с математици, физици, духовници, работници и интелектуалци — хората на всички сфери. Деца, млади и стари. Всички етноси и нации.

## 8. ПРИНЦИПИ НА ВРЕМЕТО

Първото хилядолетие развива чувството за Бог. Второто хилядолетие развива чувството за капитал.

Третото хилядолетие следва да развива чувството за време. Време с качествата на пространство, маса и енергия.

За третото хилядолетие ще е нужна съвършена статистика. Нова парадигма за живота. Нова научна картина за света. Без Бог, без капитал, без време в едно животът е невъзможен. Идва потребността от съединение на знанията, чувствата и действията на Бог, капитал и време в едно. Иначе и „съвършеното“ поотделно става невъзпроизводимо. Значи неосъществимо.

Великата хармония мунди значи да създадем съвършено общество, съвършена социология, съвършена статистика.

Явление, закон, симетрия това са три равнища на функциониране на времето.

Три са функционалните характеристики на времето: като синхронизатор, като синергизатор и като синтезатор (симетрия):

Времето като явление е времеви синхрон, съгласуване на отделни дейности, във времето. Хармонизация на безброй прояви при безкрайност на комбинациите;

Времето като закон е времева синергия. Социалната енергия е принадлежното време. То е същността на явлението време. Синергията е съгласуване на енергии;

Времето като симетрия е съгласуване на законите на времето. Симетрии в миналото, симетрии в настоящето, симетрии в бъдещето и симетрия на времето като едно. Симетрията на времето е закон за съхранение на времето. Симетрията на времето е закон и производство, създаване на време. Симетрията на времето е закон за растеж на времето, единство на законите на стойността (съхранение) на производителността (създаване) и на принадлежната стойност (растеж), тя е същността на законите на времето и знак за тяхната единосьщност. Научното понятие за Бог това е върховна симетрия — триединството на Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух. Теорията за Времето и

теорията за Бог са единосъщни. Това са две различни теории с една същност. От Духа, произтича животът. Принадената стойност (Бог Син) е самият живот. Това е принадлежното време.

Социалното време е:

а) Цялостност, тоталност, която се възпроизвежда;

б) Пространство (време едно до друго), едновременност, която пулсира;

в) Непрекъснатост, безкрайност, която се развива, расте (Време едно с друго);

г) Плътност, маса, (време едно в друго), която се съхранява като продукт и богатство;

д) Енергия (време едно над друго, или едно повече от друго), която дава живот.

Времето не е просто наука и богатство — то е самият живот. Времето е цялостността и структурата на материята (живота). Времето не е това, в което нещата стават. То е същността и мярката на нещата, които стават. Времето е характеристика на осъществяването, на възпроизводството на нещата. А фундаменталната теория за времето касае проблема за възпроизводството на самото време. Безсмислено е да се отчита и смята време, което не се възпроизвежда, време, което не остава, време, което не расте, не живее. Най-голяма заблуда днес е мнението, че времето е създадено веднъж завинаги, и задачата на човека е само да го използва. Времето свършва, когато престане неговото произвеждане. Социалното време се произвежда. Времето с богатство, но не може да се очаква да расте богатството, ако намалява социалното време, както не може да расте социалното време, ако не расте богатството. Работното време е социално време. Това значи през работното време да се създава принадлежно време, т.е. стойност. Работно време, в което не се създава принадлежна стойност, не е труд. Самоцелното създаване на заетост, или работно време без труд, но със заплащане е самоубийство, или начин за убиване на обществото.

Абсолютното намаляване на труда в България е главната причина за тежката криза и катастрофа, която я сполетя. Измамна бе фалшивата представа (и статистика), че българите работят много. Причината бе, че работят самоцелно, без да създават продукт, без да създават принадлежна стойност, а времето на незаетите — милиони пенсионери — не се отчита и не се оценява.

Крайно необходимо е да се направи ново сравнение на старите данни, да се измери и оцени цялостността на социалното време. Времето е пари, ако парите са време. И парите са време, ако времето е пари. Пари без време са безсмислени. Време без пари е безсъдържателно, защото зад него не стоят продукти (стойности). Системата за социално смятане трябва да свързва пари и стойности; време и пари; цени и време. Не може да има време (дейност) без оценка и пари; и не може да има пари без време. Наличието на множество неотчетени дейности е проява на неразвитие и източник на кризи и конфликти, наличието на пари без време и стойност е инфлация — модерна проява на конфликти и кризи. Всичко това изисква в кодификацията на времето да се отчита процесът на неговото създаване и производство. Това означава кодификацията да отразява процеса на възпроизводство на времето. Сегашната система на класификации и кодификации на времето, отразява недостатъците и ограниченията на индустриализма. Отсъства мярката за цялостност, за възпроизводимост на всички сфери на производството и всички форми на принадлежна стойност. Десет вида дейности са десет вида време, десет вида продукти, но в една органическа цялостност, които се разграничават не по техните физически или биологически качества, а по-специфичната им роля в осъществяването на съвкупния обществен възпроизводствен процес, т.е. на целостността. Една дейност, за да се осъществи, трябва да мине през десет продукта, а един продукт, за да се осъществи трябва да премине през десет дейности.

Чрез една дейност, например каране на автомобил, може се създадат десет различни продукта от десет сфери на възпроизводството. Един продукт, например средство за производство, може да се осъществи чрез десет вида дейности — по екология, производство, разпределение, обмен, потребление и т.н. Цялостност на продукта долу и диференциация горе означава десет стойности и цени, десет предназначения. Цялостност на дейността долу (един бранш) и диференциация горе означават десет професии. Събиране и смятане на дейностите отдолу нагоре и от горе на долу. Събиране нагоре и изваждане надолу. Събиране надолу и изваждане нагоре. В единия случай се събират потребителни стойности, а се изваждат стойности; в другия случай се събират стойности и се изваждат потребителни стойности. Социалната система за смятане трябва да обхване

цялостностите горе и долу и като стойности, и като потребителни стойности и като цени (принадена стойност). Технологически това е проблемът за преходи от индивидуални и институционални бюджети на времето към агрегатни и генерационни БВ. Обратният преход е процесът на оценка. За да се мери времето като количество, то трябва да е определено и представено като общо качество. Не може да се измерват и сравняват количества време, които нямат общо качество. Общото качество произтича от цялостността — принадлежност към Едно. За да се мери и оценява времето като качество, то трябва да е определено и представено като общо количество. Не може да се характеризира качество на време, ако не е известно общото му количество. Общото количество произтича от единичността. Качество долу, количество горе за потребителните стойности. Количество долу, качество горе за стойностите. Едното е движение от потребителни стойности към стойности, второто е движение от стойности към потребителни стойности. Връзката между тях е тайната на възпроизводството. Това е принадлежното време или принадлежна стойност. Закършена, цялостна, единна система на кодифициране, измерване и смятане изисква да се обхванат цялостности. Без пълни количества на време (24 ч) и екип от хора, които правят цялостен продукт долу, не може да се мерят качества. (А какъв смисъл има да се мерят количества, които нямат общо качество, които не правят общ продукт?) Без АБВ и ГБВ на цялото време на цялото население не могат да се правят качествени сравнения на бюджетите на времето.

Общата кодова система на структуриране на основата на десет сфери обхваща:

- цялото време на денонощие, седмица, година, живот;
- всички видове дейности, в една;
- всички видове продукти, като един продукт;
- всички места, като едно;
- всички институции, долу и горе в едно;
- всички десет форми на стойност в едно;
- всички десет цени на десет продукти в едно;
- всички десет основни типа професии в едно.

Това е единна система за кодиране горе и долу при подвижност и циркулация на кодовете и промени в тяхното значение в зависимост от място, функции и предназначение. Например кодиране на училище

горе като институция и като място за дейности по обучение на децата приема кода на седма сфера. Но училището долу изисква код за предназначение — за коя сфера готви кадри това училище: ако е за първа сфера (земя и природни ресурси) то се кодира с 1; ако е за втора сфера — работници и специалисти за производство на средства за производство, то се полага код 2 и т.н. до училища за кадри за духовната сфера.

Строителството е към сферата на производството на средства за производство, но в зависимост от предназначението на строежа, то може да получи десет допълнителни кода:

1. строителство за паркове, градини, мини;
2. строителство за заводи (средства за производство);
3. строителство на банки;
4. строителство на пазари, магазини, кантори за обмен;
5. строителство на хлебарни, ресторанти, обущарници и пр.;
6. строителство на жилища, болници и пр. хуманитарни сгради;
7. строителство на училища и пр. учебни съоръжения;
8. строителство на театри, галерии и пр. арт сгради и салони;
9. строителство на сгради за управление, казарми, затвори и пр.
10. строителство на манастири, църкви, академии и пр.

Професии, кодирани според възпроизводството на десет сфери:

1. агрономи, лесовъди, земемери, еколози, миньори;
2. инженери, машиностроители, химици, семеипроизводители;
3. банкери, осигурители, застрахователи;
4. търговци, продавачи, посредници в обмена и парите;
5. хлебари, шивачи, обущари, хотелиери, ресторантьори;
6. акушери, лечители, бръснари, теляци, гробари, деца и пенсионери, майки и дойки;
7. учители, възпитатели, ученици, студенти;
8. артисти, художници, музиканти, поети, танцьори, певци;
9. войници, полицаи, офицери, затворници, съдии, администратори в държавния апарат и хора на реда, сигурността;
10. свещенослужители, философи, социолози — глобалисти.

За да се възпроизведе една професия, тя трябва да мине през десет професии. За да се осъществява човекът, той трябва да преминава през всички сфери. Затова една професия за цял живот е вид анатема — отлъчване от обществото. Оставането без професия и

без работа е също анатема — също е отлъчване от обществото. Това се наблюдава днес и по отношение на децата, и по отношение на пенсионери, на инвалиди и пр., които се оставят без конкретни трудови дейности.

Съчетанието на две и повече професии в едно, тясната специализация в индустрията и услугите и широки профили в селото и семейството създават трудни проблеми, които идват не толкова от специализацията и диференциацията, колкото от кооперацията и синтезирането на дейностите в обществен мащаб. Работата е в това, че специализацията, вкл. диференциацията по сфери и продукти на дейност, е необходим елемент на възпроизводството — всяка дейност и сфера е конкретна. Ако тя не се осъществи, то няма производство. Но осъществи ли се една дейност (и определено време) в един продукт, то става невъзможно неговото осъществяване в други дейности и продукти. (Ако семето се посее, то не може да се яде; ако семето е изядено, то не може да се посее). Това е на равнище на конкретното и отделното — това става долу. Но горе всички професии като една, за да се възпроизведат, те трябва да се осъществят едновременно във всички професии, във всички сфери. Ако това не става в една сфера, то се спъват всички. Ако не става във всички сфери, то не се възпроизвежда нито една. (Ако семето не се сее, няма какво да се яде догодина, а ако не се яде семето, то защо ще се сее). Една форма на принадлежна стойност се изразява в десет вида потребителни стойности. И една потребителна стойност се изразява в десет форми на принадлежна стойност. Всички те се осъществяват като едно. Така напр., за да се възпроизведе, житото, от една страна, трябва да е потребителна стойност за всички десет сфери и, от друга страна, да получава като потребителни стойности продукти от всички тези сфери. Ако не дава, не може да получи и ако не получи, не може да произвежда и дава. Равенството в обмена на различни потребителни стойности е стойността — създаването и даването на повече е принадлежната стойност. Ето това е една от фундаменталните истини на общественото възпроизводство на времето и на обществения продукт. Тук се крие и великата тайна на системата за социално смятане. И сложността е в смятането — 1024 уравнения за десет сфери на възпроизводството. Време и продукт, които излизат от равенствата се изключват от обществения оборот и губят и своята потребителна

стойност и своята стойност. Те не носят принадена стойност. Следователно те не влизат в обществения продукт и не могат и не бива да се отчитат и смятат като част от него. Защото произведено, но не потребено не е произведено. Който не е потребил, не може да произведе и който не е произвел, не може да потреби. Това е великата роля на системата за социално смятане и оценка като обективна реалност, като закон и симетрия (съгласуване на закони) за оцеляването — развитие и функционира на обществото. Затова системата (таблицата) за възпроизводство на времето е и система за социално смятане на социалното време и обществения продукт. Но тъй като това смятане в днешния реален живот идва като последица, а не прозряно и усвоено като норма на поведение на обществото в цялост, то идва като страшния съд. На такъв съд днес е изправена България. В скоро време пред него ще застане и цяла Европа, ако своевременно не се въведе системата за социално смятане като социална технология и не се изградят институции на основата на законите на социалната симетрия.

Кодът и смисълът на дейността се определят от ролята на продукта във възпроизводството на общия, крайния продукт. За да се възпроизведе, той трябва да се осъществи като един. Това не го обвързва с едни или други действия или едни или други физични, химични или биологични свойства на продукта, а с осъществяването на неговата цялостност, на неговата първична, органична пълнота. Това е комплектност, която прави възможно възпроизводството. Всяка сфера, в последна сметка, има един и завършва с един общ продукт. Така се потвърждава верността на идеята за една вселена, за една машина, за един човек. Кодификацията на дейностите е в синхрон и симетрия с кодификацията на продуктите, институциите, професиите, морала, чувствата. Тук става дума за кодификацията като елемент и момент на общественото възпроизводство, а не като технико-статистически процес. Основните групи дейности при десет сфери получават код от 1 до 10.

Дейности, свързани с възпроизводството — създаване, съхранение, разпределение, обръщение, потребление на природната среда — земя, вода, въздух, природни ресурси (като напр. чистене, миене, пренос и съхранение боклук, тор и пр.) са екологични. Това се



отнася и до продукта и до мястото и до хората, които извършват такива дейности. Те получават код 1;

Производствени — с код 2 — са дейностите по възпроизводството на средствата за производство — създаване, съхранение, обмен, транспорт, потребление;

Дейностите, свързани със създаването, съхранението, обръщението, потреблението на средства за разпределение: финанси, съкровища, запаси, застраховки, наследства, са разпределителни — код 3;

Дейности по обмен — покупко-продажби — с код 4 са по създаване, съхранение, обмен, потребление на средства за обръщение (пари и техните заместители в обръщението);

Консумативни дейности — код 5 — са свързани със създаването, разпределението, обръщението и потреблението на средства за консумация: храна, облекло, жилище, обзавеждане и т.н.;

Хуманитарни дейности — дейности по възпроизводство на човешките ресурси — код 6 — раждане и отглеждане на деца, сън и други физиологически потребности на човека; хигиена, лечение и грижи за физическото здраве на човека, туризъм, спорт (не като зрелище);

Интелектуални дейности — дейности по създаването, обръщението, разпределението и потреблението на интелектуални продукти. Образование, четене — код 7;

Артистични са дейностите по възпроизводството (създаване, разпределение, обмен, потребление) на продукти на изкуството — код 8. Професионалната работа на артистите и потреблението на продукти на изкуството (посещения на театър, кино, концерт, галерия), художествена самодейност (пеене, танци, рисуване) гледане на ТВ, четене на художествена литература и пр.;

Духовни дейности — дейности на възпроизводството (създаване, разпределение, обръщение, потребление) на духовни продукти — код 9. Работа на духовници, философи, мислители, посещение на църкви, манастири, храмове, джамии, синагоги, свещени и обредни места, клубове и организации на духовната сфера. Професионални и самодейни дейности по осъществяване на мъдрост и прозорливост;

Управленски — дейностите по възпроизводство на власт. Създаване, разпределение, обръщение и потребление на продукти на

властта — код 10. Обществена дейност и политически живот. Професионални и самодейни дейности по осигуряване на ред и сигурност, борба с престъпност, наркомании.

Големият проблем е в това, че за да се осъществи една дейност, за да се произведе продуктът на тази дейност, трябва да се премине през цял комплект (верига) от дейности и продукти, които в своята цялостност затварят кръга на възпроизводство. Или, за да се възпроизвежда една дейност, е нужно да се осъществяват всички други, без които нейното функциониране е невъзможно, без тях не може. Осъществяването на Всяка една дейност е уникално — тя е единствена и неповторима по време и място. В същото време и на същото място не може да се осъществи друга дейност — ако се осъществи един продукт на едно място за една цел, то не може същият този продукт да се осъществи на друго място и с друга цел. Ако дадено зърно е посадено, то вече не може да се изяде; ако зърното е изядено, то същото зърно не може да се посее. Но в цялост зърното, да го има, трябва да се осъществява във всичките му десет форми на материализация или фази на възпроизводство. За да става това трябва да се осъществят 1024 (две на десета степен) равенства на възпроизводството, за да има хармония, синергия и симетрия. Това обхваща системата за социално възпроизводство в цялост и социалното смятане горе. А долу трябва да се отчита и измерва индивидуалната специфика и реализация на дейността и продукта като стойност, като потребителна стойност и като принадлежна стойност — но само в една от нейните десет форми. И само в едно от десетте места на осъществяване на дейността. Синтезът на горе и долу е симетрията — съгласуването на законите. Диференциацията от горе надолу е явлението. Свързването долу е законът.

И така има три типа бюджети на времето:

— бюджет на времето на явлението — синхронен или хармоничен БВ;

— бюджет на времето на закона — синергетичен БВ;

— бюджет на времето на симетрията — съгласуването на законите.

Ролята на социална система за смятане може да играе само симетричният бюджет на времето. Той представлява голямата симетрия на обществото. Но за да се стигне до такъв БВ, трябва да се

мине през първите две форми на синтез на времето: бюджети на явлението и бюджети на законите. В цялост те са системи за възпроизводство на времето и като такива те могат да служат и представляват система за социално смятане.

Съответно с характеристиката на основната дейност се характеризират местата, където те се извършват, институциите и хората, които извършват тези дейности.

### Кодификация (и категоризация) на местата

Код	Места на извършване на дейността	
1	ферми и институции (гора, нива, море)	екологични
2	фабрики, заводи за средства за производство	икономически
3	Банки, застраховане, финанси, наследство	разпределителни
4	Места за покупко-продажби	обменни
5	Места за създаване средства за потребление	консумативни
6	Места за сън, тоалет, лечение	хуманитарни
7	Места за учение и пр. интелектуална дейност	образователни
8	Места за артистична дейност (театър, кино)	артистични
9	Места за управленческа дейност	управленчески
10	Места за духовна дейност — манастири, църкви, клубове	духовни

Оценката на тези места е проблем на измерване на времето, което е нужно за тяхното възпроизводство.

Възможни са двуцифрени, трицифрени кодове или с повече цифри, в зависимост от това с колко характеристики се представя едно място.

Кодовата система за социално смятане може да бъде:

1. За определяне и кодиране на социални роли;
2. За определяне и кодиране на социални норми или план;
3. За правене и кодиране на социални оценки.

Системата от кодове, обхващаща цялото обществено възпроизводство представлява общата социална симетрия. Това е закодираното значение, съдържание и смисъл на таблиците за

възпроизводство на времето — синтезирано в понятието Бог. Бог е великата симетрия на общество и природа — всеобщо съгласуване на законите на всички сфери в едно. Евростат няма да може да проведе хармонизирано и (следване, ако не се обхванат всички стрини; всички дейности; цялото население — горе АБВ и ГБВ; долу — БВ на ядра и институции — ферми, фабрики, банки, бюра, заведения, семейства, училища, театри, служби, църкви. Тогава ще се обхване пълният продукт, платен и неплатен, във всички му Основни форми на вещност и материалност и във всичките му основни форми на стойност и принадлежна стойност. Тогава ще се премине от хармонични към синергетични и симетрични бюджети на времето. Така ще се отговори на съществения проблем с много важни практически последици: как е възможно в една богата страна да се работи по-малко и да има повече свободно време? В България стотици милиони часове работно време са отчетени за труд, докато в това време е създавана загуба и богатството на нацията намалява. Така ще се получи комплектност и пълнота на времето, на дейностите, на продуктите в трите им измерения. И времето ще има тройна роля: като фундаментална теория; като мярка на богатството и като социална технология.

Добре ще е с Евростат (Финландия, Франция, Австрия, Швеция и Холандия) да се експериментира единната система за социално смятане и единната система за кодиране на дейностите, на продуктите и тяхното движение. Системата за смятане да се превърне и в система за проектиране и прогнозиране в система за социални оценки, система за социално нормиране (вкл. морални и правни норми) — метод за социални технологии — за проектиране на социални институции — институции в десетте сфери. За това ще са нужни много хора, много време и много пари.

## II. КАПИТАЛ

Капиталът е фундаментална научна категория. Основно понятие на социологията. Знание за обществото, за икономиката, за времето и за морала в едно. Единно, истинно, цялостно, системно, съвършено знанието за капитала е неделимо от знанието за времето и знанието за Бог — морал. Капитал, който не ражда капитал е несъвършен, незрял. Капитал, който ражда екологични кризи, бедност и нищета, финансови и парични кризи и инфлация, безработица, невежество, лъжи и измами, престъпност, пианство и наркомании, войни, бунтове, насилие и революции, бездуховност и мракобесие не е същински капитал. На тази основа капиталът е невъзпроизводим. Истината за капитала се крие в законите на неговото възпроизводство и интимна връзка с времето и морала (Бог). Това е фундаментална истина.

Характерно за съвременните икономисти и политици, както и за мнозинството от населението по света е отсъствието на фундаментални знания за капитала. Народът компенсира това незнание с вярата в Бог. Но и за икономисти, за политици, атеисти, социалисти, фундаменталисти, комунисти, фашисти, феминисти и т.н. фундаменталното знание е непостижимо, недостижимо. Знанието за капитала става възможно и постижимо, когато се отхвърлят основни постулати на една грешна теория и политика. Още Фридрих Енгелс, в предговор към втори том на „Капиталът“, предвижда, че великите открития на Маркс за Капитала, и специално тези за принадлежната стойност ще останат неразбрани. Като ос нов на пречка, той посочва социалистическите движения. Пръв от големите ръководители на света Юри Андропов призна, че „не познаваме законите на обществото, в което живеем“. Китайските ръководители мъдро се измъкват от това незнание с признанието, че тях не ги интересува цвета на котката, важното е да лови мишки. Но ще видим, че цветът и формата на знанието за капитала са изключително важни и без тях не могат да се преодолеят заблудите и да се постига фундаментално знание.

В днешно време английски и френски ръководители демонстрират отсъствие на фундаментални знания — това се отнася и до десни, които със своите грешки допускат до власт левите, както и до левите, които със своите едностранни и повърхностни знания не могат да преодолеят за дълго едностранчивостта на дясната политика. Защото за фундаменталното знание няма и не може да има ляво и дясно, не може да има горе и долу, не може да има вчера и утре. Който говори за ляво, без да гледа надясно и не върви напред (не гарантира нормалното възпроизводство на обществения капитал), той е едностранен политик, на него му липсва фундаментално знание. Същото се отнася и за тези, които говорят за дясно, но не виждат наляво и не гарантират растежа на обществения капитал, в което като неотменна част се включва възпроизводството на труда и работната заплата. Понятието за Капитал без Труд е толкова погрешно, колкото е и понятието за Труд без Капитал, фундаментална теория е това знание, което обхваща света в едно, без да изпуска от погледа си основните детайли, форми и цветове. Обхваща необходимото разнообразие, без което няма живот, фундаментална етика е тази, която обхваща всички нравствени норми в една, без да изпуска от погледа си нито една от тях, като спазва закона за необходимото разнообразие на морала, фундаментално чувство е това, което синтезира всички чувства в едно, без да пренебрегва нито едно от тях — закон за необходимото разнообразие (пълнота) на чувствата, фундаментално знание за капитала е това, което синтезира всички капитали в едно, капиталът като един, без да пренебрегва, а като отчита и доказва различието и разнообразието на видовете капитали, техните форми и функции.

## 1. ВЪЗПРОИЗВОДСТВО НА КАПИТАЛА

Фундаменталното знание за времето е теория, която разглежда времето — минало, настояще и бъдеще в едно, без да пропуска, а като обяснява специфичната роля и конкретно знание, което носи тази диференциация и форми на възпроизводство на времето. Закон за необходимото разнообразие на времето на човека.

Фундаменталното знание за капитала дава живот и критерии за истинност на всички конкретни знания-икономики. Фундаментализъм е да се види общото и се пренебрегне специфичното и различното като форма за възпроизводство на цялото. Безсмислица е да се говори за специфично и различно без мярката за общност. Безсъдържателно е да се говори за общност, без да се вижда нейната вътрешна диференциация, сложност и богатство. Затова фундаменталното познание се постига само в процеса на възпроизводството, при което се осъществяват преходи от единично към цялостно и от цялостно към единично. Като се спазва законът за необходимото разнообразие.

Фундаментално знание за капитала се постига при проследяването на движението на капитала от единичност към всеобщност и от всеобщност към единичност и специфичност. Капиталът е време, което носи принадлежно време. Времето е капитал, който носи принадлежна стойност. Капитал без време фалира, а време без капитал умира. Бог свързва капитал и време в едно и така се осъществява. Или това, което свързва капитал и време в едно, се нарича Бог. Бог е знание за връзката и силата обхващащи време и капитал в едно. Религиозното чувство прокарва пътя на съвременния капитализъм в Европа (чувство, прераснало в обновление на религията). Атеизмът е пречка да се ползува религиозното чувство за постигане на фундаментално знание, но той открива по-широк път за фундаментално знание със средствата на науката. Атеистът не вярва на религията (църквата), но истинският атеист ще повярва на науката. И така по обратен път, научното знание за обществото и капитала може да доведе до съвременно научно знание за Бог и да възроди закърнели чувства целокупност, за съвършенство. Следователно възвръщане

религията днес е възможно главно чрез развитие и синтез на науките. А извисяването на науката е невъзможно без възприемане на древните фундаментални религиозни знания (Хермес, Орфей, Христос, също Дао, Буда, Мохамед, Дънов и живия Ваклуш Толев и др). Или възпроизводството на капитала се представя във възпроизводството на времето, което пък се съдържа в ученията на херметисти, орфеисти. Или Бог е осъществената връзка на Време и Капитал.

**Таблица 6. Структура на капитала, на времето и на морала**

<b>Константен</b>	<b>Променлив</b>	<b>М-прим</b>	<b>Общо капитал</b>
<b>Минало</b>	<b>Настояще</b>	<b>Бъдеще</b>	<b>Общо време</b>
<b>Баща</b>	<b>Дух</b>	<b>Син</b>	<b>Общо морал</b>
Природни ресурси	Тру д тя х	за рента	екологичност, земя
Производствени	Тру д тя х	за печалба	произв. сила, машини
Разпределителни	Тру д тя х	за дивидент	справедливост, акции
Обменни	Тру д тя х	за лихва	равенство, пари
Консумативни	Тру д тя х	за коефициент	богатство, хляб
Трудови	Тру д тя х	за заплата	братство, труд
Интелектуални	Тру д тя х	за хонорар	истинност, знание
Художествени	Тру д тя х	за парса	естетичност, арт
Властови	Тру д тя х	за данък	свобода, власт
Духовни	Тру д тя х	за дар	прозрение, мъдрост
Общо капитал	Време	М-прим	Морал



С	V	М	К
---	---	---	---

Капитал са тези средства и ресурси, които създават принадлежна стойност. Всички капитали функционират (и се възпроизвеждат) като един. А единният капитал функционира и се възпроизвежда чрез отделните капитали. Отделните форми на принадлежна стойност се възпроизвеждат чрез принадлежната стойност в цялост и принадлежната стойност като цялост се възпроизвежда чрез нейните отделни форми. Характерното за отделните форми на капитала е това, че те са свързани с различни потребителни стойности. Капиталът не може да съществува без и извън конкретна потребителна стойност. Десет форми на принадлежна стойност са продукт на десет различни потребителни стойности, на десет различни връзки на стойност и потребителна стойност, на десет типа връзки на производство и потребление Майка на всеки капитал е потребителната стойност, това е „божията майка“. Син на всеки капитал е принадлежната стойност. Това е „божият син“. Баща на всеки капитал, това е „Бог“ стойност, която ражда стойност (или принадлежна стойност).

Не е реална сфера на общественото производство тази, в която не се създава принадлежна стойност. И не е реална тази принадлежна стойност, която не е свързана и не носи в себе си конкретна потребителна стойност. Не е реален капитал този капитал, който не представлява социално време, и не е реално социално време това време, което не носи принадлежно време, т.е. което не е капитал. Капиталът не е само начин на производство, което увеличава продукта и потреблението, капиталът е и начин на потребление, което увеличава продукта, т.е. производството. Затова знанието за капитала е знание за висш синтез и безкрайна диференциация. Основен принцип на взаимодействие между капиталите в различните им форми е „един за всички и всички за един“. За да се възпроизведе даден конкретен капитал, трябва да премине през всички форми на капитала. Трябва да осъществи всички метаморфози. А за да осъществи всички метаморфози, то всеки отделен капитал трябва да кристализира във всички останали. За да се осъществи машината, тя трябва да обслужи всички други сфери като средство за производство. А за да се възобнови машината (средствата за производство), тя трябва да приеме продуктите всички останали сфери. Стойността и потребителната стойност са неотделими при

възпроизводството. В цялост те са едно и се покриват във всяка отделна сфера на възпроизводството:

1. Машината е свързана с печалбата, крайната реализация на печалбата винаги е в „машина“ (средство за производство) но средствата за производство не са капитал, ако не носят печалба;

2. Акцията е свързана с дивидента, крайната реализация на дивидента винаги е свързана с някаква акция (средство за разпределение), но акцията не е капитал, ако не носи дивидент;

3. Парите са свързани с процента (лихвата), крайната реализация на парите е винаги свързана с някаква лихва — средство за обмен. Но парите не са капитал, ако не носят лихва;

4. Хлябът (средства за потребление) винаги е свързан с коефициент, крайната реализация на коефициента е винаги свързана с някакво средство за потребление. Но хлябът не е капитал без коефициент;

5. Работната сила винаги е свързана с работна заплата, но крайната реализация на работната заплата е винаги свързана със средствата за възпроизводство на работната сила, която трябва да носи заплата. Без да създава принадлежна стойност, работната сила не е стока и не става променлив капитал. Тогава работната сила няма стойност и не носи принадлежна стойност;

6. Земята и природните ресурси винаги са свързани с рента, но крайната реализация на рентата винаги се материализира като земя. Ако рентата не обогатява земята стойностно, то земята губи своята ценност и излиза извън обществения оборот;

7. Знанието винаги е свързано с хонорара (като форма на принадлежната стойност). Възпроизводството на знанието не може да стане без хонорар и присъединяването на хонорара към знанието. Знанието е капитал, когато носи хонорар.

8. Изкуството като потребност винаги е свързано с парсата като стойност. Изкуството се реализира чрез парсата, която прави неговото производство капитал. Изкуство без парса (като форма на принадлежната стойност) е невъзпроизводимо;

9. Духът, като материална потребност на обществото, винаги е свързан с дар (като форма на принадлежната стойност). Даровете правят духовното производство материално (капитал), но продуктът на това производство е винаги дух (мъдрост, прозрение);

10. Властта, като материална потребност на обществото, е винаги свързана с данък, но данъкът в последна сметка винаги се осъществява като власт, като източник на ред и сигурност. Данъкът превръща управленческите ресурси в капитал.

Принадената стойност прави съвкупните ресурси на обществото капитал. Производителна е тази сфера, която носи принадена стойност. А всяка форма на принадена стойност е свързана при възпроизводството с всички останали. Метаморфозите на формите на принадена стойност са метаморфози на потребителните стойности, метаморфози на принадлежната стойност в цялост. Цялостността дава живот на отделните форми. И отделните форми дават съдържание и живот на цялостността. Така в таблиците за възпроизводството на Капитала се съдържат критериите за ефективност на капитала и мерките за неговата измеримост. Така капиталът става затворена система с присъщите ѝ свойства на ефективност и измеримост. Това означава, че не може един отделен капитал да бъде критерий и норма за ефективност на останалите, без той да бъде оценен и приобщен към общността на капиталите, към капитала като един. Всички сфери имат своите граници и критерии в общата сума на стойностите, потребителните стойности и принадлежната стойност, която представлява и носи този капитал. Сфера, която не създава и дава време (и стойности) за другите е непроизводителна сфера, тя не е сфера на капитала. Тогава настава дефицит на капитали и дефицит на стоки. Това ражда бедност и безбожие, безработица и неверие. Капиталът идва с Бог, т.е. с идеята за свързването му с времето и съчетаването на производство и потребление в едно. За да расте продуктът на дадена сфера, преди това трябва да расте капиталът на тази сфера. Търсенето на стоки не увеличава тяхното производство, ако не се предшества от търсене на капитали. Търсенето на капитали е търсене на съвкупност от всички необходими ресурси, които добиват способността да създават нова потребителна стойност и нова стойност — закон за необходимото разнообразие на капитала.

Нови потребителни стойности без нова стойност е свръхпроизводство, а нови стойности без нова потребителна стойност е инфлация. Капитал, който не създава, а взема, е фиктивен и спекулативен. Мръсен капитал е този, който носи отрицателни потребителни стойности — престъпност, наркотици, войни.

Самоцелното нарастване на капитала, за сметка на други ресурси, също е отрицателно за обществото и пречи за нормалното възпроизводство на богатството. Да се изпират мръсни пари значи да се прикрива мръсен капитал; да се ликвидира мръсен капитал значи да се преустройства структурата на производството. Мръсен капитал носи отрицателен морал и предизвиква негативни последици:

— Машини без печалба и повече труд предизвикват омраза — слабост;

— Акции без дивидент и повече труд предизвикват несправедливост;

— Пари без процент предизвикват неравенство;

— Хляб без коефициент и повече труд предизвиква бедност;

— Труд без заплата ражда безработица;

— Земя без рента и повече труд ражда екокриза;

— Знание без хонорар ражда лъжа и невежество;

— Изкуство без парса и повече труд ражда кич, халтура, ужаси;

— Дух без дар и повече труд ражда мракобесие. (Православието не уважава богатия, а слага бедния до бога);

— Власт без данък ражда безпорядък и несигурност, престъпност, войни.

Общество без принадлежна стойност и растеж на труда се деморализира, разлага и загива. Това е общество без реални капитали и с безсъдържателни продукти. За да се превърне мръсният капитал в същински и разлагащото се общество в нормално и разбиващо се, трябва да се знае, че по-богат и по-дълъг живот означава и изисква повече труд. Да се очаква по-голямо богатство с по-малко труд е най-голямата заблуда на века. Неразбиране що е труд и капитал. Повече капитали изискват повече принадлежна стойност, изискват повече труд. Капиталът не е средство за намаляване, а форма на увеличаване и безспирен растеж на обществения труд. Само така може да расте общественото богатство. Анатемосването на капитала като източник на бедност е най-голямото морално и интелектуално увреждане, причинено от социалисти и комунисти, което продължава и в годините на „реформи“. За тяхно оправдание трябва да се каже, че дивият капитализъм и днешният български бизнес още гъмжат от издевателства и действително раждат бедност, мизерия, несправедливост, неравенство, престъпност и пр. злини. Но това не е

благодарение на капитала, а заради отсъствието на действителен капитал, на капитал в неговата цялостност, съвършенство и богатство. Отсъствие на необходимото разнообразие на капитала. Защото богатство ли е този капитал и капитал ли е това богатство, което расте за сметка на бедността? Митът за първоначално натрупване служи като оправдание на дивия капитализъм.

В началото бе Словото. В началото е знанието за капитала, за Бога, за Времето. Не може да се гради капитал без вярно знание за него. За да расте капиталът, трябва да расте производството, но не може да расте производството, ако не расте потреблението. Ако се произвеждат неща, които никой не потребява и ако хората, които потребяват, не произвеждат, капиталът става все по-малко. Капитал се създава и капиталът расте, когато произвеждащите създават повече, отколкото потребяват и стимулират потреблението, а потребяващите плащат повече, отколкото потребяват, т.е. стимулират производството (като натрупват). Ако в производството не се потребява и ако в потреблението не се произвежда, то няма и не може да има капитал. Затова капитал се ражда с организацията на връзката на производство и потребление. Развитие на производството, което стимулира потреблението и развитие на потреблението, което стимулира производството. Това значи растеж на капитала. Развитие на производство, което свива потреблението, което ограничава производството (в десетте му форми) е показател за деградация, за депроизводство и обедняване. Същото се получава и когато се развива производство за самото производство и се поддържа потребление, което не стимулира производството (както в България се прави вече много години). България отдавна деградира (и вече е деградирала), а хората не го съзнават и не се съпротивляват адекватно, защото са загубили чувството си за капитал (доколкото са го имали), за Бог (което са имали векове) и за време. Загубили са нравствените добродетели, поддържащи тези чувства и нямат знание (и учители) за възпитание на тези чувства и добродетели. При това трябва да се отбележи, че Западна Европа днес не е най-добрият учител, напротив — тя помага, може би без да разбира, да деградираме. В България е отгледано знание, има и исторически опит за великолепно съединяване и възпитаване на знания и опит за Бога, за капитала и за времето. България може да бъде учител на много страни в Европа и на

Балканите с фундаментално знание, нравствено поведение и опит за Бог, време и капитал като цялостност. Цялостност онтологична. Цялостност пълна — изпълнила закона за необходимото разнообразие. Цялостност епистемологична, цялостност социологическа. Премахват се пречките за свързване и преход между Бог, време и капитал. Бог бил за бедните и слабите, каза ми един сърбин, капиталът бил за богатите, казват българите, времето е за философите, казват и гърци, и турци. Време, капитал, морал са за всички, казваме ние. За да има в себе си едновременно и Бог, и капитал, и време, човек трябва да ги създава. За да може да ги създава, трябва да знае как да ги създава, а за да знае, трябва да се учи и възпитава. Древните мислители, духовни ръководители и фараони са знаели това и са можели да го правят.

Ако това не е правено, то светът не би съществувал. Защото, ако се изключват едно друго и се противопоставят едно на друго, те не могат да действуват — не само на равнище общество, но и на равнище на основно ядро на обществото. Връзката Бог-Капитал-Време като реалност е онтологична. И цялостността им е епистемологична. Осъществяване то им е социално-технологично. Защото не може да се разбере и прилага в живота: Бог (морал) без време и капитал; капитал без време и морал; време без морал и капитал. Те са едно цялостно, единно и неделимо знание. За да ги има — и горе, и долу (и в обществото, и във всяко негово ядро) — те трябва да се създават. Време, в което се създава, е работно; време, в което се потребява, е свободно. Синтезът на работно и свободно време е синтез на производство и потребление в рамките на целия живот — ГБВ.

**Таблица 7. Структура на капитала**

<b>С</b>	<b>V</b>	<b>М</b>	
<b>Константен капитал</b>	<b>Променлив капитал</b>	<b>принадена стойност</b>	<b>Продукт</b>
$C1 + V1 + M1 = K1$	природен	рента	земя
$C2 + V2 + M2 = K2$	производствен	печалба	машина
$C3 + V3 + M3 = K3$	разпределителен	дивидент	акция
$C4 + V4 + M4 = K4$	обменен	лихва	пари
$C5 + V5 + M5 = K5$	потребителен	коэффициент	хляб

$C6 + V6 + M6 = K6$	трудов	заплата	труд
$C7 + V7 + M7 = K7$	интелектуален	хонорар	знание
$C8 + V8 + M8 = K8$	художествен	парса	изкуство
$C9 + V9 + M9 = K9$	управленчески	данък	власт
$C10 + V10 + M10 = K10$	духовен	дар	мъдрост
$C+V +M = K$	Общо капитал	М-прим	Общ продукт

Миналото време е постоянният капитал и се бележи със С; настоящето време е променливият капитал и се бележи с V; бъдещето време е принадлежната стойност и се бележи с M; общо времето (минало, настояще и бъдеще в едно) е капиталът и се бележи с K. В бюджета на времето на дадена нация и една година, например, няма минало, няма бъдеще — всичко е настояще. Затова от гледището на БВ и със средствата на БВ таблицата за възпроизводството на времето в първа сфера ще се изрази така: M1 не е минало, а настояще време от всички сфери, вложено в земя и природни ресурси; M1 не е бъдеще, а настояще време, вложено за консумация на природни ресурси; M1 се отнася и до производството и до потреблението на природни ресурси, т.е. на рентата. А V1 е работната заплата или работното време на заетите в сферата на природните ресурси и земята. Или това е рентата въобще, присвоявана от нейните създатели. По аналогичен начин се преобразуват символите на времето от другите сфери в символи на капитала. Това е алгоритъмът на трансформация на данните за бюджета на времето в данни за производството и потреблението. Или C2 като минало време, вложено в производството на средства за производство, от гледището и в рамките на БВ, е настояще време на другите девет сфери. А M2 не е бъдеще време за производството на средства за производство, а настоящето време на другите девет сфери, влагано за потребление или покупка на средства за производство (машини). Ако няма произведени повече машини, то няма M2, както ако няма кой да купи тези машини и да заплати за тях, то също няма да има M2. А V2 е работното време и работната заплата, вложени за производството на машини или това е печалбата въобще, присвоявана от нейните създатели. Ако няма труд, за да се произведат машини, то

няма да има печалба, а ако няма печалба, за да се заплати трудът, то няма да има и труд, няма да има V2. V3 пък ще е работното време и работната заплата на заетите в сферата на разпределение или това е дивидентът. Казаното за V2 важи и за V3. M4 е лихвата или процентът, M5 е коефициентът, M6 е заплата, M7 е хонорарът, M8 е парсата, M9 е данъкът, M10 е дарът, M е принадлежната стойност или работното и свободното време в едно. Принадената стойност е новосъздаденото време или това е равенството на работното и свободното време, равенство на създаденото и потребеното. Затова принадлежната стойност е константа. Съставките на тази константа са 1024, доколкото обменът между сферите се осъществява по двойки.

Равенства за осъществяване на просто възпроизводство: (по пример от „Капиталът“ на Маркс)

$C1 + V1 + M1 = K1$	$4000 + 1000 + 1000$	$= 6000$
$C2 + V2 + M2 = K2$	$2000 + 500 + 500$	$= 3000$
$V1 + M1 + V2 + M2 = K2$	$1000 + 1000 + 500 + 500$	$= 3000$
$V1 + M1 = C2$	$1000 + 1000$	$= 2000$
$C1 + C2 = K1$	$4000 + 2000$	$= 6000$

Изговаряне на тези равенства с термините на времето:

1) Сегашното време и бъдещето време, вложени в две последователни сфери, е равно на общото време на втората сфера.

2) Сегашното и бъдещето време на първата сфера е равно на миналото време на следващата сфера.

3) Миналото време на двете сфери е равно на общото време на втората сфера.

По аналогичен начин се съставят равенствата по двойки със следващите сфери на общественото възпроизводство. K1 с K3; При което:

$$1. V1 + M1 + V3 + M3 = K3$$

$$2. V1 + M1 = C3$$

$$3. C1 + C3 = K1$$

Изговаряне на тези равенства с термините на стойността и формите на принадлежната стойност:

1) Работната заплата и принадлежната стойност на двете сфери (в случая първа сфера — земята и трета сфера — средствата за



разпределение, или рентата и дивидендата) са равни на общия капитал на третата сфера — средства за разпределение или акции.

2) Работната заплата (променливият капитал) и принадлежната стойност на предната сфера са равни на постоянния капитал на следващата сфера;

3) Постоянният капитал на двете сфери е равен на общия капитал на предшестващата сфера.

По същия принцип се осъществяват и равенствата на:

K1 с K4, K1 с K5; K1 с K6; K1 с K7; K1 с K8; K1 с K9 и K1 с K10.

Обменът винаги е по двойки.

Равенството винаги е по стойност, но обмен на равни потребителни стойности е безсмислен, ако не са различни стойности, а обменът на равни стойности е без съдържателен, ако не са различни потребителни стойности.

Тук същественото не е цифровият пример (или израз) законът.

Важна е константата. Възпроизводството не може се осъществи, или производството не може да продължи, ако не се осъществят тези равенства. И тъй като равенствата са неизменни, абсолютни (те са константа) то промените могат да стават само при тяхното осъществяване и развитие (прогрес) или при разширено възпроизводство. Регрес или стеснено възпроизводство са начин или форма на нарушение на тази равенства. Застой или просто възпроизводство е формалното спазване на равенствата, без неговото осъществяване не може да се мине към разширено възпроизводство. Регресът или стесненото възпроизводство е знак за абсолютно нарушение на равенствата, на всеобщата константа. Равенството като всеобщ закон и морална норма е принцип на обмена. Нарушението на равенствата, обаче има своите конкретни изрази и класификации за различните сфери. То е нарушение на различни константи и различни морални норми. Става дума за различни принципи, произтичащи от особеностите на различните сфери и техния продукт.

Обмен на продуктите:

Екологичен принцип — равенства при обмен на Рента (Рентата като общ продукт на тази сфера)

При спазване на това равенство има стабилност и съхранение на земята и природните ресурси. Обмен, при който се дава повече рента,

се обогатяват и земята и природните ресурси; обмен, при който се дава по-малка рента, земята се оцелява и се получават екологични кризи;

Производствен принцип — равенство при обмен на Печалба (печалбата като общ продукт на тази сфера). При равенство има стабилно производство без развитие, при превес на печалбата има разширено производство на машини, при намаление на печалбата, намалява производството на средства за производство;

Разпределителен принцип — равенство при обмен на дивидент (дивидентът като общ продукт на разпределителната сфера). Това равенство е основа на принципа за справедливост. При ползуването на разпределителните ресурси, а не на потреблението;

Обменен принцип — равенство при обмен на процент (процентът като общ продукт на сферата за обмен). При обмена всеки получава според дадената стойност. Това е общочовешката морална норма за равенство;

Потребителски принцип — равенство при обмен на коефициента като общ продукт на потребителската сфера. Това е мярката за богатство и благополучие;

Трудов принцип — равенство при обмен на заплата (заплатата като общ продукт на трудовите ресурси). Това е мярката за братство, за човечност, за хуманизъм;

Интелектуален принцип — равенство при обмен на хонорар (хонорарът като общ продукт на интелектуалната сфера). Това е мярката за истинност;

Художествен принцип — равенство при обмен на парса (парсата като общ продукт на изкуството). Това е мярката за хармония и красота;

Управленчески принцип — равенства при обмен на данък (данъкът като общ продукт на управленческата сфера). Това е мярката за ред, сигурност и свобода.

Духовен принцип — равенства при обмен на дар (дарът е общ продукт на духовната сфера). Това е мярката за мъдрост и прозорливост.

Всеобщ принцип — равенство при обмен на принадлежна стойност. Това е мярката за живот, за жизненост и цялостност на обществото и стабилност на неговото развитие.

Условията на просто, условията за разширено и тези за стеснено възпроизводство се описват със система от равенства за простото възпроизводство, неравенства със знак плюс за разширеното възпроизводство и неравенства със знак минус за стесненото възпроизводство. Знакът плюс означава увеличен натрупване Знакът минус, пък, означава изяждане на повече от произведеното. От гледище на бюджета на времето тези знаци получават друг израз и съдържание. Знакът = означава съхранение обема на социалното време, или увеличен АБВ и ГБВ. Знакът минус означава намален обем на социалното време, или намален АБВ и ГБВ. Голяма е описателната, оценителна и прогностична способност на тази система за смятане на сферите за възпроизводство и тяхното функциониране. По този начин данните от изследванията на БВ могат да послужат за изпълване на таблиците за възпроизводството на времето и равенствата и неравенствата на това възпроизводство с конкретно съдържание. Увеличаването на принадлежната стойност се състои в увеличаване масата на времето или увеличаване на АБВ и ГБВ. Така тайната на времето се разкрива чрез изучаване и анализиране на бюджетите на времето, на съвкупното време на хората.

## 2. КЪМ ИЗГРАЖДАНЕ НА ФУНДАМЕНТАЛНА ТЕОРИЯ ЗА СОБСТВЕНОСТТА

Каквито и колкото да са формите и видовете собственост, тяхното теоретическо обяснение, технологично изграждане и управление изисква една единна теория за собствеността, имаща еднакво отношение към всички форми и видове собственост като цялостност, като триединно и едносъщно цяло (и тяло). Такава теория е възможна, само ако се обхване съвкупният обществен възпроизводствен процес, във всичкото му многообразие и форми на осъществяване, в триединната му цялостност — тяло на собственост, (потребителна стойност), стойност на собственост (социално време) и цена на собственост (капитализирана принадлежна стойност). Как се ражда и расте собственост, при което собственикът умира, а собствеността остава, или пък собствеността умира, а собствениците остават? Но какво е собственост без собственик и какво е собственик без собственост? Без собственост като едно понятието за собственост е безпредметно, без собственик понятието за собственост е безсмислено. Колкото са лицата на телата, толкова са и видовете собственост, колкото са формите на телата, толкова са формите на собственост. Защото собствеността, това е социалното тяло. А отношенията на собственост са отношения на хората по повод и във връзка със социалното тяло и неговото възпроизводство. Трите типа на социалното тяло са потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност — трихотомия на собствеността. Формите на социалното тяло са видовете материализации на времето като потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност. Има десет форми (вида) на собственост, според материалността им:

**Таблица 8. Структура на видовете собственост**

<b>Сфери</b>	<b>Вид собственост</b>	<b>Цена</b>
Природна	земеделческа	рента
Индустриална	на машини	печалби

Финансова	на акции	дивидент
Обменна	на пари	лихва
Потребителска	хляб (ср.за потребление)	коефициент
Хуманитарна	работна сила	заплата
Интелектуална	знание (патент)	хонорар
Художествена	арт	парса
Политическа	власт	данък
Духовна	мъдрост	дар
Всичко сфери	Собственост	М-прим

Цената на всяка собственост, в последна сметка, се определя от принадлежната стойност (М-прим), която тя носи.

Всеки един от тези материални носители на собственост, определен от нейното отношение към възпроизводството в цялост, може да бъде определящ или решаващ при разпореждането с останалите. Но нито един от тези типове собственост, сам по себе си, не е достатъчен, за да се притежава и осъществява всичко. Когато собствеността върху едни ресурси господства над всички други средства и ресурси, то тогава тази собственост се определя като основна или решаваща. Такава се считаше собствеността върху средствата за производство при социализма. Но при тоталитарните режими основна форма на собственост е тази, която държи управленческите ресурси. Има различни общества, в които доминиращи или определящи са различни форми на собственост: финансови олигархии, където определящи са финансовите ресурси (втора сфера); монетаристки, където определящи са ресурсите за обмен; потребителски, където водещи са ресурсите за потребление; синдикалистки общества, където водещи са собствениците на работна сила; екологични (и феодални) общества, където водеща е собствеността върху земя и природните ресурси; интелектуални общества, където водещи са собствениците на интелектуални ресурси и продукти; художествени общества, където управлението се осъществява чрез художествените ресурси и продукти; духовни или религиозни общества, където духовното производство и собственост са определящи, решаващи или доминиращи и общества, където

притежанието на средствата за управление или власт е решаващо — то определя допира до другите средства и ресурси на общественото производство и богатства. Но каквато и да е формата, тя трябва да гарантира съвкупното производство. Ако това не става то обществото, в конкретната му форма, умира. Защото всяка една от формите съдържа в себе си и предполага осъществяването на всички останали. Оттук важността, фундаменталността на понятието за собственост като едно и разбирането на формите за собственост като една, знанието за собственост като цялостност и горе, и долу, знанието за трите образа на собствеността, като израз на нейната материалност. При три лица в едно собствеността губи своите форми — няма значение каква е формата на собственост или вида потребителна стойност, няма значение и това кой е собственикът като лице — частен или обществен, колективен, публичен собственик. Главното за собственика е да влага стойност и да носи принадлежна стойност. От тази гледна точка понятието собственост и понятието капитал са идентични или тъждествени. Собственост без стойност е безпредметна. Собственост, която не носи повече стойност или собственост без принадлежна стойност е безсмислена. А собственост, която носи загуби, е ничия, всеки бяга от нея. Но ако тя е нужна на обществото и то не може да се възпроизведе без нея, държавата я поема, за да оцелее. Това тя (държавата) може да постигне, само ако осъществи такава ефективност на губещата форма на собственост, че да се осигури растеж на общия продукт, на принадлежната стойност. Ако една държава, която и да е тя, национализира частна собственост, защото е печеливша, обществото губи. Такава държава насочва икономическото развитие назад и се разпада. Държавата и обществото като цялост се грижат за пълнотата, хармонията на всички форми на собственост или на собствеността като едно. И при национализация, и при приватизация целта на обществото (и на държавата като негов представител) е една — да се увеличи масата на труда и масата на принадлежната стойност. Когато частни собственици в отделни сфери превишават границата на своята компетентност и започват да присвояват продукти на други сфери и пречат за осъществяване на национални цели, те могат да бъдат национализирани. Но национализацията е средство и път за увеличаване собствеността на обществото в цялост, а не намаляване. Това значи национализацията да дава простор за частната собственост,

а не да я ограничава. Частната собственост трябва да увеличава общественото богатство, а не да го намалява. Следователно частната собственост се осъществява чрез обществената, а обществената (и държавната) собственост се осъществява чрез частната. Същественото тук е да има и да расте собствеността като цялост, да расте съвкупният обществен продукт, а това значи да расте съвкупната принадлежна стойност на обществото, т.е. капиталът. Принадената стойност е принадлежно време. Собствеността в цялост е материализирано време, а цената на собствеността е акумулираната в нея принадлежна стойност. Да се създава и умножава собственост значи да се създава и умножава принадлежна стойност, т.е. социално време. Днес България губи и от държавна, и от частна собственост. На България не помагат и не могат да помогнат нито национализации, нито приватизации и реституции, докато не се разбере фундаменталната причина за растежа на собствеността, ако не се знае основната причина за намаление на собствеността, а с това и на богатството на България: Защо българите стават все по-бедни и по-бедни; Защо собствеността става чужда; Защо толкова години земята остава ничия собственост; Защо толкова години чужди инвестиции не се насочват към България; Защо гладните и бедните, и безработните стават все повече и няма близка перспектива те да намаляват; Защо банките фалират; Защо интелигенцията мизерства; Защо религията се разпада и господства безверие и атеизъм; Защо държавата е безпомощна и не може да събира нужните и данъци.

Причината е една — отсъствие на принадлежна стойност във всичките ѝ форми. Отсъствие на собственост с главна буква, на собственост като едно. Израз на това е деградацията на общественото производство — от тридесет години ежегодно намалява масата на труда и масата на принадлежната стойност, създавана в България. Собствеността, за да расте, изисква повече труд, а българите все още очакват, че като станат собственици ще работят по-малко. Земята, за да дава плод, изисква повече труд. Рентата е форма на принадлежната стойност и за да взема някой рента, то някой трябва да дава повече труд и да създава повече стойности и блага за обществото, отколкото сам потребява. Собствеността в този смисъл е жертва. А собственост, основана на присвояването на чужд труд, собственост, която прави несобствениците бедни, е кражба. Божествена, свещена и

неприкосновена е само тази собственост, която се съхранява, расте и възпроизвежда. Собственост (все едно държавна или частна), която се използва за грабеж, за живот на основата на чужд труд, за живот за сметка на други, е проклятие. За да се получава дивидент от банката или лихва от парите, някой трябва да създава и дава принадлезна стойност, защото и дивидентът, и процентът са форми на принадлезна стойност; за да се продава хляб и да има хляб, то трябва да се плаща неговата цена, а в цената на хляба при всички случаи (в цялост и в последна сметка) се съдържа принадлезна стойност; за да има заплата и то достатъчна за нормалното възпроизводство на хората, е нужно получаващият заплата да създава и дава принадлезна стойност. Който не създава принадлезна стойност, няма право на заплата. Това е фундаменталната причина за нарастването на безработицата у нас и по света. И тук е голямата опасност от неразбиране фундаменталното значение на собствеността и на труда като нейна субстанция. Тази заплаха днес става международна и добива опасно развитие в потребителските настроения в Западна Европа. Така победата на левите на Запад става главна пречка за развитието на богатствата на Изток, за приватизацията и пазарното стопанство. По този начин, чрез понятието собственост като едно, като цялостност, се свързват всички основни понятия за обществото. Всичко се свежда до едно и се извежда от едно. Всичко се извежда от принадлезната стойност (чийто материален израз е собствеността) и нейните форми като израз на различни форми на собствеността и всичко се свежда до принадлезната стойност, без оглед на потребителните стойности като материалност на стойността.

Материално производство е това, което увеличава собствеността; увеличава собствеността това производство, което увеличава богатството на обществото, богатството на обществото нараства благодарение на принадлезната стойност. Капиталът, в своята материалност, е единен в три образа: потребителна стойност, стойност и принадлезна стойност. Както Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух са единосъщни. От това произтича и свещеността и неприкосновеността на собствеността въобще, не само на обществената (както беше при социализма) или на частната (както е при дивия капитализъм). Цивилизованото общество боготвори собствеността в цялост. В това отношение България има най-дълбоки традиции и най-мъдри пророци.



Орфей, Иван Рилски, Андрей Цанов, Христо Попов, Иван Хаджийски, Живко Ошавков, Ваклуш Толев. Без усвояване истините на Библията и Маркс не може да се стигне до фундаменталното понятие за собственост и се навлезе в лабиринта на формите на собственост, представени чрез фундаменталната идея за формите на принадлежност като едно, за принадлежната стойност горе и принадлежната стойност долу — при всяко социално ядро. Фундаменталността на категорията собственост се доказва и с това, че тя е основа на цялостността на морала и чувството за целокупност (за което говори Дънов). Всяка веществена форма на собственост поражда и възпитава в човека определени чувства и морал. Отсъствието на развити форми на собственост като цялостност е главната причина за отсъствието на пълноценен жизнен морал в нашето общество (не само българското).

Собствеността върху средства за производство предизвиква чувството за обич и възпитава любов, като нравствена норма. Собственикът получава печалба, сила, жизненост.

Собствеността върху средствата за разпределение (акции, резерв, застраховки, наследство и пр.) развива чувството за справедливост и е основа на нравствената норма за справедливост. Собственикът получава дивидент (фатално грешно е справедливостта да се смесва с равенството).

Собствеността върху средствата за обмен (пари и всичко онова, което имаш, за да обмениш за нужната ти вещь или услуга) развива чувството за егалитаризъм и е база на нравствената норма за равенство на хората. (Равни пред Бог, равни пред стойността). Собственикът получава лихва.

Собствеността върху средства за потребление (храни, облекло, жилища и пр.) развива чувството за богатство и е основа за нравствената норма за благородство, за милосърдие. Собственикът получава коефициент.

Собствеността върху работната сила и всичко нужно за физическото, здравното и социалното възпроизводство на човека е основа за възпитание на чувството за хуманизъм и нравствената норма за човечност и човеколюбие; Собственикът получава заплата.

Собствеността върху земя и природни ресурси, като начин за гарантиране на тяхното съхранение и възпроизводство, е основа за развитие на природолюбие и възпитание на нравствени норми за

уважение на природата Собственикът получава рента. (Не може да се взема от природата, ако не и се дава. Рентата е за съхранение на природното и човек има право на рента, само ако дава повече на земята, отколкото отнема от нея). Гората може да се дава за частна собственост, само ако по този начин се увеличи трудът (и времето), което се влага в нея, а не да продължава ограбването ѝ, пък било то и от бившите собственици.

Собствеността върху интелектуални ресурси и продукти развива чувството за йената на знанието и възпитава нравствено отношение за истинност. Собственик е този, който създава и дава, а не този, който взема и отнема знание. Собственикът получава хонорар.

Собственост върху художествени ресурси и продукти. Развива чувството за красота и е основа на нравствената норма за естетичност. Собственик е този, който създава и дава красота, а не този, който взема и отнема от други. Собственикът получава парса.

Собственикът на духовни ресурси и продукти развива чувството за прозорливост и възпитава мъдрост. Нравствена норма за целокупност и преклонение пред Светия дух. Собственик е, който създава и дава мъдрост, а не тези, които я вземат и отнемат. Собственикът има право на дар.

Собственикът на управленчески ресурси и продукти възпитава чувство за сила, за ред и сигурност, право и свобода. Право на власт и собственик на властови ресурси (апарат, полиция, армия и пр.) имат тези, които създават ред и сигурност, а не тези, които ги отнемат. Собственикът има право на данък.

Собственикът въобще (на съвокупния продукт М-прим) създава чувството за целокупност и възпитава нравствената норма за цялостност, за единство с Бога, за единство със стойност, потребителна стойност и принадлежна стойност. Собственикът има право на принадлежна стойност.

Отсъствието на собственост разлага и деморализира. Собствеността синтезира и морализира. Това е възможно, защото всички качества произтичат от едно и се свеждат до едно. От тази гледна точка в рамките и по законите на възпроизводство на времето омразата, несправедливостта, неравенството, бедността, нехуманността, неекологичността, лъжата, грозотата, глупостта, безверието, престъпността, тиранството и робството са несъвместими

в общество, в което господствуват законите на собствеността като едно, на времето като едно, на принадлежната стойност като синтез на всички форми на стойност. Общество, в което всеки може да бъде и трябва да бъде собственик, т.е. всеки да бъде отговорен като създава, получава и дава принадлежна стойност. Всеки, поне в една от сферите, да създава и дава повече, отколкото получава. Това е изходът от катастрофата, която е надвиснала над България и катастрофата, която очаква Европа, ако се запазят днешните настроения и тежнениа в Англия, Франция, все още и в България.

Принципи за всяка форма на собственост:

— Ако не се произведе, няма да се възпроизведе;

— Ако само се потребява, а не се създава, собствеността не се възстановява, собственикът фалира;

— Но ако не се потребява (използува) собствеността се изпарява;

— За да се съхранява собствеността, тя трябва постоянно да се възстановява (ежедневно да се доказва). Както стомната с вода, за да е чиста и за да се пие всеки ден, трябва редовно да се пълни;

— Правата за собственост се определят от приноса към създаване, съхранение и увеличаване аз собствеността. Няма права на собственост тези, които не могат да я съхранят и възпроизведат.

Например правото на собственост върху земя изисква да платиш рентата, да я плащаш редовно, като даваш на земята повече стойности, отколкото вземаш от нея. Който взема, а не създава и не дава, той губи собствеността върху земята си.

Правата и властта произтичат от принадлежната стойност — М-прим. Това е известно на създателите на Библията. Най-вече на Йоан. Силата да разчупи печатите на тайните на живота принадлежи на жертвения агнец (Христос). Жертвеният агнец днес е създаващият и даващ принадлежна стойност. Тайната на живота и на собствеността, на богатството и благоденствието на народа е в разбирането и даването на принадлежна стойност. Има живот за тези (и това общество и държава), които създават и дават на другите. Които грабят и отнемат от другите са обречени. Това е теория свършена. Към нея нищо не може да се прибави и от нея нищо не може да се отнеме (това са последните строфи на Библията, които говорят за свършенството на теорията, на знанието, което съдържа и носи тя).

Загубиш ли машината, то губиш и печалбата, да заплатиш машината, значи да заплатиш печалбата, която тя ти носи. Отдели ли се машината от печалбата, то се губи собствеността върху нея. За да се възпроизведе отново машината, собственикът трябва да отдели печалбата за нейното закупуване. С печалбата може да се купуват само машини, както с рентата може да се купува само земя. Може да иска дивидент, само този, който си е купил акция. Продадеш ли акцията, губиш дивидента. Цената на парите е издръжката на обръщението, това е принадлежната стойност, нужна за обръщението на собствеността. Цената на парите е лихвата, която те носят. Продадеш ли парите губиш лихвата, която те ти носят. Губиш собственост. За да има отново пари, трябва някои да ги даде. Или трябва да си ги купиш отново. Всяка собственост, за да се заслужи, трябва отново и отново да се създава. Тя ще принадлежи на този (държава или лице), който по-добре я съхранява и който повече я умножава. Криза в собствеността се получава, когато никой нищо не получава от нея. И никой не иска да дава за нея. Кризите са периодични. Те зависят от продължителността на времето на обновление на тялото на собствеността. Колко години земя, машина, акция и пр. може да се ползват, без да се плаща? Собственик на язовир може да го ползува много години, без да влага нещо съществено. Машината може да работи пет-десет години без основен ремонт. В това време собственост не се оспорва. Собственик става този, който може да плати. Плаща не просто този, който има пари. Плащат тези, които създават отново собственост, които възстановяват качествата на земята, които произвеждат машината и пр. А парите са средство за обмен. За да се възпроизведе собствеността, трябва да се установят хиляди материални равенства. Собствеността трябва да е жива и да може да се възпроизвежда, трябва да функционира като капитал. Земя, която не е капитал, земя, която не функционира (и не носи рента), в действителност не е собственост и не може да се продава. Затова наследяването на земята не е право на частната собственост. Реституцията е разграбване на собственост, ако не се създадат условия за съхранение и увеличаване на собствеността като богатство на обществото. И двете ще са правилни, ако расте и се съхранява общата собственост на обществото. И двете ще са грешни, ако това води до смаляване на собствеността, до обедняване на обществото в цялост. Важното, главното е слабите и болните да не

изяждат силните и здравите. Важното е да се отнема собствеността на тези, които имат малко и не създават. Важното е сила и власт да имат тези, които притежават, защото създават и дават. Нужни са нови социални технологии за структуриране на обществото чрез структуриране на собствеността съгласно законите на възпроизводството на всички сфери на обществото като форми на материализация на социалното време. Собствеността, както и времето не са просто дадени от Бога и всеки може наравно да ги притежава. Напротив и собственост и време, за да ги има, трябва отново и отново да се създават, да се възпроизвеждат. Докато чакаме някой да ни дарява, докато чакаме някой друг да ни дава и да ни спасява, ние ще оставаме все по-безнадеждни. Всеки млад и стар, беден и богат трябва ежедневно да доказва и показва, че може да създава и дава. И ако това се прави във всички сфери, то непременно изходът ще се намери. Демокрация, основана на бедност, власт протичаща от несъздаващи и недаващи е път към катастрофа, път към пропастта. Няма право на власт и на глас този, който не създава и дава на обществото принадлежна стойност. Това е истината на Христос и Маркс. Това е основата на бъдещото общество. Това ще се разбере, ако може да се почувствува истината за труда, за разделението на труда и частната собственост като тъждествени, за собственост, време, капитал, Бог като единосъщни. Чувство за собственост без чувство за капитал е безсъдържателно. Чувство за Бог без чувство и знание за капитал и собственост е бездействено, безцелно. Съвършенството на човека и обществото се постига със съвършенството на симетрията на знанията и действията. На живота в цялостност, на живота като истина. Основа и път за приложни социални технологии за собствеността е бюджетът на времето за отделни социални ядра и общности (нации и континенти), за живота на хората от раждане до смърт. Времето е синтез на минало, настояще и бъдеще.

### 3. МОРАЛ И КАПИТАЛ

Моралът е система от норми за изискуемо поведение, адекватно на икономическите и социални закони. Моралните норми се основават на икономическите и гарантират тяхното осъществяване. Всяка норма на морал се основава на съответната форма на принадлежна стойност. Висшата моралност е да се създава и дава принадлежна стойност. Само на тази основа могат да бъдат верни и ефективни правните норми на поведение и управление на обществото. Тук става дума за управление на законите, т.е. за симетрията в обществото, което е непосилно за отделни институции и лица. Таблиците за възпроизводство на времето са система за социално смятане, за мъдрост, цялостност и изпълнимост. Те са мъдрост, защото са израз на фундаментална теория, те са верни, защото представляват цялостни системи и метод за определение, измерение и оценка, те са изпълними, приложими и работещи, защото представляват завършена социална технология. Кодификацията и систематизацията на времето е основа за кодификация, систематизация, измерване и оценка на продуктите и морала. А с това и на собствеността. Защото собственост и дейност са еднородни, тъждествени. Собствеността е продуктът на дейността на съответната сфера.

Моралът като синтез на знанието за капитал и време е социологическа, а не философска и не религиозна теория. Основава се на знание, а не на вяра.

Природата на морала произлиза от възпроизводството на капитала и времето. Ако времето е Бог-Отец; ако капиталът е Бог-Син, то моралът е Бог-Дух. Моралът не е нещо извън времето и над времето, а негова вътрешна характеристика. Затова моралът е вечен, както е времето. Моралът — това са сетивата на времето. Моралът е продукт на времето в процеса на неговото възпроизводство. Законите на възпроизводството на морала се основават на законите за възпроизводството на времето. Таблицата за възпроизводството на времето, таблицата за възпроизводството на капитала и таблицата за възпроизводството на морала са три страни на един и същи процес.

Това не е мистика, а продукт на изучаването на времето като цялост и в едно — минало, настояще и бъдеще. Видовете капитал, видовете време и морал са основани на едни и същи общи закони. Тези общи закони могат да се наблюдават и извличат от митологиите, от теологиите, от литературата и от социологията. Моралът, подобно на времето и капитала, може да се установява, изчислява и оценява. С инструментите (и сетивата) на морала се оценява капиталът. А с инструментите на капитала (и пазара като институция на капитала) се създава моралът. При социализма се правеше опит да се създава морал без капитал — социалистически морал, който изключва пазар и капитал. При демокрацията се прави опит да се създава капитал и пазар без морал. Счита се, че правилата на играта на пазара са над законите на морала. И за какъв морал може да се говори на пазара и на капитализма, когато днес в света търговията на оръжие и наркотици прави над 600 милиарда долара годишно. Кой тогава създава нормите на капитала? Който създава капитала, той прави нормите на морала. Природата на капитала определя нормите на морала. Морал, който прави капитал е възпроизводим, морал, който руши капитала е неосъществим, защото е невъзпроизводим. Капиталът е акумулирана принадлежна стойност. Морал, който руши капитал руши и морала. Морал, който осветява и разширява капитала се самоосъществява, като се самоутвърждава. В таблицата за възпроизводство на времето, капиталът и моралът се осъществяват във фермите на принадлежната стойност. Тъй формите на принадлежна стойност и нормите на морала са неделими. В противен случай (отделени) те са неосъществими. Превратът в науката за обществото (теорията на принадлежната стойност) се състои в това, че отделните форми на принадлежна стойност и различни видове морал и капитал се съединяват и осъществяват. Едно общество, един продукт, един капитал, един морал, това е Марксовият идеал. „Капиталът“ е съвършена теория, в която намират смисъл и обяснение митологията и теологията на всички времена. Но теорията на Маркс за капитала се демонизира. Принадената стойност в следовниците на Маркс агонизира. А как ще се създава морал без принадлежна стойност (майката на капитала)? И как ще се създава принадлежна стойност без морал (без курбан и жертва)? Как да се види, че теорията за курбана в митологията, теорията за жертвата в теологията и теорията на Маркс за принадлежната стойност са една

теория? Това са форми и степени на познание на една истина. Истината се осъществява в таблица за възпроизводството на морала, времето и капитала. За да се възпроизведе, моралът трябва да се произведе. А производството на морала, това е създаването на капитала. Време да се създаде, капитала да се произведе. Ресурс на време, ресурс на капитал и ресурс на морал едно са. Продукт на време, продукт на капитал и продукт на морал са едно. Единен обществен продукт (с време, капитал и морал в едно).

**Таблица 9. Ставането на времето, капитала и морала**

<b>Ресурси</b>	<b>Време</b>	<b>Капитал</b>	<b>Морал</b>
Земя и природа	екологично	рента	природолюбие
Производствени	индустриално	печалба	машинолюбие
Разпределителни	банково	дивидент	справедливост
Обменни	парично	лихва	равенство
Потребителни	консумативно	коефициент	Богатство
Човешки	хуманитарно	заплата	братство
Здравни	лечебно	плата	здравност
Интелектуални	учебно	хонорар	истинност
Художествени	естетическо	парса	красивост
Спорт и игри	игра	такса	жизненост
Управленчески	управленческо	данък	свобода
Духовни	духовно	дар	мъдрост
Общо ресурс	БВ	Капитал	Морал

Морал, време и капитал стават съизмерими и възпроизводими в една матрица. Христос и Маркс се кръстосват. Аполоново и Дионисиево начала се сливат в едно. Това е правил и Орфей със своята лира. Но при него са седем струни, а тук са дванадесет сфери. Те са „Колективна система“ — едно без друго не могат да се осъществяват. Не може да се взема дивидент, ако всички други форми на капитала не се осъществяват. Не може да се възпитава справедливост, ако всички други видове морал не се осъществяват. Петър Дънов възпитава как всички видове морал да се осъществяват. Той учи на целокупност и



цялостност на морала. Човек трябва да преминава и да създава, като осъществява всички форми на капитала и морала. Неговото време, за да е целокупно и за да се възпроизвежда, трябва да произвежда всички форми на капитал. Всички форми на принадлежна стойност и да осъществява всички видове време. С възпроизводството на капитала се възпроизвеждат времето и моралът. А отсъства ли моралът, не може да се възпроизведе нито времето нито капиталът. България остава без време и без капитал, защото няма морал. „Времето е наше“ доведе до безвремие. Време на апокалипсис (не ядрен, а социален) време за равносметка и божи съд. Социалната система за оценка установява баланса на даденото, потребеното и възпроизведеното. Диктатурата на създаващите и даващите — това е идеалът на демокрацията. Проблемите на възпроизводството са проблемите на равенствата и неравенствата на потребителни стойности, стойности и принадлежна стойност. На съответствията на време, капитал и морал. Без морал няма капитал, без морал няма живот. Материално е това, което е морално. Материално производство без М-прим и морал не е производство. Такава е идеята в „Пътят към фара“ — Виржиния Улф. Въпросът не е или икономика или морал. Проблем е животът, а не неговото отрицание. По-силно от живота е продължението на живота. По-силно от морала е възпроизводството на живота — неговото единство и взаимодействие с капитала и времето.

„Бит и душевност“ на И. Хаджийски, „социологическа структура“ — Ж. Ошавков, възпроизводство и народен доход на Хр. Попов. Великани на духа. Хора на столетието. Орфей и орфеисти. Хората на хилядолетията. Ал. Фол — „Човек във видове време“. Духовното могъщество на българите — Иван Рилски. И моралното падение на България днес. Духовното единение утре. Един продукт на всички хора на духа, на интелигенцията и труда. Единен продукт на България, Балканите, Европа и света — туристически. Съчетание на производство и потребление. Стабилност на всички сфери — равновесие, синергия, симетрия. Знанията и чувствата за капитал, за време и за морал (Бог) едно са.

Българският народ бе лишен и продължава да се лишава от чувства опит и знания за видовете време, видовете капитал и видовете морал. Не маже да знаеш и да чувстваш това, което нямаш, което не си. Това, което е горе (в таблицата на възпроизводство) в цялост се

съдържа в това, което е долу, което става в ядрата на обществото — (фирми, ферми, семейства, бригади, училища, театри). Моралът се основава на ядрата. Катастрофата на България е в това, че всичко, което се създава не може да се размножава, защото болното и слабото изяжда здравото и богатото. Банки вземат пари от силни и здрави и дават пари на болни и бедни. С това и банките и обществото стават още по-слаби и още по-бедни. Капитал не може да се осъществи без морал и морал не може да се създаде и възпроизведе без капитал. Когато в икономиката няма морал и когато в морала няма икономика, работата ни не става. Основа на стабилността и сигурността е синтезът на икономика, морал и време. Но когато войната и престъпността носят големи доходи, а икономиката носи големи загуби, мир не може да има, за морал не може да се говори. Направи от врага си мющерия и кираджия (Иван Хаджийски). Обичай врага си. Това не е присъница или илюзия на Христос. Това е върховно знание, извлечено от законите на възпроизводството на обществото в цялост — всички сфери в едно. Таблицата за възпроизводство на време, капитал и морал е създаваща се (ставаща) цялостност. Трите образа на Бог — Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух се vyplъщават в три закона на възпроизводството: закон за стойността, закон за производителността и закон за принадлежната стойност. Възпроизводството осъществява закона за общественото разделение на труда, който плете нишката на живота, закона за пропорционалното развитие — нормите на живот и закона за социалната оценка. Първа мойра — роля, втора мойра — норма и трета мойра — оценка. Така, от висотата на „Капитала“, смисловата роля на мита се обяснява. Но когато в науката и статистиката няма морал, то истината се отдалечава, истината се представя за лъжа.

Хората са вярвали в мита, защото той представлява реална сила и чрез него (и съответните обреди) се управлява обществото. Кое е тотемът, който управлява обществото? Това е веща, животното или символа, който обществото създава — защото всичко чрез него се възпроизвежда. Кон, жито или злато? План или автомобил — това са все тотеми, които управляват обществото. При Брежнев милиони животни умират, защото тотемът е „план“ (вж. Брежнев за Казахстан). И мита, и Библията, и „Капиталът“ една истина защитават. Обществото се разпада, ако повече консумира, отколкото създава. Обществото вегетира, ако консумира колкото създава. Обществото

прогресира, ако създава повече, отколкото консумира. (Идеята за АБВ и ГБВ като измерители на прогреса е разработена във „It’s About Time“, 1982, р. 349–362.) Изследвания на морала в едно с капитала и с техниката на БВ е най-перспективна област на науката и сфера на инвестиции за духовното изграждане на обществото. Духът е основна сфера на възпроизводството на обществения капитал. Духът е структура на обществения морал. Същото се отнася за истината (науката и образованието) и красотата (изкуството и културата).

## 4. ПРЕСТЪПНОСТ И КАПИТАЛ

Подтик да напиша тези редове е едно изказване на слушателка на радио Хоризонт, която заяви на 21.9.97 г., че нарастващата престъпност е резултат от падането на социализма (когато е имало най-ниска престъпност) и прехода към капитализъм, където престъпността е много висока. С това Тодор Живков ще излезе национален герой, а всеки съвременен политик-демократ ще бъде обречен като държавник-престъпник. И ако обществото е родено, за да бъде престъпно или за да ражда престъпници, как тогава то ще се лекува от престъпността? Как ще се преодолее генетичната обремененост на пазарното стопанство и съвременния капитализъм, който по пътя на своето развитие породи фашизъм и комунизъм и след това ги унищожи, а сега ражда финансова диктатура (валутен борд), за да я премахне? За да се решат проблеми в срок от два месеца, се предполага, че има хора с готови решения (теоретически). Това означава, че вече има създадена обща теория за обществото, или социологическа теория — (завършено, цялостно социално знание), която е достатъчно добре развита, за да послужи като методология и технология за решаване проблемите на престъпността в България. Разполагат ли членовете на Комисията на НС с такава теория, която да обясни генетичната обремененост с престъпност на преходите от капитализъм към социализъм (национализацията) и от социализъм към капитализъм, т.е. има ли обща теория за национализацията и приватизацията, обща теория за социализма и капитализма? Такава фундаментална теория трябва да докаже, че преходът, който направи България от капитализъм към комунизъм и извършената национализация, не само е белязан с големи престъпления, но и има за продукт превръщане на нацията като цяло в престъпна. Няма частни престъпления при режима на Тодор Живков, защото нацията като цяло има престъпно поведение, всички вземат и искат да вземат повече от обществото, отколкото му дават. Източник на престъпност е не отнемането на собственост, а самата собственост. Но може ли да има чувство за частна собственост този, който никога не е имал и няма частна собственост? При социализма

герой е този, който отнема и разрушава частна собственост. Ликвидирането на капитала и капиталистите бе върховна повеля и цел на социалистическата държава. Затова днес хората нямат развито чувство за частна собственост и гледат на нея като на продукт на престъпление и на всеки, който прави капитал като на престъпник. И за това има основания, тъй като днес много престъпници правят капитал. Престъплението става професия, в него се влагат големи пари и от него се извличат баснословни печалби. И се получава така, че полицията не е мотивирана да ликвидира престъпността, а престъпниците са високо мотивирани да действат — нали това е техният истински бизнес? Влагат капитал и създават заетост не само за себе си и своите съучастници, но и създават голяма заетост и обществен престиж на полицаи, съдии, адвокати, журналисти, политици и пр. Навремето, най-големи лични привилегии и власт имаха борците срещу фашизма и капитализма. Да си борец срещу фашизма бе подвиг и геройство, тъй като фашизмът бе престъпно, болестно състояние на обществото. Но да се биеш с фашизма, като унищожаваш капитализма, вече означава да се замени едно престъпление с друго още по-голямо. Защото да се унищожи капитализма, т.е. капитала, значи да се разрушат самите основи на обществото, да се събори великата константа, която прави обществото. Затова, ако заедно с фашизма се изхвърля и капитализма, с мръсната вода се изхвърля и детето. Тодор Живков бе осъден за кокошкарство, но той не бе осъден за престъпления, които е направил като вожд на БКП и държавен глава. Престъпления, които продължават да дават горчиви плодове за народ и нация. Най-голямото престъпление към обществото е да се ликвидират източниците и създателите на принадлеен продукт, на принадлезна стойност; да се руши великата константа; да се яде повече, отколкото се произвежда; да се взема от природата, повече, отколкото и се дава; да се раждат по-малко стойности и хора, а повече да умират; да се учи, за да не се работи; да съществува за сметка на другите. Най-голямо престъпление пред човечеството е отхвърлянето (и опита за премахване) на принадлезната стойност от социалисти и комунисти, които поддържат и още провеждат такава политика и имат такова поведение. Това не е въпрос политическа и партийна позиция, а на духовна, научна, общо национална и общочовешка позиция и истина. Детето на капитализма е капиталът като богатство и създател

на богатство. Мръсната вода на капитализма е нищетата, безработицата, войната, престъпността. Детето на комунизма е свободното време и социализацията като източник на по-голямо богатство. Свободното време като осъзната и осъществена принадлежна стойност. Затова унищожаването на социализма като система и строй, който ражда престъпно отношение към капитала, който ражда обществен паразитизъм, мързел, който руши основите на общественото възпроизводство е благородно, но с тоталитаризма не трябва да се изхвърли и идеята за общественото свободно време и потреблението като източник и завършек на производството. Пречистването на нацията е в изграждането на принципно ново общество, основано на принадлежната стойност и нейната крайна форма на осъществяване — свободното време и единния туристически продукт. Синтезът на капитализма и комунизма е синтез на същинско производство и същинско потребление. Той предполага и изисква отхвърляне на негативите и на днешния капитализъм и на реалния социализъм и комунизъм. Такъв синтез създава общество, което изключва престъпността като норма за поведение, защото прави невъзможно нейното възпроизводство. Престъпността не може да бъде ликвидирана. Престъпността трябва да бъде изхвърлена от възпроизводствения цикъл на обществото. Това е социално генно инженерство (социален инженеринг), което създава съвсем други системи на власт и управление на обществото, правила на играта, които гарантират равновесието, стабилността, богатството на обществото. Система от морални норми, които се основават на система от социални чувства и поведение, на социални принципи и закони, които се контролират от система за социално смятане и оценка. Престъпността е продукт световен. Престъпността е международно образование. Днес френски и английски политици водят народа си (или народа води тях) по пътя на нови престъпления. Става дума за намеренията да се намалява работното време — което е най-голям източник на бедност и престъпност. Може ли днес Н. С. на България да поставя тези проблеми (да се опълчи срещу погрешните подходи на англичани и французи)? И може ли то да решава проблеми, които не може да поставя? Престъплението е социално, когато то се прави организирано и законно. В правото няма такъв термин — „Социално престъпление“. Престъплението е социално, когато то решава

проблеми на една част от населението за сметка на друга. Така фашизмът решава проблемите на една държава или нация, за сметка на друга държава. Национализмът, фундаментализмът, феминизмът са също форми на престъпност, защото търсят да решават проблеми на една религия за сметка на друга или на единия пол за сметка на другия. Социализмът решава проблеми на днешното поколение за сметка на следващите поколения, както и на едни селища за сметка на други селища — на града, за сметка на селото, или на големите градове за сметка на малките. Това е източник на престъпност. София и други големи градове са обременени със социална престъпност. Техните проблеми продължават да се решават за сметка на обществото (бюджета). Големият град е източник на престъпност. Но и селата днес гъмжат от „престъпници“. Кражбата, отнемането на чуждото е вкоренено в поведението на хората, като наследство и продукт на социализма и ТКЗС: „Всичко е наше“. И докато това положение се запазва, то и престъпността ще се възпроизвежда. Но тъй като това не носи и не може да носи богатство на обществото като цяло, а е източник на бедност (какъв интерес ще имаш да създаваш богатство, като ще ти го отнемат я крадците, я държавата), то престъпното поведение и социалната престъпност трябва да бъдат осъдени и ликвидирани веднъж завинаги. Трябва страшният съд да посочи престъпленията в обществото. Престъпник е всеки, който взема, а не дава; престъпник е всеки, който отнема, а не създава. Престъпникът е всеки, който руши, а не твори поне една от десетте форми на принадлежната стойност: рента, печалба, дивидент, лихва, коефициент, заплата, хонорар, парса, данък, дар. Оттук идва класификацията на престъпленията, според формата на принадлежната стойност, която се отнема от тези, които я създават и се дава на други, които нищо не създават. Взема се рента, без да е създадена и не се дава рента на тези, които я създават — това ражда екологични кризи и поражда чувства на природовредителство. Взема се печалба, без да е създадена и не се дава печалба на тези, които я създават — това ражда промишлени кризи и поражда чувства на слабост. Взема се дивидент, без да е създаден и не се дава дивидент на тези, които създават капитал — това ражда банкови кризи и чувства за несправедливост. Взема се лихва, без да е създадена и не се дава лихва на тези, които създават пари — това ражда парични кризи и подхранва чувства за неравенство. Взема се

коэффициент, без да е създаден и не се дава на тези, които създават хляб — това ражда потребителски кризи и поражда атмосфера на бедност и нищета. Взема се заплата, без да е създадена (изработена, т.е. създадена нова стойност) и не се дава на тези, които създават труд — това ражда демографски кризи и подхранва ахуманни чувства. Взема се хонорар, без да е създадена принадлежна стойност, и не се дава хонорар на тези, които създават знание. Взема се парса, без да е създадена и не се дава на истинските творци на изкуството — това ражда културни кризи и поражда чувства на снобизъм и малокултурие. Взема се данък, без да е създадена принадлежна стойност и не се дава данък на тези, които създават Власт (сигурност и ред). Това поражда политически кризи и развива настроения на анархия или тоталитаризъм. Взема се дар от тези, които не го заработват (не създават духовен продукт) и не се дава дар на тези, които създават мъдрост и прозорливост. Това ражда духовни кризи и чувства на идолопоклонство и атеизъм, бездуховност. Взема се принадлежна стойност, без да е създадена една, която и да е от нейните форми и не се дава принадлежна стойност на тези, които я създават. Пораждат се цивилизационни кризи. Развиват се чувства на обреченост и катаклизми. Колапс, катарзис, апокалипсис.

Защото несъздаването и недаването на принадлежна стойност, във всяка една от нейните форми е в действителност нарушение на върховната константа на обществото. И обратното — наличието, тяхното създаване тяхното възпроизводство създава чувството за целокупност. Това е върховно социално чувство, при наличието на което не може да се възпроизвежда престъпност, зло, бедност, неправда, робство. Който не създава и не дава той няма и не бива да има права. Правото произтича от принадлежната стойност. Когато това стане норма на поведение и режим на управление на обществото, тогава ще се премахне и престъпността. Не може да се премахне престъпността, когато болшинството от народа е принуден (и без да съзнава това) да нарушава закона с престъпно поведение. Болшинството от българите не произвеждат, а потребяват или в цялост България потребява повече отколкото произвежда. И това начало е наложено от социализма. Следователно днешното престъпно и поведение е заложено по негово време. Нужно е не просто ново законодателство, а социално инженерство, технологии за лекуване на



социални болести, получени по наследство. Нужна е социална радарна система, която да предупреждава за наличието и появата на такива заболявания в масов мащаб.

Основа за създаване на такива социални технологии е АББ и ГВБ. Заболяванията на България са продукт и на капитализма, и на фашизма, и на комунизма, и на „демокрацията“. Родоначалник на здраво социално мислене и на високи социални технологии — възпитание на научно отношение към Бог, към бизнес, към време, към богатство, е Андрей Цанов. Ако народът ни очаква да яде все повече и да работи все по-малко, ако счита, че може да бъде богат като краде, че може да бъде богат като лъже и не работи, като продава скъпо и купува евтино то престъпността ще става все повече и все по-страшна. Когато престъплението е бизнес и труд, то място за истински бизнес и производителен труд няма. Когато престъпниците са мъченици и герои, когато те не са осъдени морално и безвъзвратно, то място за праведници и истински герои на труда няма. Докато престъпниците в нашата история днес са герои и пример за младите, поколението ще се възпитава в преклонение пред престъпността. Престъпниците са идоли и богове. Духовните богове са престъпници. Атеизмът има върховенство пред всяка религия. Църквата се разединява, престъпниците се обединяват. Престъпността може да се преодолее само чрез мъдрост и прозорливост. Хитрост, тънки номера само подсилват престъпността. По-високото мотивиране на полицията за борба с престъпността може да води до още по-голямо развитие на престъпните организации и тяхното мотивиране. Мотивирането на ред и сигурност е възможно само в рамките и със средствата на ресурсите на сферите на производство. Или това са десетте сфери на производство.

Не два дни, не два месеца, не две години, а две хиляди години човечеството — чрез християнството, се мъчи да ликвидира престъпността и да установи нов ред на земята. Навярно човечеството, се нуждае още от хилядолетия, за да коригира отклоненията към атеизъм и към уродлив социализъм. Нужен е синтез за наука и религия, на право и морал, на изкуство и култура, на земя и природа, за да се решат фундаменталните проблеми на обществото, които изключват престъпността като естествен елемент на възпроизводството. Престъпността, бедността и пороците са страничен продукт на

нормалното обществено производство. Те могат и трябва да бъдат премахнати, като се изграждат общества и структури, изключващи от своя състав престъпността, бедността, лъжата, злото. Престъпността е необходимо зло, когато компенсира още по-голямо зло и неправди. Затова тя днес не може да бъде ликвидирана. За да се ликвидира, тя трябва да се ликвидират и тези, които я ликвидират. Осъщественията престъпност е изцеление на обществото, ако се види, че така не може да продължава. Ще чакаме ли обществото да умре? Ще се чака ли страшния съд? Готови ли са днешните законодатели да приемат принципите на страшния съд? Престъпниците се ликвидират, като се отнеме моралното основание и оправдание за престъпно поведение. Ако това не стане, всички, които се борят с престъпността — полицаи, съдии, адвокати, политици — неизбежно стават престъпници или съучастници в престъпленията. Това е теоретичното обяснение на мафията. Затова тя днес е по-силна от държавата. И в САЩ, както писа един австрийски специалист, престъпността завладява държавната власт. Властта е в ръцете на мафии, защото не може да се управлява без мафия. Трябва да правиш мафия, за да победиш мафията. В противен случай си безсилен, безпомощен и извън закона. Защото законът ражда престъпност, а престъпниците правят закона. Действителната социална сила и мощ е единението и синтеза на всички социални сили в едно. Това е законът на принадлежната стойност, това е великата социална константа, изведена от законите на възпроизводството на обществения капитал (на социалното време). Готова ли е днешната политическа класа за такъв преход? Мисля, че още не! Защото лъжата и измамата господстват още в международните отношения, а международната престъпност и мафиите са далеч по-организирани от международните духовни, научни, културни и социални, граждански институции. Днешната конституция на България е далеч от съвършенството. В нея отсъствуват основни принципи на изграждане и функциониране на държавата и обществото. Тя не отразява материалната и социална структура и механизми на обществото. Идея и знание за такава конституция се съдържат в метафорична форма във всички големи религии — и главно в християнството. Но днешната църква не е носител на това знание и това е казано още от богомилите и съхранявано от много българи мъдреци. Чрез хилядолетни знания и мъдрост не може днес да се води

успешна борба с престъпността и с големите недъзи на обществото. Нужно е боготворчество и народотворчество и всеки човек да е сътворил в себе си Бог. Нужни са морал и възпитание на чувства, които изключват поведение, нарушаващо възпроизводството в десетте сфери на обществения организъм Десет нови божии заповеди, формулирани и преформулирани от духовен съвет на нацията и света. Защото идва ХХІ век, идва третото хилядолетие на осъществяване великите идеи на човечеството. България и българите имат потенциал — от миналото, сега и в бъдеще — да са в първите редици.

## 5. КЪМ СЪВЪРШЕНАТА СТАТИСТИКА

Триединството на статистиката се съдържа в таблицата за възпроизводство на време, капитал и Бог (морал). Цялата статистика се извежда от времето и се свежда до времето на хората чрез АБВ и ГБВ.

Несъвършенството на статистиката е причина за много беди на човечеството, на Европа и на България. Несъвършенството на статистиката е продукт на несъвършенство на знанията и на чувствата. Изграждането на съвършена статистика е фундаментална задача за следващото хилядолетие. Съвършената статистика е основа на новата човешка цивилизация. Работата ми за съвършена статистика е моя съдба. Съвършената статистика синтезира съвършенствата Бог, капитал и време. Това не е мистика, а статистика, която се доказва с таблицата за възпроизводството на времето — теоретически и статистически. Бог прави грешки стохастически, но не систематически. АБВ и ГБВ са статистически Бог. Да се разбере мистиката на статистиката — това е мисията на евристиката (308 864 равенства съдържа общественото възпроизводство, според древната индийска религия). Трите константи (съвършенства) на обществото са: Бог (на теории за цялостност — идентификация); капитал (константа на обществено богатство — Верификация; Време (константа на социална ценност — Валоризация). Трите съвършенства: Бог, капитал и време са константи в цялост горе и в единичност долу, В ядрата. От константата нищо не може да се извади и към нея нищо не може да се прибави. Затова тя е знак за съвършенство. А статистиката за нея — съвършена. Понятието Бог придава съвършенство, защото то самото е съвършено. Понятието капитал придава съвършенство, защото то самото е съвършено. Понятието време придава съвършенство, защото то самото е съвършено. Към 24 часа (Бюджет на времето) не може да се прибави и секунда, от 24 часа не може да се отнеме и секунда. (Понятието използване на времето не отговаря на критерия за съвършенство, то не може да покаже съвършенството на времето и неговата възпроизводимост и докаже невъзпроизводимостта и неосъществимостта на нецялостното време.) Бог, капитал и време са научни понятия. Тяхното интегриране дава възможност за синтез на всички науки в една система и за диференциация на знанието в безброй елементарни цялостности. Това е триединство на понятия, съдържащи съвършенството на живота. Бог, капитал и време са неотделими, иначе те са неосъществими. Бог е осъществения капитал във времето на човека — капиталът е осъщественото човешко време в Бог — социалното време е осъщественият Бог в капитала, Бог, капитал и време са осъществен живот. Той се създава. Иначе не може да се възпроизвежда. Всеки човек (и социално ядро), за да е жив и възпроизвеждащ се организъм, създава в себе си и дава на другите своя Бог, своя капитал и своето време. Бог, капитал и

време съществуват само в степенята, в която те се създават и възпроизвеждат. Не съществува Бог, не съществува време, не съществува капитал, които да не са създадени. Но непотребени, те всъщност са непроизведени и невъзпроизводими. Бог, капитал и време са реални и материални, защото те дават живот. Нереално и нематериално е това, което не дава живот, което не носи принадлежна стойност, което не създава време и остава извън времето. То не може да бъде отчетено. То е извън статистиката. Сътворен Бог без капитал и време остава мъртъв. Произведен капитал без Бог и време е фиктивен. Създадено време без капитал и Бог е пусто (празно). Значи, това, което не е свършено, е неосъществимо. Единствено свършеното е осъществимо. Върховната социална симетрия е тъждеството на Бог, капитал и време. Съответствието на законите на капитала, Бог (теориите) и времето (дейностите на хората) поддържа живота на обществото. Това е конституцията на статистиката. В цялост Бог, капитал и време винаги са обществени, те са израз на кооперация и интеграция. Те са обществено достояние, в частност, те винаги са приватни, винаги са обект на частна собственост. Затова те винаги се документират, регистрират, отчитат. Без статистика няма и не може да има нито Бог, нито капитал, нито време. Статистика, която не обхваща живота е пуста, невярна. Живот, който не е обхванат от статистика не е реален, не е социален, затова статистиката е винаги езотерична, а Бог, капитал и време са статистически. Статистиката не е нещо външно привнесено към социалния живот, а негова вътрешна характеристика. Върховната тайна на живота е продължението на живота. Това е възпроизводството на живота. Това е създаването и даването на принадлежна стойност, това е даването и създаването на време, това е даването и създаването на Бог. Статистиката обхваща Всичко това В една система.

Три компонента на свършената статистика:

1. Статистика на цялостности, които представляват живот. Цялостности, които съдържат всички необходими елементи на живота, всички свойства, без които той е невъзможен. Това повелява законът за необходимото разнообразие — т.е. броят на сферите на възпроизводство. Остава да живее това, което е цялостно, което съдържа в себе си живот или Бог — символ на цялостност, която дава живот.

2. Статистика на отношения и норми, на връзки, които придават живот. Остава да живее, което е обменено и потребено. Необмененото и непотребеното не могат да се възпроизвеждат. Те умират.

3. Статистика на оценки, които утвърждават живот. Остава да живее, който е създал и дал. Статистика на страшния съд. Който не създава и дава, не може да се възпроизвежда. Той е осъден.

Трите статистики са една статистика. Нейната структура отговаря на структурата на общественото производство. А нейното осъществяване е доказателство за съществуването на Бог, Капитал и Време в едно. Свършената статистика е статистика на социалния живот. Измеренията на социалния живот

са социалното време, социалното пространство, социалната маса и социалната енергия. Съществуващата статистика е далеч от съвършенство. По оценки на Министър-председателя на България тя лошо обслужва обществото. Тук не става дума за козметични поправки, а радикално изменение на статистиката на основата на фундаменталната идея за синтез на понятията време, капитал Бог — морал.

Съвършената статистика е статистика на единния обществен продукт, на цялостното обществено възпроизводство. Статистиката е знание, действие и чувство. Знание и чувство за съвършенство като единство на знание и на чувство за Бог, капитал и време. Без дефинирането на едно общо знание, на един общ продукт и на едно общо чувство няма съвършенство. Това знание и чувство и този продукт символизират цялостността, символизират живота. (За древните българи такъв продукт-символ е бил конят, за старите евреи — телецът, за древните гърци — овцата (златното руно). Продуктът, който гарантира пълноценен живот ще наречем туристически. Това е продукт на съвършенството, на връзката на производство и потребление, съвършен продукт, към който нищо не може да се прибави и от който нищо не може да се отнеме. (Индустриалният туризъм е уродлив вариант на туристически продукт, тъй като той предполага човека „турист“, човек, който не работи, а само консумира). Съвършена е статистиката, която описва, нормира и оценява цялостния туристически продукт. Това е всичко произведено и потребено в даден момент (ден, година и пр.) Съвършенството на статистиката се постига със съвършенството на знанията и чувствата. Бог, капитал и време като едно чувство и знанието за капитал, Бог и време като едно знание. Съвършенството на Живота произтича от Бог и принадлежи на Бог. То също така произтича от капитала и принадлежи на капитала; Произтича от времето и принадлежи на времето. Това е триединство, което дава живот и живот, който съдържа триединство. Бог, капитал и време поотделно са триединни. Таблицата за възпроизводството на триединствата на Бог, капитал и време е модел за статистика на следващото хилядолетие. Това е нова парадигма на обществените науки и на статистиката, това е чувството за Бог, капитал и време като едно, това е знанието за Бог, капитал и време като едно. Това е статистиката за капитал време и Бог като една.

Естествено е лавинообразното разрастване на теории и статистики да достигне до приемането на една теория за всички статистики и на една статистика за всички възможни теории. Това не ограничава, а стимулира развитието и появата на нови статистики и теории. Задачата е да се открие закон за необходимото разнообразие на статистиката, според който в нея се съдържа всичко необходимо, а от нея да се изхвърля всичко излишно, ненужно, непотребно. Съвършена е тази теория, която прави статистиката работна машина на обществото. Това означава статистиката да съдържа необходимите и достатъчни фундаментални идеи и концепции, да има лостове и опорни точки. Да има методология и свои технологии. Да има свой продукт — рефлексия на

общия обществен продукт. Мярка за достатъчно разнообразие на статистиката е възможността тя да произвежда и възпроизвежда информация и знание за явленията, за законите и за симетриите. Или за ролите, нормите и оценките в обществото. Информация, която дава живот, възпроизвежда морал. Възпроизвежда капитал, възпроизвежда време. Възпроизвежда общество. Статистиката на Европа (и САЩ) е най-развита в света, но още не удовлетворява критерия за съвършенство. Много от събираната информация е несравнима, особено в международен план. Информацията не може да се акумулира и не може да се оценява. Има съществени празноти в отчитането и в оценката на идеи, капитал и време. Съществуващите оценки са подвеждащи и не предупреждават за депресии и кризи. Напротив, непълната и грешна информация е генератор на кризи. (Пример за това е статистиката за работното време и безработицата, банковата статистика и др.). Недостатъчно развита или съвсем отсъства статистика на ядрата на обществото. Следователно, статистиката е далеч от съвършенство. Причина за това е отсъствието на единен критерий за синтез, идентификация, верификация, валоризация на информацията. В резултат от това тя не може да обхване съвкупния обществен производствен процес в неговата възпроизводимост по социални ядра. Статистиките са разпокъсани. Те не съставляват единна колективна система. Това означава, че промяната в една от тях налага промени във всички останали. Една цифра в една статистика променя значението и оценъчната величина на данните от всички останали статистики. Или отсъствието на една оценка от една статистика влошава качеството на оценката на всички останали статистики (така 80 процента от времето на хората остава неотчетено и неоценено от статистиката). За да не става това е нужно структурата на статистиката да отговаря на структурата на общественото възпроизводство на капитала, на времето и на Бог. Конституция на статистиката е таблица за възпроизводството.

Ето тази структура в дванадесет сфери (те могат да бъдат по-малко или повече, стига да са обхванали всички необходими компоненти на общественото производство):

**Таблица 10. Структура на видовете статистики на време, капитал и Бог (инструмент на идентификация, верификация и валоризация)**

<b>Идентификация</b>	<b>Дейност</b>	<b>Време</b>	<b>Верификация</b>		<b>Валоризация</b>
<b>Ресурс</b>	<b>вид</b>	<b>часа</b>	<b>Капитал</b>	<b>М-прим</b>	<b>Морал</b>
1. Природни	...	...	земя	рента	екологичност
2. Производствени	...	...	машина	печалба	производителност
3. Разпределителни	...	...	акции	дивидент	справедливост

4. Обменни	...	...	пари	лихва	равенство
5. Потребителски	...	...	хляб	коэффициент	богатство
6. Човешки	...	...	труд	заплата	братство
7. Здравни	...	...	лечение	плата	здравословност
8. Интелектуални	...	...	знание	хonor	артистичност
9. Естетически	...	...	тарт	парса	красивост
10. Спорт и игри	...	...	игра	такса	жизненост
11. Властови	...	...	власт	данък	свобода
12. Духовни	...	...	мъдрост	дар	прозрение
Общо ресурс	Дейност	време	Капитал	М-прим	Симетрия

Дейността и времето се обхващат в елементарните ядра на всяка сфера: ферма, мина, фабрика, банка, бюро, семейство, училище, болница, казарма, църква и т.н. Статистиката на бюджета на времето позволява това време да се идентифицира и агрегира, за да се получат общите резултати за времето, труда, капитала и морала.

Това е обемна научна картина на света. Нова парадигма като система от константи за цялостността, капитала и Времето. Инструмент за идентификация, верификация и валоризация на обществения продукт. Статистиката става затворена система. Нейната характеристика е цялостност, съдържателност, стабилност, динамичност, моралност, ефективност и измеримост (с време, пространство, маса и енергия). В таблицата продуктът на всяка сфера се отчита като: потребителна стойност — натурални показатели; като стойност и принадлежна стойност — стойностни показатели; като време — минало, настояще и бъдеще — темпорални показатели. Като идея (и чувство) за цялостност (роли, норми и оценки). Движението на продукта на всяка сфера преминава през всички останали, а неговата крайна оценка се свежда до общото и произтича от общото, което е разчленено (при дванадесет сфери на възпроизводството на 4096 уравнения или неравенства). За простото възпроизводство са нужни равенства; за разширеното възпроизводство неравенства, при които повече се дава, а по-малко се взема, а за стеснено възпроизводство — неравенство, при което повече се взема и по-малко се дава. Цената е превърнатата форма на принадлежна стойност, т.е. тя произтича от общото и принадлежи на общото. Тази таблица е таблица за възпроизводство на времето, която се извлича от статистиката на бюджета на времето и се класифицира по статистиката на идеите (морал и чувства) и статистиката на капитала. Отчита се това, което става и остава. С нея се доказва, че това, което не е свършено, което не влиза във възпроизводството е неосъществимо — не става. Само свършеното, само това, което минава през



всички сфери е осъществимо и става. Останалото не става и не остава. Таблицата за възпроизводство представлява телескоп на времето, когато се наблюдават общности в национален и световен мащаб. Тя представлява микроскоп на времето, когато се наблюдават единичности (ядра) на всяка сфера и продукт, напр. генерационни бюджети на времето или БВ на ядрата. Двете структури на АБВ и ГБВ — на цялостността и на ядрата са еднакви.

Статистика на времето, без статистика на капитала и идеите е безполезна времето не работи, и това статистиката на времето трябва да обхваща съвкупност време на съвкупното население или времето на всички лица в цялостния им живот — от раждане до смърт; статистика на капитала без статистика на времето и идеите е неработеща, мъртва — капиталът не работи. Затова статистиката на капитала трябва да обхваща съвкупния капитал от всички сфери, а не само една форма на капитала, напр. банков или финансов. Статистика на идеите, без статистика на времето и капитала е безсъдържателна, пуста — идеите не работят. Затова статистиката на идеите трябва да обхваща всички идеи, а не някои от тях. Да обхваща всички чувства, а не само част от тях. Свързването на трите статистики в едно дава живот на всяка една от тях. Свързва истина, път и живот в едно. Това е работеща статистика, която създава продукт за обществото. Която носи доход. Великата тайна на понятията (и статистиката) за Бог, капитал и време е в това, че за да станат те осезаеми (и определими) в цялост, техните съставки са имагинерни. А за да станат съставките реални и измерими, то цялостността им става имагинерна величина. За да се изчисли величината им в национален или световен план, те трябва да са отчетени във всеки обект на статистиката (и живота), да са създадени, да съществуват, да се чувстват. А за да се измерват и оценяват Бог, капитал и време в отделните звена, те трябва да са осъществени и измерени в национален и световен план.

Времето като дейност, е част от нещо, което има определено съдържание (капитал). Или времето, като потребителна стойност има определена стойност (капитал), която представлява принадлежна стойност (Бог). Десет вида потребителни стойности (вещност на времето); Десет вида стойности (стойност на времето или времето като капитал; Десет вида принадлежна стойност или времето като Бог. Овеществяване на времето; Остойносттаване на времето (капитализация); Обожествяване на времето (тотемизация). Кой веществен представител на времето (или форма на материализация на времето) играе ролята на Тотем, на Бог, т.е. на систематизатор, обединител, интегратор на всички дейности в едно?

Как да се сравняват БВ на САЩ и Русия, когато те имаха различен Тотем? Как да се сравняват Финландия и България, когато те имат различен Тотем? И как да се сравняват, когато те още не са приведени към Един Бог, към една Цялостност, т.е. към АБВ и ГБВ? Това е все едно да се сравнява чрез умножение и деление на проценти, без да се отчита цялостността, без да се претегли тяхната тежест.

## 6. СТОКАТА КАТО ТОТЕМ

Стоката е форма на общественото богатство. Таблицата за възпроизводство на социалното време, капитала и морала се отнася и до формите на стоковото производство в единичност и цялостност. Тя разкрива морфологията аз стоковото производство. От стоката като елементарната форма трябва да се мине към стоките тотем и до всеобщата стока — туристическият продукт.

Става дума за преход от разглеждане на стоките като единичност и частност, към разглеждане на стоката като цялостност и общност, т.е. общественото Възпроизводство на стоката. Изучаването на стоката като потребителна стойност от гледището на стокознанието е качествено различно от изучаването на стоката като форма на общественото богатство. Това е преход от изучаване „битието“ на стоката към изучаване „формите“ на съществуване и възпроизводство на стоката като носител на общественото богатство — на стойност и принадлежна стойност. За да се възпроизвежда стоката долу, като единичност, тя трябва да се възпроизвежда като цялостност — горе, като един продукт, една стока. Синтезът на формите на стойността в една стока в един продукт, създава неговата цялостност, материалност и значимост. Той ражда обществената собственост. Диференциацията пък на единния продукт в различни форми прави неговата жизненост и динамичност. Тя ражда частната собственост.

Синтезът и диференциацията на продуктите прави възможна тяхната възпроизводимост. Тази истина е толкова стара, колкото са и египетските или мексиканските пирамиди. Възпроизводството на продуктите като стоки и на структурата на стоковите форми като форми на живот, ето тайната на тайните на всички древни школи — мистични и окултни. Това е и неразгаданата тайна на същината на Марксовото учение за капитала и принадлежната стойност и тяхното възпроизводство. Това е тайната на продукта тотем. Тотемът е продукт, който обхваща в себе си всички фази на възпроизводството, за да ги осъществи. Продукт, който приема всички видове потребителни стойности, за да им даде живот. Продукт, който свежда всички

потребителни стойности към една, всички стойности към една, всички форми на принадлежна стойност към една, а цените на всички стоки към една. Тотемът е продукта, който прави обществото, затова той играе ролята на Бог, на божество за племето, за нацията, за държавата. В тотема е техният живот, в тотема е тяхната тайна. Тайната на много древни народи е възпроизводството на житото; тайната на древните българи е възпроизводството на коня; тайната на древните евреи е възпроизводството на кравата (златния телец); тайната на Вавилония, Близкия Изток и Египет е водата (реките Тигър и Ефрат, река Нил). Тайната на древните балкански цивилизации е златното руно; тайната на американското и японско чудо е автомобилът; тайната на света през следващото столетие (и хилядолетие) ще бъде туристическият продукт (и свободното време). Тайната и силата на еднобожието, на монотеизма е в тайната на единния и неделим (за да е възпроизводим) продукт. Тайната на законите на стойността, на принадлежната стойност и на производителността е в тайните на стоката като единичност (в много форми) и като цялостност и единосьщност — с единни и общи закони, принципи, чувства, морал, право. Таблиците за възпроизводството на тези стоки, на времето са илюстрация и доказателство за тези истини.

Тайната на житото се крие не толкова в неговите химически, физически и биологически свойства, колкото в качествата му, придобивани в процеса на неговото възпроизводство. Тайната на стоката жито, е в стоките форми, които то приема в процеса на тяхното осъществяване (възпроизводство)! Десет стокони форми на житото, произтичат от десет вида потребителни стойности, от десет вида стойности и от десет форми на принадлежната стойност, носени от житото. Така житото става не просто символ, а реален фактор за интеграция на обществото, то е реална сила, която прави обществото, затова то е тотем, то е Бог, то е обожествявано.

**Таблица 11. Възпроизводството на житото като тотем продукт**

<b>Превъплъщения житото като:</b>	<b>на</b>	<b>Продукт</b>	<b>Цена</b>	<b>Морал</b>
1. Природен ресурс		земя	рента	екологичност
2. Производствен ресурс		семе	печалба	производителност

3. Разпределителен ресурс	резерв	дивидент	справедливост
4. Обменен ресурс	пари	лихва	равенство
5. Потребителски ресурс	храна	коефициент	богатство
6. Трудов ресурс	хляб	заплата	братство
7. Интелектуален ресурс	знание	хонорар	истина
8. Художествен ресурс	арт	парса	красота
9. Управленчески ресурс	власт	данък	свобода
10. Духовен ресурс	обред	дар	прозрение
Общо ресурс — тотем	Живот	М-прим	Симетрия

Житото е всичко, то се осъществява чрез всички сфери. Тогава житото е тотем, когато неговото възпроизводство е основа на цялото обществено производство. Тогава лъвският пай на обществените потребителни стойности, на стойностите и на принадлежната стойност се падат на житото, тогава и цените на всички останали стоки се определят по житото, тогава и нормите на морала и правото се основават на таблицата на възпроизводството на житото. А кризата в производството на жито става национална криза или катастрофа. Макар във всяка от десетте сфери да става дума за жито, то във всяка отделна сфера е различно от житото в другите сфери. Житото, което е за семе нито може да е запас, пито може да се продава, нито може да се яде, защото то трябва да бъде посадено. Ако не се посее жито, то се прекъсва целият възпроизводствен цикъл. Всяка сфера (и форма) на обществена проява на жито е необходима, това значи, че нейното отсъствието прави възпроизводството на жито невъзможно, или безсмислено. Нито една сфера не може да се маха. Когато обаче необходимите условия за възпроизводството на жито са налице, то управлението на една сфера, която и да е тя, прави възпроизводството възможно. Тогава тази сфера е достатъчна, за да се гарантира възпроизводството на жито в цялост. Когато се наблюдават сериозни нарушения в производството на жито, значи са налице диспропорции в сферите на възпроизводство. Стойността (и цената) на житото не зависи от разходите за производство му, а от обществено необходимите разходи за неговото възпроизводство, т.е. необходими за

производството във всички сфери гарантиращи десет форми на реализация на стоката жито. Осъществяване на житото в десет вида потребителни стойности, десет вида принадлежни стойности, десет вида цени — това е гаранцията за неговото нормално производство, това е гаранцията за стабилност и растеж. Това е неговата съвършена структура (системата е съвършена, когато от нея не може да се извади нищо). Трудността на възпроизводството е в тайната на преходите от една форма в друга. За да се осъществи всяка отделна форма, като потребителна стойност, тя трябва да умре, за да се възпроизведе отново, да се роди отново (да се създаде, да се произведе). Но за да се възпроизведе в дадена сфера, трябва в нея да се внесе потребителна стойност от всички останали сфери. При обмяната между сферите се обменя формата на принадлежна стойност. Равни стойности се обменят за различни потребителни стойности. Без създаване на принадлежна стойност не може да се възпроизвежда жито. И тази принадлежна стойност трябва да се създава във всички десет сфери. Ако в една, която и да е, сфера се консумира жито, без да се създава принадлежна стойност, т.е. без да се плаща, настъпва криза, нарушава се общият ритъм на възпроизводството. Кризата продължава до тогава, докато не се възстанови производството на принадлежна стойност във всички сфери, докато не са налице всички форми на стоката жито. Докато житото не стане пълноценна стока, която се обменя на принципа на равенството на стойностите и създадената принадлежна стойност с всички сфери:

Ето равенствата на обмяна на житото:

— Жито за средства за производство = средства за производство за жито;

— Жито за средства за разпределение = средства за разпределение за жито;

— Жито за средства за обмен = средства за обмен за Жито;

— Жито за средства за потребление = средства за потребление за жито;

— Жито за трудови ресурси = трудови ресурси за жито;

— Жито за земя = земя за жито;

— Жито за знание = знание за жито;

— Жито за изкуство = изкуство за жито;

— Жито за дух = дух за жито;

— Жито за власт = власт (ред и сигурност) за жито.

Тогава житото е реална, материална стока. Тогава житото е тотем — дава живот на цялото общество.

**Таблица 12. Възпроизводството на водата като тотемен продукт**

<b>Превъплъщения като ресурс</b>	<b>Водата продукт</b>	<b>стойност</b>	<b>морал</b>
1. Природен	вода	рента	екологичност
2. Производителен	ток, сила	печалба	производителност
3. Разпределител	резерв	дивидент	справедливост
4. Обменен	пари	лихва	равенство
5. Потребителски	пиене	коефициент	богатство
6. Трудов ресурс	труд	заплата	братство
7. Интелектуален	знание	хонорар	истинност
8. Художествен	игра	парса	красота
9. Управленчески	власт	данък	свобода
10. Духовен	мъдрост	дар	прозрение
Общо воден ресурс	Живот	М-прим	Симетрия

Възпроизводството на Водата в обществото е една от предметните форми на производство на социално време. Или възпроизводството на водата е един от начините и формите на възпроизводство на общественото време. Това става тогава, когато водата стане стока. Когато водата е тотемен продукт, тогава лъвският пай на времето, на стоките, на стойностите и принадлежната стойност се свързва с водата, произтича от нея и се свежда до нея.

Водни цивилизации — балансът на водата като система за възпроизводство в рамките на бюджета на времето е идеална система, защото от тази система (БВ) нищо не може да се отнеме и нищо не може да се прибави. Да се превръща водата в стока, значи тя да става фактор за производство на стойности, т.е. за растежа на стойности и принадлежна стойност. Извън бюджета на времето на човека водата няма нито стойност, нито потребителна стойност. Когато водата стане стока,

това значи, че чрез водата се произвежда принадлежна стойност. А всяка една от потребителните стойности на водата (по десетте сфери) прави една от формите на принадлежна стойност. Така водата, чрез влягане труд в нея, носи: печалба, дивидент, процент, коефициент, заплата, рента, хонорар, парса, дар, данък. Когато този, който пие водата не заплаща разходите по нейното доставяне, се „изпива“ принадлежна стойност. Когато не се плаща М-прим, не се създава и дава. Тогава спира възпроизводството на вода. Тогава няма вода. И колкото е по-голям делът на дадена стока (продукт) в растежа на М-прим, толкова по-тежка става кризата в обществото, благодарение на неговото изчерпване. Главните трудности, свързани с преодоляване на тежките кризи, в които изпада нашето общество са свързани с факта, че българинът не е научен да създава и дава принадлежна стойност.

Нещо повече, в годините на социализма българинът се учеше как да премахва принадлежната стойност (масово и доброволно се отказваха от рентата). Идеологията апелираше да се унищожи капиталът, да се премахне принадлежната стойност. А и днес никой политик не мисли по проблемите на водата и житото с категориите на принадлежната стойност. Не се разбира, че проблемите на водата и житото са проблеми на недостатъчно развитие и растеж на принадлежна стойност, необходима за възпроизводството на тези жизненоважни за Човека продукти. Защото „освобождането“ на цените на водата и житото, означава в последна сметка превръщането на водата и житото в реални, пълноценни стоки, които носят със себе си пълната стойност и принадлежна стойност, необходима за тяхното възпроизводство. Защото без принадлежна стойност възпроизводството е неосъществимо. Принадената стойност играе ролята на Бог, който дава живот. (Аналогични ще са таблиците за възпроизводство на кравата, овцата, на автомобила, като стока с техните десет форми и десет равенства за обмен).

Колата като цяло, като една стока, се купува за принадлежна стойност. Стойността на стоката кола е равна на принадлежната стойност, създадена при нейното производство. Така производството на коли се превръща автоматично по социална технология в производство на принадлежна стойност. Повече коли, значи повече принадлежна стойност, значи по-голямо обществено производство. Това прави възможно производството на коли да е синтезиращ фактор за цялото общество производство и да стане основен стимул за всички производства.

Колкото повече коли се произвеждат, толкова повече расте обществения продукт и толкова повече расте обществения труд. Ако колата е основен фактор за растежа на обществената производителност на труда, то това е възможно само защото и когато колата е основен фактор за растеж на този труд в обществен мащаб, при което се пести време за отделните елементи на труд. Колата е тотем на двадесети век. Колата е триединство на потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност. Производителност на труда и печалба са неотделими — растежът на труда и растежът на свободното време са единосъщни. (Не може да се увеличава свободното време, без да расте работното време). САЩ и Япония, посредством масовото и огромно развитие на производството на коли, развиват огромен пазар чрез гигантско нарастване на труда и на принадлежната стойност. (Защото един час икономия на труд, чрез колата изисква средно осем часа повече труд, за да се купи колата. Сравнение на БВ на хората от САЩ (Джексън) и Русия (Псков). Автомобилът е положителен социален факт и фактор, доколкото и докато е фактор за нарастване на обществения продукт, на обществения труд, на принадлежната стойност. Но пазарът на колите е ограничен и стоката „автомобил“ има своите граници. Те са в границите на отделните форми на принадлежна стойност:

1. Колата като машина ражда печалба; (няма печалба — няма кола)
2. Колата като акция ражда дивидент; (няма дивидент — няма кола)
3. Колата като пари ражда процент; (няма процент — няма кола)
4. Колата като хляб ражда коефициент; (няма коефициент — няма кола)
5. Колата като труд ражда заплата; (няма заплата — няма кола)
6. Колата като земя ражда рента; (няма рента — няма кола)
7. Колата като знание ражда хонорар; (няма хонорар — няма кола).
8. Колата като изкуство ражда парса; (Няма парса — няма кола)
9. Колата като дух ражда дар; (няма дар — няма кола).
10. Колата като власт ражда данък; (Няма данък — няма кола)
11. Колата като продукт-стока ражда (носи) принадлежна стойност.

Ако това не става, пазарът не се развива, тогава настъпва криза и смущения във всички сфери:



— Промислена криза, ако няма печалба и не расте производството;

— Банкова криза, ако не расте дивидентът;

— Парична криза, ако не расте процентът;

— Потребителска криза ако не расте коефициента;

— Социална, демографска криза, ако не расте заплатата;

— Екологична криза, ако не расте рентата;

— Интелектуална криза, ако не расте хонорара;

— Художествена криза, ако не расте парсата;

— Духовна криза, ако не расте дара;

— Политическа криза, ако не расте данъкът.

Всеобща криза, ако не расте принадлежната стойност. И когато колата се превърне в тотемен продукт на обществото, спирането на потреблението на коли, а от там и на производството им прераства във всеобща криза на възпроизводството. Защото от производството на колите зависи развитието на всички сфери на общественото производство. Проблемът на България е в това, че при нея са разрушени старите тотемни производства, а новите още не са утвърдени. За бившите соц. страни тотемно производство беше военното.

Изходът от тежката криза за Централна и Източна Европа и специално за Балканите е извеждането на туристическия продукт като тотемен продукт.

**Таблица 13. Възпроизводството на туристическия продукт като тотемен**

<b>Туристическият продукт като</b>	<b>Продукт</b>	<b>Стойност</b>	<b>Морал</b>
1. Природен ресурс	природа	рент	екологичност
2. Ср. за производство	машина	печалба	производителност
3. Ср. за разпределение	акция	дивидент	справедливост
4. Ср. за обмен	пари	лихва	равенство
5. Ср. за потребление	храна	коефициент	богатство
6. Човешки ресурс	труд	заплата	братство

7. Интелект, продукт	знание	хонорар	истинност
8. Художествен ресурс	арт	парса	красота
9. Властов ресурс	сигурност	данък	свобода
10. Духовен продукт	мъдрост	дар	прозрение
Всичко Тур. продукт	Общо Пр.	М-прим	Симетрия

Туристическият продукт (като стока) не е набор от вещи, а пакет от услуги. Или в туристическата индустрия се продават не вещи, а услуги. Услугата е съвпадение на производство и потребление. Десетте форми на реализация на туристическия продукт представляват десет форми на богатството. За да расте туристическият продукт, трябва да се увеличава размерът на принадлежната стойност във всяка сфера (в десет форми-стоки). Туризмът е индустрия, която заменя продажбата на стоки, с продажбата на комплект услуги. Той видоизменя морфологията на стоките. Това се прави, като се свързват процесът на производство и потребление в едно (като не стоката се придвижва до потребителя, а потребителят се придвижва до стоката). При все по-голямото съвпадение на производство и потребление се премахва излишното производство и се свеждат до минимум непотребеното, неизползуваното (Програма Джонатан в Англия). Тази връзка е възможна само при крайното потребление. Защото, когато се купува услугата, а не колата, не леглото, не морето и т.н., то следва да има хора, които да се разпореждат и да гарантират възпроизводството им. Така продуктът на всяка сфера, в своята последна фаза на потребление се превръща в част от туристическия продукт — за да се осъществи, реализира и възпроизведе. По този начин крайният продукт на всяка сфера, като част от туристическия продукт, е предназначен за потребление, което винаги е частно. По този начин всяка собственост, в последна сметка се осъществява като частна. Но когато се продава не стока, а услуга, то значи, че тази стока става обект на обществено ползуване и в този смисъл обществена собственост, а услугата и нейното ползуване — лична собственост. Така чрез възпроизводството на туристическия продукт се осъществява постоянен преход от десет сфери към един продукт и от един продукт към десет сфери. Като потребителни стойности продуктите на сферите се свеждат до туристически продукт, а като стойност туристическият продукт се

свежда до всяка една сфера (или чрез него се възстановява стойността на продуктите на всички сфери. Така десет пазара (за десет форми на стоката) се свеждат до един пазар, а десет стоки се свеждат до една стока, крайния туристически продукт. Без десет пазара (на десет продукта в десет сфери) няма един пазар за туристическия продукт. И без един пазар за туристическия продукт (и услуги) няма десет пазара за стоки. По единия канал тече постоянно приватизация, по другия канал постоянно се осъществява социализация на производството. Така чрез туристическия продукт се осъществяват и обществения характер на производството и на потреблението, и частната форма на потреблението и на производството (на услугите). Синтезът между двете е постоянен процес. Това е процесът на постоянно свързване на принадлежната стойност със свободното време и на свободното време с принадлежната стойност.

## 7. РЕАЛНАТА ИКОНОМИКА

Напоследък се налага понятието реална икономика и като че ли чрез него се възпроизвежда старото понятие за „материално производство“. Това е твърде опасно, ако няма ясна фундаментална теория за разграничение на реално и материално и за взаимоотношенията между тях и други икономически категории. Това неизясняване на основни понятия води и до значителни практически грешки във формулирането на параметрите на структурната реформа, тяхното съдържание и граници, както и до объркване на понятията за стока, пазар, собственост, пари, приватизация, цени и пр. Така „реална икономика“ става израз на подценени или отсъстващи фундаментални знания за обществото. Изходна точка за разграничение на понятията реално и материално са таблиците на възпроизводство на времето и капитала. Реално е това производство, което се материализира, което се изразява в натура или материално е това производство, което носи повече стойност (печалбата е една от формите на принадена стойност). Производство или сфера на възпроизводството, която не създава повече стойности, отколкото поглъща, не е материална. Натура, която не носи повече стойност, не е материална и стойност, която не е представена в натура не е реална. При фиксирана стойност на единица натура, увеличението на натурите е равносилно на увеличаване на стойностите. При фиксирана натуралност на продукта, увеличаването на стойността му е равносилно на увеличаване на неговия обем. Или при фиксирани натураи производството се увеличава чрез увеличаване на тяхната стойност. Това стимулираше при социализма голяма материалоемкост и енергоемкост на продуктите. А при фиксирани стойности производството се увеличава чрез растеж на неговия натурален обем. Когато чрез валутен борд се фиксират и замразяват стойности, единственият начин за увеличаване на производство е неговото увеличаване в натура, което е равносилно на увеличаване на обема на стойностите в обществото. При това производството съвсем не се ограничава и не бива да се ограничава с така нареченото материално

(„реално“) производство. Всички десет сфери на общественото възпроизводство са и реални, защото имат определена и различна потребителна стойност и са материални, защото имат определена и различна форма на стойност (ако създават принадлежна стойност изразена или материализирана в съответната форма):

**Таблица 14. Възпроизводство на капитала и времето**

<b>Видове капитал</b>	<b>Видове време</b>	<b>Продукт-вещ</b>	<b>Продукт-стойност</b>
1. Природен	природно	земя	рента
2. Промислен	промишлено	машина	печалба
3. Банков	банково	акция	дивидент
4. Паричен	парично	пари	лихва
5. Консумативен	консумативно	хляб	коефициент
6. Трудов	трудова	труд	заплата
7. Интелектуален	интелектуално	знание	хонорар
8. Културен	художествено	арт	парса
9. Управленчески	политическо	власт	данък
10. Духовен	духовно	мъдрост	дар
Общо капитал	Общо време	Общо продукт	М-прим

В таблицата е цялото време — минало, настояще и бъдеще в едно, извън времето е нищото — няма реално, няма материално. Реалната икономика се определя като синергетично цяло чрез общата структура на всички десет форми на принадлежна стойност, т.е. на социална енергия, а икономиката се определя като наука за социалната енергия, фабрики, ферми, фирми, предприятия, институти са генератори на социална енергия, т.е. принадлежна стойност. Това е реалността, това е материалността на обществото. Това са сфери на производството, защото във всяка една от тях продуктът извършва свой собствен кръговрат или кръгооборот. Като потребителна стойност

всяка сфера е необходима, т.е. без нея не може да се осъществи възпроизводството на останалите сфери. Никоя друга сфера не може да се възпроизведе, без създадените от нея потребителни стойности. Като стойност, всяка сфера е достатъчна, т.е. със стойностите, създадени от нея, тя може да се възпроизведе, като получи необходимите за себе си потребителни стойности от другите сфери чрез равностоеен обмен. Или всяка сфера на производство е необходима, защото е уникална, неповторима, но е неделима от другите сфери. Сама е невъзпроизводима. Тя е реална и различна от другите девет. Реалното идва от натурата на отделното във всяка сфера, а материалното идва от стойността на цялостността. В ядрото няма стойност — всичко е натура; в общото няма натура — всичко е стойност. Разделянето е условие за свързване и свързването е условие за разделяне. Живот на натурите дава цялостността, живот на цялостността дават натурите. Така една натура, за да се осъществи трябва да премине в общността, т.е. да се свърже с другите девет натура, за да стане конкретна реалност, а една стойност, за да се осъществи, трябва да премине през всички форми на стойността, за да стане конкретна материалност. Взаимният обмен на натура и стойности за десет сфери предполага осъществяването на 1024 равенства или съответствия на стойности и потребителни стойности. Това е ролята на пазара. Това, което не се осъществи в него, стойност, която няма потребителна стойност и потребителна стойност, която няма стойност, излизат от оборот — те губят и своята стойност и своята потребителна стойност. Така се появяват много стоки, които не се купуват и много пари, с които нищо не може да се купи. Това е също реалност. Но тази реалност говори за отсъствие на материалност на производството, за недостиг на главния, основния материализиращ фактор на производството — принадлежната стойност. Да се създаде нова стойност, значи преди това да се създаде нова потребителна стойност. Или, за да е реална, принадлежната стойност трябва да се носи от потребителна стойност, а за да е материална, потребителната стойност трябва да съдържа повече стойности, да носи принадлежната стойност. Натурата е диференциращ фактор на производството, принадлежната стойност е синтезиращ фактор на производството. Свързването на двете в едно носи стабилност на развитието и растеж на богатството на обществото. Затова валутен борд, който само фиксира и ако само фиксира стойностите, а не дава

простор за тяхното увеличаване чрез създаване на повече потребителни стойности (а с това и на повече стойности — принадлежна стойност), е обречен. Това е най-вероятният резултат от днешните „структурни реформи“, при които не се разгръща структурата на сферите на производството в натуралното му и материално изражение (валутният борд, като касаещ пряко само една сфера на възпроизводството, по същество оставя 90% от проблемите нерешени). Така се объркват представи и очаквания на народ и ръководители за реално и материално, за действително и утопично. Опасността е още по-голяма, като се вземе под внимание и фактът, че такива ограничени и погрешни разбирания съществуват и дори господствуват в редица държави на ЕС. Следователно едва ли Европа ще бъде спасение за нас, като е ясно, че и Европа трябва да се спасява. И едва ли българите ще се спасят, ако те не могат да спасят Балканите и Европа. Въпросът е открит. Европа, за да спаси себе си, трябва да спасява България! България, за да спаси себе си, трябва да спасява Европа! Европа няма да ни помага, ако не печели от това и ние няма да спасяваме другите, ако не печелим от това. Реалността е материална — за да печелиш, трябва да купуваш скъпо и продаваш евтино. Материалността е реална — за да получаваш повече стойности, трябва да създаваш и даваш повече, отколкото вземаш и потребяваш. Тази връзка на реалното и материалното, на създаването и потребяването, на даването и вземаното, на частно и обществено, на приватизация и национализация е ключът към истината, тайната на тайните на обществото и на структурата на неговото осъществяване на структурната реформа. Ако държавната собственост не е реална, то приватизацията не може да бъде материална (да носи печалба и принадлежна стойност); Ако частната собственост не е материална (не създава принадлежна стойност), то и приватизацията не е реална. Тя е безполезна или вредна за обществото.

Така че днес лозунгът „Приватизация, приватизация и само приватизация“ е толкова неверен, колкото в миналото бе вреден и погрешен лозунгът „Национализация, национализация и пак национализация“. Национализация до дупка е толкова вредна колкото и приватизация до дупка. Те имат една обща природа и същност — те са форма на собственост въобще, на начин за растеж на принадлежната стойност и горе и долу. Ако това не е налице, то и частното и

общественото са вредни; ако това е налице, то и частното и общественото са полезни, са реални.



## 8. СТРУКТУРА НА РАБОТНАТА ЗАПЛАТА

Фундаменталната теория за макро и микроструктури на възпроизводството на работната заплата е основата на таблицата за възпроизводство на времето, труда, капитала и морала. Извън, тази таблицата вярна теория за работна заплата не може да съществува, тъй като в нея се съдържат всички взаимодействия на работната заплата с всички необходими елементи на нейното възпроизводство. Разкриват се законите на възпроизводството на работната сила и работната заплата като нейна цена.

Днес вярна, фундаментална теория за работната заплата не съществува. Така наречените „бюджетни заплати“, както и така наречения „реален сектор“ са продукт на произвел в теорията и вървене в опашката на събитията, а не научно обоснован подход към този жизненоважен за хората проблем. Необходим е логически ред на структурата на работната заплата. Той дава идеята за възпроизводството и прави трансформациите на работната заплата и трансляциите в самата себе си. Дава тензор. За да се възпроизведе, за да я има отново и отново, са нужни хиляди трансляции. (Транслация е трансформация в себе си, привеждане към самата себе си). Идеята е за една обща работна заплата и за единен фонд на работните заплати, за една каса за работната заплата от всички сфери на общественото възпроизводство, за единен капитал за работни заплати (обща фонд на работната заплата) и един единен морал за възпроизводството на работната сила. Симетрията на работната заплата е хармония на всички закони за нейното образуване и преобразуване. Извън таблицата не може да се обясни работна заплата (и която и да е от нейните форми). И така, при дванадесет сфери на общественото производство, съществуват дванадесет вида работни заплати. (Естествено сферите могат да бъдат и по-малко или повече, важното е те да са необходими за осъществяване на възпроизводството.) Делението на сферите е според потребителната стойност на продукта на труда, в който се материализира работната заплата.

Таблица 15. Възпроизводство на работната сила и работната

**Таблица 19. Възпроизводство на работната сила и работната  
заплата (Шеста сфера на общественото възпроизводство)**

<b>Сфери на заетост на работната сила</b>	<b>Натурален вид на работната заплата</b>	<b>Морал, принцип</b>
1. Земя и природа	земя-рента	екологичност
2. Производствена	машина-печалба	производителност
3. Разпределителна	акция-дивидент	справедливост
4. Обменна	пари-лихва	равенство
5. Консумативна	хляб-коефициент	богатство
6. Човешки ресурси	труд-заплата	братство
7. Здравеопазване	здраве — плата	здравност
8. Наука, образовани	знание-хonorар	истинност
9. Културна	арт- парса	естетичен
10. Спорт и игри	игра-такса	жизненост
11. Управленческа	власт-данък	свобода
12. Духовна	мъдрост-дар	прозрение
Общо труд и време	Общо продукт	Синергии
Стойностна раб. сила	М-прим като заплата	Морал

Работната заплата има своя вътрешна структура и субструктури в зависимост от натурално вещественния характер на продукта, в зависимост от предназначението на заплатата, в зависимост от източника на заплатата. Всички те произтичат от и се свеждат към една заплата (общо заплата). В таблицата за възпроизводството заплатата трябва да се произвежда и като потребителна стойност, и като стойност, и като принадлежна стойност. Ако не се създава принадлежна стойност, то не се създава и заплата. Това, което се трансформира и се транслира като заплата е принадлежна стойност (социална енергия). Или взаимодействията в таблицата са енергетични. Полето на бюджета на времето дава възможност за структуриране на заплатите по един фундаментален начин: БВ на работещи, БВ на учащи се, БВ на деца и БВ на неработещи и пенсионери. Работа е това, което създава и дава М-прим. На това частично са способни и децата и пенсионерите. Затова общата сума на заплатите включва и общата сума на стипендии,

пенсии, детски надбавки, социални помощи и т.н. Те са едно. Икономическото и социалното в заплащането на труда и работната сила са едно поле. От това поле произтича хармонията, ако всичко се извежда от общото и свежда до общото. Иначе не става и не може да стане възпроизводството на работната сила, а с това и цялото обществено производство. Безработицата, бедността, глада водят до стесняване на производството. А за да има разширено производство, следва да има повече работа и повече заплащане. Наличието на бедност и безработица е сигнал за нарушаване на хармонията, знак за нарушаване законите на възпроизводството. По-голяма заплата изисква и предполага повече труд, повече принадлежна стойност от единица труд. Принадената стойност е тази стойност, която създава труда в повече от разходите по неговото собствено възпроизводство; всеки да дава повече, отколкото взема. На този закон са подчинени и развитието и взаимодействията на заплатата с пенсията, детските надбавки и социалните плащания. Те могат да се увеличават, само ако се увеличава количеството принадлежна стойност в общественото възпроизводство, т.е. съвкупният обществен продукт. Плаща се за безработица, само ако работата не дава продукт, тогава е по-добре да се плаща, за да не се работи, тогава се увеличава общият продукт. Но това е признак за аномалия в общата структура на производството. Да се плаща, за да не се работи в частност е позволено, за да се работи повече в общност.

Да се говори и пише за хармония в свят, където има толкова много безработни, толкова много бедни е огромно предизвикателство. Но да се говори, че безработицата може да се излекува като се работи по-малко (за да има работа за всички) или пък че бедността се дължи на богатството е повече от абсурдно. Работата създава работа и богатството, ражда богатство. Това е върховният принцип на универсалния закон на производството — законът на принадлежната стойност. Ако трудът създава безработица, а богатството ражда бедност, значи има нарушение на универсалния закон, нарушение на общата хармония. Това е от огромна важност, за да се търсят верни пътища за решаване на проблемите на заетостта, заплащането и осигуряването. Впрочем пътят е един — нарастване на принадлежната стойност. Всичко, което пречи на този път поражда аномалии, ражда бедност, безработица, нищета, бунтове и нестабилност, формите на този път са формите на принадлежната стойност. Нарастването на

заплатата, пенсията, социалните плащания изисква нарастване на всички форми на М-прим. В края на краищата всяко производство е производство на М-прим. А възпроизводството им е възпроизводство на М-прим.

Рентата трябва да е достатъчно голяма, за да се дадат заплати на заетите в първа сфера, да се осигурят за злополуки, безработица, и пр., да се осигурят за старост и болест. Ако рентата е малко, то заетите в тази сфера остават без или с ниски заплати, остават неосигурени или с малки пенсии. Рентата, като форма на принадлежната стойност, има свойството на продукт на земята. Потребителната стойност на рентата е да бъде природен ресурс. Поради това рентата в първа сфера може да бъде превърната в работна заплата само в тази степен, в която работната сила се нуждае от природни ресурси. Заплатата на хората от първата сфера ще се получи напълно, когато рентата бъде обменена като потребителна стойност с нужните на заетите в тази сфера средства за живот. Следователно заплатата в първа сфера (както и в останалите, взети поотделно) още не е заплата. За да се трансформират отделните заплати към една обща заплата, е нужно всички трансформации да се превърнат в трансляции, т.е. заплатата да се възпроизведе сама за себе си. Величината на тези трансляции (а с това и на работната заплата в последна сметка) се измерва с тензор. Тензорът на работната заплата представлява мярката на количеството заплати, осъществени в последна сметка. Защото получени пари за заплата, но неупотребени или получен хляб, но непотребен, не е част от действителната, тензорната работна заплата. От таблиците може да се установят и изчислят тензорните работни заплати. Те са равни на сумата на принадлежната стойност, а тя е равна на сумата на труда. Потребената вече заплата пък (ако тя не е потребена, тя още не е реална) е равна на количеството на свободното време. Така чрез тензорите (съвкупност на осъществени взаимодействия, превърнати в трансляции, т.е. в самите себе си) се осъществява хармонията на заплатата, т.е. равенството на труда, стойността, принадлежната стойност и потреблението; равенството на свободното време, труда и принадлежното време (и стойност). Ако тези равенства се нарушават, то общественото възпроизводство не става. Официалната диференциация следва и трябва да следва диференциацията на разделението на труда,

което се подчинява на посочените равенства, видоизменя ги, а не ги отменя.

Сегашните структури на работни заплати и съвременната диференциация в производството и разпределението са в нарушение на равенствата във времето, труда, заплатата и свободното време. Това е така, защото данните за производството и труда са скаларни или векторни, но не и тензорни. Това означава, че не обхващаш тяхното осъществяване. Тензорното смятане и тензорната алгебра, макар и не много познати, са лесни за усвояване и достъпни за всеки средно интелигентен икономист, социолог, политик.

Печалбата (във втора сфера) трябва да е достатъчно голяма, за да осъществи всички плащания, заплати и т.н. подобно на първа сфера. За това ще е нужно да функционира индустриална каса. Дивидентът (в трета сфера) трябва да е достатъчно голям, за да се гарантират заплатите и осигуровките на заетите в сферата на разпределението. За това ще е нужно да функционира банкова каса. Лихвата (в четвърта сфера) ще трябва да е достатъчно висока, за да се гарантират плащанията на заетите в тази сфера. Това трябва да се осъществява от паричната каса. Съответно другите форми на принадлежна стойност (заплата, хонорар, плата, парса, такса, данък, дар) трябва да са достатъчно развити и да имат своите каси, за да се гарантират заплатите и плащанията на заетите в съответните сфери. Реформа в една сфера е невъзможна, без да се обхванат всички сфери — без да се премине от формите към тяхното съдържание. Това изисква научната теория на работната заплата, разработена от Маркс и Енгелс и преподавана от Христо Попов. Всичко останало е ерзац теория. Това изисква и реформата — като път и преход към хармония в българското обществено производство.

## 9. ВАЛУТЕН БОРД

От първи юли 1997 г. в България се установи валутен съвет. Без оглед на това дали сме съгласни, или сме несъгласни с него, той става факт, затова всички трябва да се съобразяват с него. Ето защо стават много нужни и полезни истинските знания за обществения възпроизводствен процес. Знания, с които трябва да се съобразява самият валутен съвет и всеки гражданин на страната, за да са истински и трайни, трябва да се основават на фундаментална теория за обществото. А фундаментална теория за обществото не може да има без фундаментална теория за времето, капитала и морала.

Фундаментална теория е тази, която не просто описва как изглеждат нещата, а обяснява как те стават и предвижда, кога те остават. С други думи, фундаменталната теория се интересува от възпроизводството на времето, стоките, парите, цените и от там разкрива техния смисъл и значение. Този подход и този вид знание често е несъвместим с така наречения „здрав разум“, защото което е очевидно и изглежда безспорно, се оказва незначимо и преходно. То е несъществено, а същественото остава скрито и непознато. Затова същинското навлизане в природата на валутния съвет може да бъде само чрез излизане от територията на „здравият разум“ и преминаване в „отвъдното“. Това значи от проблемите на парите и цените да се премине в сферите на стойностите и принадлежната стойност, да се влезе в царството на времето и потребителната стойност, царството на стоките и пазара. Който не може да разграничи цените от стойностите, и който не може да идентифицира времето в парите, той не може да вижда и разбира дълбочината на икономическите и обществени процеси, той не може да знае истинските възможности и очаквания от въвеждането на Валутен съвет като инструмент за управление на икономиката. Естествено е полезно и нужно да се осъществява и обратният преход или преход от стойности към цени и от пари към време. Така е възможно да се обхващат процесите в тяхната цялостност. Да се обхваща единния обществен възпроизводствен процес в неговите детайли (структура), както и да се виждат детайлите

(частите на инструмента валутен съвет) като неделима съставил част и средство за осъществяване на цялостността. Парите да се виждат като време и времето като пари. Цената да се вижда като стойност и стойността като цена. Стоката да се вижда като пари и парите като стока. И така, природата на паричния съвет не може да се разбере и осъществи, без да се знае стойността на времето и цената на парите. И без да се знае стойността на парите и цената на времето. Това значи да се види същественото различие между стойност и цена, подобно на различието между земя и небе и да се познават те като едно. Да се види същественото различие между време и пари и да се познават и оценяват те като едно. (Разграничаването предполага единство, а синтезът им предполага различие). За да са съизмерими като количества, те трябва да имат общо качество, а за да са съизмерими като качества, те трябва да имат общо количество. Инструмент за такова смятане представлява таблицата за възпроизводство на времето. Таблицата е система, която позволява да се измерват качества (потребителни стойности) защото те се поставят в рамките на общо количество (стойност) и същевременно се измерват количества, защото те се поставят в рамките на еднакво качество — потребителна стойност. Различни потребителни стойности и еднакви стойности, различни стойности и еднакви потребителни стойности — това е единството на структурата на таблицата за възпроизводството на времето и парите. Стойности и принадлежна стойност се определят във вертикалната структура, общо долу и в хоризонталната структура, общо в дясно. Потребителните стойности и парите се определят в хоризонтална и вертикална структура на възпроизводството на десет сфери.

## **10. ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА СА КАПИТАЛ, ВРЕМЕ И МОРАЛ**

Природата на нещата се определя във възпроизводството на времето, капитала и морала. Значи науката и образованието са капитал, време и морал. Всички те се обясняват в рамките на една теория, в системата на една таблица за възпроизводство, в една таблица за живота. В таблицата за възпроизводството на Времето, капитала и морала образованието и науката са необходима сфера. Това означава, че време, капитал и морал без образование и наука не стават. Те ги притежават, но ги и създават. Образованието и науката, като необходима сфера на общественото производство, е сфера материална (българските педагози през тридесетте години на този бек са разбирали природата на образованието като синтеза на материално и духовно), защото има свой продукт. Продукт, който има потребителна стойност, стойност и принадена стойност. (И Кремиковци не е „материално“ производство, макар да създава стомана, ако носи загуби). А всяко училище и университет са част от сферата на общественото производство, ако създават принадена стойност (вж. Маркс, Втори том на „Капитала“). Как се установява това, как се осъществява този процес и как се отчита създаденото от науката и образованието (неговата стойност и цена), това е друг въпрос. Когато се приема, че образованието е производствена сфера, то стои въпросът за неговия продукт, за неговата стойност, потребителна стойност и принадена стойност. Науката и образованието са равноправна сфера на всички други необходими сфери на общественото производство. Затова продуктите на всички сфери са обменят помежду си на принципа на равенството. Контактите между сферите се установяват посредством обмена на продуктите на тези сфери. Обменът е възможен, понеже те са еднакви като стойности, имат една природа (затова могат да се съизмерват), обменът е необходим (без него възпроизводството на капитала, времето и морала не става), защото те са съществено различни. Продуктът на образованието е еднакъв с продуктите на всички други сфери, с това, че има стойност. Но



продуктът на образованието е различен от продуктите на всички други сфери, защото има различна потребителна стойност, определена не от физическите и химически свойства на продукта, а от неговата роля в общественото възпроизводство. Потребителната стойност не е природно, а обществено свойство. Всичко обществено е божествено. Защото ако общественото не е божествено, то не може да се осъществи. Значи то не е свършено. Затова проблемът на човека е не в човека, а в бога в човека, а проблемът на обществото не е в хората, а в бога на хората. (И ако този Бог е конят, то той става по-важен от човека, защото в такова общество човек без кон не може да съществува, не може да се ражда и възпроизвежда). За да се осъществява сферата на възпроизводството на Науката и Образованието, тя трябва да създава и дава на другите сфери своята потребителна стойност, а да взема от тях други потребителни стойности, нужни за самата нея. Тя създава и дава знание за всички останали сфери.

Синтезът на науките (и образованието) е необходим, за да се измерва тяхното качество. Свеждането им към една наука, към общо количество, е необходимо условие за измерване на тяхното качество. Диференциацията на науките е необходима пък за измерване на тяхното количество. Диференциацията има смисъл и дава живот, ако се синтезира. Синтезът има смисъл и дава продукт, ако се диференцира. Частната собственост има смисъл и дава капитал, ако се синтезира в обществена собственост (ако увеличава общественото); обществената собственост има смисъл и дава капитал, ако се диференцира, ако увеличава, опложда частната собственост. Разделение на труда, диференциация и специализация на труда и частна собственост са тъждествени понятия (Маркс-Енгелс); кооперация на труда, синтез и интеграция на труда и обществена собственост са тъждествени понятия. Интердисциплинарни колективи са такива, които синтезират чрез диференциация. Те съхраняват и осъществяват плодовете на разделението на труда, те гарантират частното. В отделните звена на науката и производството специализираните, диференцираните колективи съхраняват и укрепват (и осъществяват плодовете) кооперацията на труда. Те гарантират общественото, те са основа, те образуват кооперацията. Ако не са цялостни и диференцирани, те не са наука, ако не са собственост, те не могат да се синтезират, не могат да

дават плод. Пътят към отделното и частното е пътят на диференциацията, пътят на самоосъществяването. По пътя на синтеза и кооперацията се дава. По пътя на разделението на труда и специализацията се взема. По от обмена печелят и двете страни, защото (и когато и доколкото) създават и дават. А образованието и науката като сфера взема от другите сфери, като заплаща със своя продукт;

— С рента се плаща знанието за земя и природа;

— С печалба се плаща знанието за машини и средства за производство;

— С дивидент се плаща знанието за банки и средства за разпределение;

— С лихва се плаща знанието за пари и средства за обръщение;

— С коефициент се плаща знанието за хляб и средства за потребление;

— Със заплата се плаща знанието за труда и работната сила;

— С плата се плаща знанието за медицина;

— С парса се плаща знанието за изкуство;

— С такса се плаща знанието за спорт и игра;

— С данък се плаща знанието на управление;

— С дар се плаща знанието за дух и мъдрост;

Всичко нужно за наука и образование се плаща.

В хонорара, като цена на продукта на всяка сфера, се съдържа стойността на образованието и науката. А цената на науката и образованието се определя от дела на принадлежната стойност, която те създават и която получават чрез формата на М-прим от други сфери. Времето (и продукта) на науката и образованието се материализира в потребителните стойности (продукти) на другите сфери:

— Знанието за земя и природа се материализира в земя и рента — заплата на агронома и лесовъда;

— Знанието за машини и средства за производство се материализира в машини и печалба. Печалбата е заплата на инженера и технолога;

— Знанието за средства за разпределение (банки) се материализира в акции и дивиденди. Дивидентът е заплата на банкера и финансиста;

— Знанието за средствата за обръщение се материализира в пари и лихва. Лихвата е заплата на лихваря;

— Знанието за средствата за потребление се материализира в хляб и коефициент (като форма на М-прим). Оттук е заплата на специалиста;

— Знанието за труда и работната сила се материализира в силата;

— Знанието за здравето се материализира в здраве и плата (фонд);

— Знанието за образование и наука се материализира в знание и хонорар. Хонорарът е заплата на учения и учителя;

— Знанието за изкуство се материализира в красота и парса. Парсата е заплата на драматурга и артиста;

— Знанието за игра и спорт се материализира в игра и спорт и такса. От таксата се събира заплата на спортиста;

— Знанието за управление се материализира в ред и сигурност и данък. От данъка се формира заплата на управленеца и полицаия;

— Знанието за духа се материализира в мъдрост и прозрение и дар. От дара се формира заплата на мъдреца.

Знанието се материализира в живот и принадлежна стойност. От принадлежната стойност се формира заплата на учения и учителя (а не само от данъка, както е сега в България). Знание, което не дава М-прим не се материализира. То не може да функционира и да се възпроизвежда. То уврежда личността и обществото. Ако знанието много се специализира, човек се деформира. Но ако знанието не се диференцира, то не може да се организира. Човекът затова е Бог, защото той, за да се осъществява, преминава във всички сфери на живота. Всяка сфера има своята професия. Но всяка професия, за да се осъществи, преминава през всички сфери. Агрономът например по природа принадлежи на първа сфера — на земята и природата. Но той произвежда продукти за всички сфери и принадлежи на всички сфери.

## **11. ОТНОСНО ИЗГРАЖДАНЕТО НА НАЦИОНАЛНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА**

Това е крупно мероприятие, което фундаментално изменя социални структури на обществото. Чрез касата се реструктурира цялото обществено производство (и потребление) така, че здравеопазването се превръща в самостоятелна сфера на общественото производство, а ресурсите, функциониращи в сферата, стават обществен капитал. Отправил точка за решаване на проблемите е таблицата за възпроизводство на социалното време, а технологически инструментариум е таблицата за функциониране на касите и специално структурата на здравната каса и нейното възпроизводство като цялостна система за социално смятане. Тук става дума за абстрактно-теоретически модели, от които се произвежда теория, а след това идва нейното технологично приложение в реалния живот. Здравноосигурителна каса, или сметка е необходим елемент на националната система за смятане. Ако здравеопазването е необходима сфера на общественото производство, то и възпроизводството на здравеопазването е необходима сфера на общественото производство. Общественото възпроизводство не може да се осигури без производството на здравеопазването. А възпроизводството на здравеопазването не може да се осъществи извън и без осъществяването на цялостното, единното обществено възпроизводство.

За да е необходима сфера на общественото възпроизводство, здравеопазването трябва да е производство. За да е производство, то трябва да има продукт с М-прим. Когато здравеопазването няма продукт и неговото развитие се основава на идеята за „непроизводствена сфера“, то създаването на каса е невъзможно, безпредметно. Изграждането на Национална осигурителна здравна система е технология, път, метод, средство за превръщането на здравеопазването в производствена сфера. Как здравеопазването да стане производствена сфера? Как здравеопазването да дава продукт, да дава принадлежна стойност? Това е фундаменталният въпрос за всяка

сфера, защото за да е необходима, тя трябва да е производствена. Тя трябва да има специфичен продукт със специфична потребителна стойност, със своя стойност (и със свое време), със своя М-прим и със свой морал. Не може да се прави здравноосигурителна каса (и фонд), без да се знае продукта на здравеопазването, без да се знае специфичната потребителна стойност и формата на стойност и принадлежна стойност, които носи този продукт. Не е достатъчно да се съберат пари, за да се направи дадена каса. Парите са необходим, но не достатъчен елемент на структурата на касата. При дванадесет сфери на общественото производство, за да се направи каса за дадена сфера, е необходимо да се осъществят 4056 баланса или равенства на обмен на продукта на тази сфера с продуктите на другите сфери на общественото възпроизводство. Това са равенства или неравенства на потребителни стойности, на стойността на М-прим, на принципи на морала, които важат не само за националните, но и за международните отношения и за отношенията вътре в ядрата (компонентите) на системата. Всяко ядро на системата съдържа вътре в себе си, потенциално, тези равенства. Без тях възпроизводството на системата е неосъществимо. Значи става въпрос за това, дали и как става касата. Дали и как става възпроизводството, т.е. дали и как става обменът, дали и как става осъществяването на системата в конкретните звена, в национален план и в международен аспект. Защото това, което е горе, е подобно на това, което е долу, а това, което е долу, е подобие на това, което е горе (мисъл на Хермес). Това не е абстрактно философско изискване, а технологичен принцип за изграждане на системата на здравната каса. Това е по същество фундаментален социологически принцип за изграждането на всяка социална система (идеята на Живко Ошавков за социологическата структура на обществото). Тук трябва да се има предвид, че понятията за фундаментална практика и фундаментална теория съвпадат — те са тъждествени. Или става дума за едно единно понятие за теория и за едно единно понятие за практика. Става и се възпроизвежда това, което е истина. Частичната практика не е практика и частичната истина не е истина, а лъжа. Цялостна Истина и цялостна практика се покриват. Те са скрити и трудно се наблюдават. Затова и Библията, и „Капиталът“ на Маркс, и Ж. Ошавков, с неговата идея за социологическа структура на обществото, остават неразбрани. Те изглеждат неосъществими.

Мястото на здравната каса е в единната система на обществото, в социологическата структура. За да се осъществява здравната каса, за да се възпроизвежда здравеопазването, е необходимо да се възпроизвеждат всички сфери на обществения живот.

**Таблица 16. Структура на фондовете и касите**

<b>Фондове</b>	<b>Продукт</b>	<b>Каси</b>
1. Земя и природни ресурси	земя, рента	екологична
2. Средства за производство	машини, печалба	промишлена
3. Средства за разпределение	акция	банкова
4. Средства за обмен	пари, лихва	парична
5. Средства за потребление	хляб, коефициент	консумативна
6. Човешки ресурси	труд .заплата	трудова
7. Здравеопазване	здраве, плана	здравна
8. Наука и образование	знание, хонорар	учителска
9. Култура и изкуство	арт, парса	културна
10. Спорт и игри	игра, такса	спортна
11. Законност и ред	власт, данък	държавна
12. Мъдрост, прозрение	дух, дар	духовна
Съвкупен фонд на нацията	СОП, М-прим	Общо каса

Всяка сфера формира свой морал и норми, които разпростира върху останалите сфери. В таблицата могат да се извършват аритметически операции, като по хоризонтала се отчитат общите потребителни стойности със специфичните им стойности и принадлежна стойност. По вертикала се отчитат общите стойности, М-прим и структурата на специфичната потребителна стойност, структурата на съвкупния обществен продукт. Принадлежността към дадена сфера и отнасяне към дадена Каса не зависи от физическите, химическите и биологическите качества на продукта, а от принадлежността му към дадена сфера, т.е. от ролята му в процеса на производството. Така напр. артикулят аспирин не принадлежи към здравната сфера, ако се използва в промишлеността за консервант. Вътрешната структура на всяка отделна каса повтаря структурата на общата каса. Така

например, за да се осъществи и за да работи здравната каса, трябва да създава, предлага и обменя с другите каси своя продукт, като по този начин се снабдява с продуктите на другите сфери. Продуктът на здравната каса е нужен на хората от всички сфери. Осъществяването на обмен на принципа на равенството и взаимната изгода е възможно само, ако се създава М-прим и само, ако се спазват всички равенства. Всички са равни пред М-прим, но са различни като потребителни стойности. За да се напишат тези равенства не като математически уравнения, а като статистически и счетоводни баланси, е нужна единна кодова система, единна мярка за потребителни стойности, стойности и М-прим.

**Таблица 17. Баланс на здравната каса в натура (време), стойност (лева) и морал (М-прим)**

<b>Натури за здраве</b>	<b>Продукти, Стойност</b>	<b>Морал, Инвестиция</b>	<b>Продукт, Здраве</b>
1. Земя и природа	рента	екологичност	здраве
2. фабрики и машини	печалба	производителност	здраве
3. Банки и акции	дивидент	справедливост	здраве
4. Бюра, пари	лихва	равенство	здраве
5. Храни, хляб	коефициент	богатство	здраве
6. Човек.раб.сила	заплата	братство	здраве
7. Здравеопазване	плата	хуманност	здраве
8. Наука, образование	хонорар	истинност	здраве
9. Култура	парса	естетичност	здраве
10. Спорт, игри	такса	жизненост	здраве
11. Ред, сигурност	данък	свобода	здраве
12. Дух, мъдрост	дар	прозорливост	здраве
Здравен ресурс, Общо време = БВ	М-прим	Морал	Здраве

Важността на сферите не зависи от йерархическия ред на тяхното представяне. (Вж. Г. Станков, т. 2, стр. 8);

— Таблицата е затворена. Това говори за нейната завършеност и съвършенство.(вж. Г.Станков, т.2, стр.7);

— В таблицата се съдържат две реципрочни нива — потребление и производство на здравен продукт.

Резултат — структура на здравния продукт според първи втора и т.н. сфери.

Всичко това може да се направи, да се покаже и докаже посредством технологията на бюджетите на времето — чрез съставяне на бюджети на времето за цялата нация и за пълния човешки живот. Включително цялото време за здравеопазване. Ще се заинтересова ли Националната здравноосигурителна каса от тези проблеми? Ще може ли да ползува тези инструменти? За да стане това, нужно е да се разбере единството на всички сфери и преходите между сферите и преходите между равнищата на обобщения. Тайната е в осъществяването на цялостността при осъществяване на детайлите и осъществяване на детайлите (отделните сфери и различните равнища) чрез осъществяване на цялостността. Продуктът на здравната сфера е осъществен, само ако е потребен. Без фундаментална теория за социалното време, капитал и морал не може да се разработи цялостна система за изграждане на здравната каса като технология и начин на свързване на капитал, време и морал в една система и нейното функциониране. Това изисква способност за виждане на обществото като цялост, на капитала като цялост, на продукта като цялост и на морала като цялост. Това днес е трудно осъществимо, защото практиката е раздробена, а теориите са частични. А връзката на теорията (и закона на науката) с реалността не е директна, а опосредствана. България е единствената страна в света, която разполага с емпиричен и интелектуален потенциал за направата на технология, т.е. да се докаже истинността и приложимостта на предлаганите теории.

Не може да функционира безплатно здравеопазване. Теорията жъне, без да е сяла (сеят емпириците). Емпирията жъне, без да е сяла (сели са теоретиците). Едни ще ползват услуги, без да са плащали; други ще плащат, без да са лекувани, но общо всички печелят. Това е загадката на касата. Губят тези, които не могат да създават и дават, а само разхищават и ресурси и продукти.



## 12. ВЪЗПРОИЗВОДСТВО НА СПОРТА

Да се търси взаимодействие на спорта с другите сфери, значи да се пита как става спорта. А в рамките на съвкупности обществено производство това означава да се пита как става животът, как става обществото. Или, за да се отговори съдържателно и смислено на въпроса за спорта и културата, значи да се отговори на въпроса за спорта и обществото. Колко и какви са обществените сфери (подразделения), които правят обществото, без кои обществени дейности и продукти не може да има общество или ако то днес по някакъв начин съществува, то без тях не може да се възпроизведе. Отношенията на обществото като цяло, на законите на възпроизводството на обществото като цяло към спорта ще наречем фундаментално социологически. Това, без което не може обществото като цяло, не може и всяка отделна негова сфера (или подразделение). И така, ако се установи, че спортът е необходима сфера на обществото като цяло, то с това се доказва, че всяка отделна негова сфера не може да бъде осъществена без спорт. От друга страна става очевидно, че спортът не може да се възпроизведе, ако не се възпроизвеждат всички други сфери на обществения възпроизводствен процес. Към това, в последна сметка, се свежда и дълбокото съдържание и роля на теорията за социологическата структура и устройство на обществото. И така, спорт не може да има, без да се разкрие общата структура на обществото. Не може да се изследват негови отделни части, ако не са налице всички необходими сфери и продукти на общественото производство, всички необходими ресурси за пълноценен живот.

Сферите могат да бъдат диференцирани в по-голяма или по-малка степен в зависимост от закона за необходимото разнообразие на обществото. Броят на сферите, обаче не отменя фундаменталните закони. Само ги видоизменя. Спортът не може без всичко това и затова той е всичко това. Затова спортът се осъществява чрез всички сфери на възпроизводството — от него всички сфери произтичат и към него всички сфери се вливат. Как става спортът? Как става взаимодействието между сферите на общественото възпроизводство и

спорта. Или, какво дава спортът на другите сфери и какво взема от другите сфери? Това е въпросът, който определя смисъла и социалното съдържание на спорта в обществото. Всяка отделна сфера има своя специфична потребителна стойност (и продукт), има своя форма на стойност и своя форма на принадлежна стойност.

Така всички сфери на общественото възпроизводство, в това число и сферата на спорта, образуват единна и обща система за възпроизводство, която ги прави равни, съпоставими и съизмерими. В таблицата за възпроизводството на времето, на капитала и на морала по хоризонтала се събират потребителни стойности, а по вертикала се събират стойности.

По този начин се установява материалността и производителността на всички продукти, вкл. на спорта, които не бяха третираны като материални, а като второ и трето качество обществен продукт. А материално е не това, което е вещно и трайно, а това, което представлява принадлежен продукт — това, което създава и дава принадлежна стойност на обществото. По този случай вложенията в спорта време и средства стават капитал, а трудът вложен за производството на спорт става производителен. Това бе маркирано през 1960 г. в дисертацията ми и в публикация в Германия „Arbeitsteilung und Körper Kultur“. Спортът има своя специфичен материален продукт със своя отделна и специфична потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност. Затова той по принцип не се нуждае от спонсориране и дотиране — от капитал. Осъществяването на капитала означава неговото преминаване през всички сфери на общественото производство. И колкото банката прави капитала на художника и спортиста, толкова и художникът и спортистът правят капитала на банката. Тайната на трансформацията на целия обществен продукт чрез спорта е тайната на извеждане на целия обществен продукт през времето на хората и свеждане на този продукт до времето на хората — до социалното време. А трансформациите на времето стават чрез трансформациите на капитала и трансформациите на морала. Това позволява технологизация на законите на възпроизводство и разкриване на законите на социалното устройство. Последните в съвкупност представляват „конституцията“ на обществото.

Законите на социалните институции са и закони на спортните институции. Това, което е горе (като устройство и структура), е

подобно на това, което е долу. Това, което е долу, произтича от това, което е горе. Законите на тяхното раждане, развитие, разцвет и умиране са тъждествени (подобни, идентични). Отделните форми на стойността се различават, стига те да представляват цялостност. Като цялостност те всички си приличат, стига да могат да се различават, да създават нова стойност. Продуктите на спорта съществено се различават от всички други продукти на промишлеността, земеделието и транспорта. Но, за да се разменят, те трябва да си приличат. Приликата е в това, че те притежават определена стойност и я предоставят на други сфери. Цената на продукта на спорта се съпоставя с другите цени, защото и доколко и тя представлява принадлежна стойност. Ако спортът не прави капитал, той нищо съществено не представлява за обществото. Капитал не са парите, а игрите и насладата, които спортът създава за човека. Капитал и пари, които не преминават през спорта, не остават, защото не могат да се възпроизвеждат, ако не се произвеждат всички потребителни стойности. Но и спортът не остава, ако той самият не става капитал, ако той не може да произвежда принадлежна стойност. Това е то възпроизводството на времето и капитала в едно със структурата на морала.

Спортът представлява всички черти на морала, които взаимно се проникват. Всичко, което създава и дава, е морално. Неморално е това, което взема, а не дава. Всички сфери представляват една цялост на капитал, време и морал. Всички те на един закон (Бог) се подчиняват. Има право да съществува, който създава и оставя на другите.

Съвкупното производство и съвкупното потребление трябва да се равни, защото не може да се потреби това, което не е произведено, а това, което не е потребено, в същност не е произведено. Съвършенството на обществото е в съпадението на производството и потреблението — на всички сфери в едно. Ако свободното време е потребление, в което се произвежда, то работното време е производство, в което се потребява. Идентичността на производство и потребление се изразява в тъждествеността на принадлежната стойност и свободното време, на стойността и работното време. Спортът е неотделима съставна част и на работното и на свободното време. Те са необходима съставна част на съвкупния продукт и крайното потребление. Съвкупното потребление това е туристическият продукт,

това е всичко потребено в дадено време от всички продукти, взети в едно. Затова критерий за осъществяването на спорта (и на всички други сфери) е растежът и структурата на този продукт, т.е. на съвкупната потребителна стойност, съвкупната стойност и съвкупната принадлежна стойност. По този начин структурата на обществения продукт, структурата на общественото производство, структурата на културата, на морала и на спорта, структурата на свободното и работното време и структурата на произведено и потребено се оказват тъждествени. Кореспонденцията на структурата на спорта и структурата на морала, идентификацията на отделните сфери на възпроизводството с отделни продукти на свободното време става и идентификация на отделните норми на морала. Така цялостността на обществото предполага и изисква цялостност на всички сфери поотделно; изисква цялостност на морала, цялостност на капитала. По това лирата на Орфей, структурата на капитала, структурата на морала и структурата на небесната дъга си приличат. Без това те не стават и не се осъществяват в живота. Поотделно те са идоли, а не богове.

Цялостността на производството и потреблението прави обществото, а не идоли, които раждат зло ограниченост.

България единствена в света има пълни данни до 1985 г. за БВ на спорта. На тази основа може да се направи програма и социална технология за моделиране на социалните роли, социални нормативни и социални оценъчни системи, да се изготвят социални инструменти за мениджмънт в областта на спорта, като необходима сфера на общественото производство и необходима съставна част на обществения продукт.

### 13. ТЕЛЕВИЗИЯТА

За да се познае съвременното общество, трябва да се знае телевизията. За да се знае телевизията, трябва да се познава обществото. Как може да се разбере телевизията, ако не се познава пълно и в дълбочина обществото? Ако няма теория за него?

За да се състави Конституция на телевизията, трябва да се познават основните закони и структури на обществото, разкривани от социологията. Ако на телевизията се гледа като на цялостност, като на един обществен продукт, то чрез неговата детайлизация ще се видят подробностите на обществото. Ако ли обществото се види в цялостност, като един продукт, то чрез телевизията ще се видят подробностите, структурите на този продукт. С други думи възпроизводството на обществото се представя чрез възпроизводството на телевизията. Образно казано, всички продукти на обществото се изсипват в телевизията като във фуния; а всички продукти на телевизията се разливат върху обществото като от лейка. За да се види процесът в единство, то животът на обществото и животът на телевизията трябва да се разглеждат цялостно като две работни машини, действащи по едни и същи принципи. Бог в триединство — като Баща-Дух-Син представлява трите съставки на работната машина на религията. Потребителна стойност, стойност и принадена стойност представляват трите съставни компонента на работната машина на капитала. Минало, настояще и бъдеще са трите съставни компонента на работната машина на времето. Машината на телевизията е като тотем на съвременното общество (0 крайт на 20 век), с помощта на която се представят и осъществяват всички други машини на обществото. Това означава, че всички основни ресурси се вливат като един ресурс в телевизията; а всичкият ресурс на телевизията се влива като продукт за всички сфери на общественото възпроизводство. Следователно, за да се разберат ролята и функциите на телевизията, трябва да се знае пътят на общественото възпроизводство на целокупния обществен продукт, на времето, което представлява и което обхваща този продукт.

Ако животът е цялостен, то и телевизията е цялостна. И ако телевизията е цялостна, тя прави живота цялостен. Това е то съвършенството на обществото и на телевизията в едно — когато и от обществото и от телевизията нищо не може да се прибави и нищо не може да се отнеме. Това е телевизията, като жива институция, като основна работна машина на обществото. Дори една от тези роли тя да не изпълнява, обществото се деформира, или изпада в криза. Изпълнението на всяка една от тези роли, осъществяването на всеки един от тези ресурси предполага и изисква изпълнението на всички останали. Всички действуват като колективна система.

Телевизията е толкова реална и толкова материална сила, колкото са и всички останали отрасли на общественото възпроизводство. Телевизията гарантира балансираност, равновесие между сферите. Всички сфери са еднакви, ако се спазва основният закон и принцип на възпроизводството — равенство на обмена на продуктите на всички сфери. Силата на телевизията е в качеството ѝ да създава и дава на другите сфери нова потребителна стойност и нова стойност, т.е. принадлежна стойност. Телевизията се подчинява, телевизията осъществява основния закон на обществото — законът на принадлежната стойност (законът на Христос за жертвата) да създава и дава повече, отколкото взема. Чрез телевизията се умножава многократно потребителната стойност на всички продукти и затова тя създава нови потребителни стойности, а с това и нови стойности, т.е. принадлежна стойност. Затова една секунда в телевизията носи милиони долари. През телевизията минава основния енергиен поток на социалното време, т.е. на социалната енергия.

Телевизията дава власт на тези, които умножават капитала, реда и сигурността на обществото. Телевизията отнема власт от тези, които узурпират власт. Дай му телевизия, за да се провали. Дай му телевизия, за да се осъществи. Телевизията не само праща образи до своите потребители, тя в цялост формира научната картина на обществото.

Колкото и да са телевизиите и програмите, времето на хората е едно. Всички програми на всички телевизии са в Едно време — закон за съответствието на структурата на обществения продукт и производство и структурата на телевизионния продукт и производство. Кризата в обществото и кризата в телевизията е отражение на

нарушенията на равенствата на обмен между сферите на производство и компонентите на телевизията.

Стойностите и цените в телевизията се определят от стойностите и цените на различните сфери 0 процеса на тяхното възпроизводство. Обменът на продуктите на телевизията с продуктите на другите сфери, който се подчинява на закона за равенството на обмена, в крайна сметка определя стойността на телевизионния продукт. При дванадесет сфери на възпроизводството и обмен на продуктите на всички сфери, равенствата за просто възпроизводство на телевизионния продукт са 4098. Толкова са видовете цени. Какво създава и дава телевизията и като получава, и като потребява от тези сфери? Това ще ни покажат схемите за възпроизводство на обществения продукт. Затова в управлението на телевизията трябва да участвуват представители на всички необходими сфери на общественото производство.

Моделът за възпроизводството на телевизията и за роли, нормативни и оценъчни системи на нейното организиране се изгражда на основата на бюджети на времето: индивидуални, агрегатни, групови, по професии и социални групи.

Основните потребителни стойности, стойности и принадлежна стойност на обществото преминават или се опосредстват от телевизията (и сродните медии). Това означава, работната машина на възпроизводството на обществото (и времето) да е в съответствие с работната машина на възпроизводството на телевизията.

Какво дава и какво взема телевизията от обществото като потребителни стойности, като стойност и принадлежна стойност? Това изисква да се определи общият национален продукт и продукта на телевизията в цялост, като туристически продукт, т.е. като продукт, при който производството и потреблението съвпадат. Произведено, но не оценено от обществото, остава непотребено, т.е. непроизведено. Безплатна телевизия няма. Друг е въпросът кой, кога, къде, колко, какво и как плаща. При неплащане равенството се нарушава и производството спира. Това, което телевизията потребява са потребителни стойности на другите сфери и тя плаща и ще плаща тези стойности дотолкова, доколкото те носят принадлежна стойност (6 една от формите ѝ). Това, което произвежда телевизията е потребителна стойност, услуга, нужна за хората от всички сфери. Телевизията

предлага потребителна стойност, която има стойност и носи и следва да носи принадлежна стойност за потребителите. Затова по принцип всеки потребител на телевизионен продукт заплаща неговата цена. Цената е превърната форма на принадлежната стойност на продукта — това, което потребителят може да получи от продукта като стойност, фундаменталната трудност при обмен на стоки, стойности, принадлежна стойност е съхранението на съответствието и равенството на стойност, потребителна стойност и принадлежна стойност. Няма смисъл и няма никаква стойност тази услуга (стока продукт на телевизията), която не носи конкретна потребителна стойност. Парите губят своята стойност, ако не могат да се осъществят като реална потребителна стойност от определен вид.

Телевизията продава своя продукт и на нея ѝ се плаща чрез пари от съответната форма принадлежна стойност. Така телевизията функционира като работна машина на елементарни форми (ядра) на обществото.

Телевизията не може да се развива за сметка на разбиване ядрата на обществото, източниците на социална енергия. Съвременните ядра на обществото обаче все по-малко могат да се развиват без телевизия, без контакта и масовия пазар, който се открива и разширява посредством нея.

Съблюдаване закона за необходимото разнообразие. Така чрез телевизията се тъче социалната материя, която представлява съвкупност от осъществяването на всички необходими сфери на живота. Телевизията не може да ги замести. Телевизията не може да ни даде природа, машини, хляб и т.н., но тя подпомага, а не ограничава тяхното развитие. Производителите дават продукта на телевизията. А тя, от своя страна препраща продукта на други потребители. Телевизията създава потреблението, като по този начин създава допълнителна потребителна стойност, а с това и допълнителна стойност (и принадлежна стойност) от всички сфери. Тайната на създаването остава тайна на всяка сфера. Но продуктът не може да бъде тайна. Резултатът не може да бъде тайна. Той трябва да се показва. Всичко това се осъществява в триединната система на Бог — като цялостност и целокупност, съвършенство на знанието; капитал — като цялостност и целокупност на материята; и времето — като цялостност и целокупност на социалната енергия. Следователно



телевизията има своите теории за определение, методологии за измерения и технологии за оценка. Това, което най-много отсъства днес в телевизиите по света е духовната култура, мъдрост и прозрения за цялостността на живота, на общественото производство. Системата за възпроизводството на телевизионния продукт е система за структуриране на собствеността на този продукт, за структуриране и разпределение на властите — на принципа на справедливостта (а не равенството). Има власт този, който създава и дава. Няма власт тези, които само искат и вземат, без да дават. Богатството на всички хора, вкл. и на тези в телевизията, е в съответствие със създаденото и дадено на обществото от самите тях (материализирано в потребителните стойности). Парите сами по себе си не могат да бъдат източник на власт. Източникът на власт е създателят, творецът на потребителни стойности за други. Банката дава пари на художника, защото и когато той е създател на произведение, което само по себе си е капитал. Банката печели от това. Трябва да се развенчаят илюзиите за меценати и международен валутен фонд и по отношение на телевизията. Телевизията в цялост е материална, производствена сфера, която създава свои специфични потребителни стойности и стойности.

В България има възможност за формиране на екип за разработка по нов начин на цялостната система за изграждане на телевизията, като модел за изграждане на обществото. Богата културна традиция, богатата информация за времето от древността до наши дни от цял свят.

Съветът за радио и телевизия трябва да представлява в действителност духовния съвет на нацията, който стои наравно с всички останали държавни и обществени институции. Патриаршията е над царския дворец в Търновград!

Днес телевизията като институция поема ролята на църквите по регулиране времето, производството и целокупния обществен живот съобразно законите на природата и обществото. Това изисква религиозния светоглед и верското управление на времето да се замени с нова съвременна научна картина на света. Телевизията не само праща образи до всяко звено на обществото, но тя със своите програми и институции произвежда и възпроизвежда научната картина на обществото. Вярата се запълва със знание, а функциите на религиите добиват конкретно научно измерение. Религиите извеждат своя система от принципи, които в съвкупност съставляват моралната

основа на обществото. Днес моралните принципи за изграждане на обществото могат да бъдат изведени и организирани по чисто научни методи. Моралът представлява система от принципи за защита на необходимите за възпроизводството на обществото продукти. Моралните принципи са толкова и такива, колкото и каквито са продуктите на обществото, съставляващи неговото възпроизводство.

Моралните принципи могат да бъдат определени и изведени и от формите на социалната енергия (това са различните форми на принадлежна стойност). Моралният принцип защитава правото на съществуване и гарантира неговото възпроизводство. Моралните принципи представляват колективна система. Това означава, че приложението и осъществяването на един принцип не може да става, ако се нарушават другите принципи. А изменението на един от принципите води до изменение на цялата система.

Важно е да се отбележи, че принципите на обществения морал са всеобщи и дълговечни. Също така е важно да се отбележи, че общите принципи се свеждат до съответни механизми и принципи на всяка сфера на възпроизводството и на всяко ядро (клетка или орган) на обществения живот. Така моралните принципи на обществото и моралните принципи на телевизията са еднородни, тъждествени. Моралните принципи могат да бъдат определени и като принципи или закони за съхранение на социалната енергия. При Орфей тези принципи са седем, и неговата лира има седем струни, седем лъча на социална енергия.

При Христос — в Библията тези принципи са десет и съответствуват на десет божии заповеди. В нашите таблици за възпроизводството на обществения продукт и на социалното време продуктите са дванадесет, формите на енергия са дванадесет (дванадесет форми на принадлежна стойност) и съответно моралните принципи, които формират, образуват обществото са дванадесет. Същността на проблема не се изменя от броя на продуктите, стига те да са в даден момент необходими. Могат да бъдат „N“ броя продукти. Доказателство за необходимостта на даден продукт се определя от обстоятелството, че неговото отсъствие прави възпроизводството невъзможно. Защото осъществяването на един, който и да е основен принцип, изисква осъществяването на всички останали.

Системата от основни принципи представлява конституцията на обществото. Това е Бог, който никой не може да оспорва. Бог, на който всеки се подчинява, ако иска да остане, ако иска да живее. Всичко произтича от Бог и всичко принадлежи на Бог — на цялостната система от закони и принципи на съществуването — съхранението и възпроизводството на обществото. Видовете социални енергии или форми на принадлежна стойност като основа на фундаменталните принципи на морала на обществото са дадени в таблица 18.

**Таблица 18. Структура на социалната енергия**

<b>СФЕРА</b>	<b>Продукт</b>	<b>Енергия</b>	<b>Символ</b>	<b>Морал</b>
1. Природна	земя	рента	R	екологичност
2. Производствена производителност	машина	печалба	P	
3. Разпределителна	акция	дивидент	D	справедливост
4. Обменна	пари	процент	%	равенство
5. Потребителска	хляб	коефициент	K	богатство
6. Трудова	труд	заплата	Z	братство
7. Здравна	здраве	плата	PL	здравословност
8. Познавателна	знание	хонорар	H	истинност
9. Култура	арт	парса	PR	естетичност
10. Спорт	игра	такса	T	хазартност
11. Управление	власт	данък	DN	свобода
12. Духовна	мъдрост	дар	DR	прозрение
Общо принадлежна	Общо	Социална		
стойност от всички сфери	Продукт енергия-М			Симетрия, синергия

Моралът налага инвестиции в сферите, които са форми на едни или други „жертви“, които възстановяват равенството в обществото. Например, принципът екологичност налага инвестиции в земя и природни ресурси.

Система от символи позволява изграждането на база данни за теорията, технологиите и времето на обществото. Социалната енергия се носи от материалните продукти на сферите. Равенството е принцип на обмен, а справедливостта е принцип на разпределение. Единият не отменя и не замества другия. Те действуват и се осъществяват едновременно. Ако единият се руши, то другият не действа. Грешат тези, които издигат принципа на равенство и в сферата на разпределението, а принципа на справедливостта и в сферата на обмена.

Тези принципи не са измислени от мен. Те се съдържат във всички основни писания на Библията, на „Капиталът“, на етиката. Изключително важна мисия на телевизията е да въведе и спазва тези принципи като гаранция за своето собствено съществуване и принос за възпроизводство (и преуспяването) на обществото. Това поставя на дневен ред не просто проблемите на човека, а проблемите на бога в човека и обществото. Бог като мярка и критерии за съвършенство. Бог като система за осъществяване на съвършенство. Това е върховната мисия на телевизията днес и утре. Това е мисията на човечеството през третото хилядолетие.

Телевизията прави чудеса, ако хората вярват в тях и ги правят. Телевизията не прави нищо, ако хората заради нея не правят нищо и станат безделници. Телевизията ще прави и показва богове, ако хората станат богове. Телевизията ще отиде при всеки, който носи в себе си Бог. Това значи телевизията да се създава от всички и за всички, като им помага да стават богове. Остава да съществува, това, което е съвършено, това, което следва заветите на Христа, на капитала и на Хронос — този древен гръцки колос. Не днешният часовник на монохронизма, а древния могъщ часовник на полихронизма на времето във всичките му измерения. Времето, което се създава и дава, а не времето, при което слабите болните изяждат здравите и силните. Това не е вяра, това не е пророчество, това е знание, това е прозрение. Това е истина за път и живот. Прозрението е съвършено знание, това е възплъщение на новата световна научна картина на света и живота.

## 14. УРОКЪТ

От 1988 г. българите имат най-краткото работно време в рамките на човешкия живот, или българите имат най-кратък трудов живот. След 1989 г. този трудов живот се съкращава и то значително следствие на: много стачки; Решени на народното събрание от 1992 за намалено работно време; застаряване на населението; емиграция на половин милион млади хора; намалена средна продължителност на живота; увеличена безработица; слаба трудова дисциплина и крайно ниска производителност на труда. Прекомерната сила и власт на синдикатите е също една от причините за това тежко състояние.

Опасността става още по-голяма и непосредствена, защото по програма на ЕС в институти на БАН се правят разработки за свободното време на основата на данни за Франция, подчертаващи коренно погрешната и вредна тенденция за намаляване на седмичното работно време и увеличаване на свободното време. (Това става през 1996 г.) Същата заплаха грози цяла Европа и особено Балканските страни. Затова се налага по-основателно и аргументирано да се посочат основните теоретически и практически аргументи за опасните последици от настроенията във Франция (и в повечето Европейски държави). Това се отнася и до Германия и Япония (по данни изнесени на Конференция на Международната асоциация за изучаване използването на времето — 2–4 септ. 1996, във Виена). Българската икономика не може повече да издържа на подобни настроения.

Повече от четвърт век аз вода безуспешна борба за увеличаване фонда на труда на България. Обосновавам опасните последици от неразумното намаляване на работното време и вредите от намаляване пенсионната възраст и увеличения брой пенсионери.

Половин век вече как активно изследвам труда и свободното време. В началото бе Бюджетът на времето на работниците в шест софийски предприятия. И първа моя публикация в сп. Статистика (1960 г.). След това изследвам работници в гр. Пловдив, при четиридневна работна седмица. Изследвам и БВ на селяни в Пловдивско. През 1963 г. изучавам свободното време на населението

на градовете на България — по съгласувана програма на сп. Проблеми на мира и социализма с четири социалистически страни (Русия, Полша, Унгария и България). Така през 1964 г. се появява моя публикация, като приложение на списанието. Публикацията е на руски, на френски, на английски, на немски, на испански, на български и на много други езици. Следва издание в отделна книга на немски език в Западен Берлин. Така станах световноизвестен на специалистите в тази област. Бях канен на много конгреси и конференции, участвах в поредица от международни срещи и сравнителни изследвания. Най-голямото от тях бе това, ръководено от Александър Салай — Унгария, чрез Виенския център за документация и координация на изследванията Изток-Запад. В това изследване активно участвувах и Франция. В гр. Евиан се състоя и световен конгрес по социология, където присъствувах със стипендия на Де Гол и участвах с доклад на пленарно заседание (септ. 1966 г.). Участвах и в първата Конференция на Юнеско, в Куба, посветена на Свободното време (Хавана, 1966 г.). Така по цял свят аз проповядвах идеята за увеличаване на свободното време и неговото рационално използване. Естествено, тогава и аз, както всички други, пледирах за намаление на работното време като главен източник за увеличаване на свободното време. От тук почнаха и моите съмнения, колебания и страдания. Всъщност те започваха от самото начало. Най-напред от работничките в Пловдив, текстилен комбинат „Марица“ разбрах, че в условията на четиридневна работна седмица тяхното свободно време не е увеличено, а намалено. Казаха ми „ние идваме във фабриката да си починем“ от голямата по обем, но неплатена домашна работа, вкл. личното стопанство на село. След това главният редактор на сп. „Проблеми на Мира и социализма“ в Прага, академик Ю. Францов ми говори за милионите гладни и безработни в Египет, в Индия и много други страни. В Куба, при срещи с Фидел Кастро и негови най-близки сътрудници, се разбра, че за тях най-голям проблем е трудът, а не неговото намаление. И накрая, на една среща в Брюксел, при обсъждане на резултатите от изследването на дванадесет държави от Изтока и Запада Иван Кулан от Англия директно постави въпроса „Нима в действителност работното време намалява?“. Тогава аз преобразувах Бюджетите на времето от сравнителното изследване на Салай и установих, че всъщност, когато се обхване пълното време на хората — от раждане до смърт, то се оказва, че колкото по-развити и

по-богати са страните, толкова повече при тях е делът на труда. Или че увеличаването на свободното време не е право, а обратнопропорционално на намалението на труда. (Тези таблици се публикуват през 1980 г. в кн. „It's About Time“, изд. на БАН — материали от Международни конференции на IATUR) В тези години, обаче А. Салай продължава да проповядва, че светът върви към няколко часов работен месец. Първи съветници на Кремъл прогнозираха, че в скоро време — към 1980 г. Съветският съюз ще премине към най-кратката работна седмица в света, и че по този (според автора на прогнозите акад. Аганбегян), „най-важен показател“ Съветският съюз ще стигне и надмине САЩ. В България след 1969 година практически се тръгва с програми за намаляване на работния ден, а след това и на работната седмица. През 1970/71 г. се провежда Национално изследване на бюджета на времето. През 1976/77 се провежда второ Национално изследване на БВ и през 1988 г. — трето. Междувременно през 1985 г. се повтаря изследването в гр. Казанлък, по разширена програма от 1965, като се обхваща цялото население, а не само работещи и техните семейства. Така в България се осъществиха най-всеобхватните и системни изследвания на бюджета на времето. На тяхна основа се правят първите и засега единствени изчисления и разчети на агрегатни и генерационни бюджети на времето на цялото население за цели години. В България бяха направени първите в света и за сега единствени прогнози за развитие на бюджета на времето, които бяха приети и от ДПК на страната. За съжаление останаха неприложими, тъй като на практика противоречаха на основните директиви на Комунистическата партия тогава (В тези прогнози се предвижда едновременното развитие на работното и свободното време. Ако България следваше тези прогнози, то днес страната би била една от най-богатите в света). Тук един важен детайл и незаличим спомен в моето съзнание. Когато представих доклад в националното ръководство на синдикатите в България през 1973 г. за резултатите от изследването на Бюджета на времето и прогнози за неговото развитие, това предизвика интерес сред журналистите. Защото тогава всички очакваха да се обяви намаление на работното време. Какво бе разочарованието на всички, когато аз аргументирах необходимостта от увеличаване фонда на труда на нацията. В друг доклад за международна Конференция аз

аргументирах вредата от стачки, защото рушат фонда на труда и влошават благосъстоянието на народите. След тези доклади, аз бях жестоко разкритикуван, комисии обследваха моята продукция и поведение и аз, вече професор по социология и доктор на икономическите науки, бях наказан — дисциплинарно уволнение без право на преподавателска работа, без право за публикации и забрана за изнасяне лекции във ВУЗ. Като тръгна в противоположна посока, развитието на България неизбежно доведе до пълен и цялостен срив на икономиката, на държавата и на обществото. В страните с развито пазарно стопанство и пазарна икономика такъв срив не е толкова непосредствен и неизбежен, доколкото естествените закони на стоковото производство налагат увеличаване масата на труда по ред други пътища. При планова икономика и централизирано управление на режимите на работното време (и при социалистическото възпитание на народа — да чака отгоре) последствията от намаляване на работното време стават гибелни за икономиката и политиката, за морала и правото на нацията. Това е документирано с данни от сравнителни изследвания САЩ — Русия и представено в мой доклад на международна конференция във Варна през 1989 г. и то е фундаменталната причина за икономическата гибел на СССР (след което последва политическият крах).

Ако Западна Европа продължава да се води от настроенията за все по-кратко работно време, ако идващите на власт социалисти, лейбъристи и др. леви движения действително провеждат такава политика, без да вземат действени мерки за увеличаване фонда на труда на Европа, то няма да има нито европейска общност, нито общ пазар. Натискът за разширяване на НАТО няма да избегне, а за известно време ще отложи този крах, доколкото създава икономическо оживление за превъоръжаване на съществуващите армии на източните страни. Както могъщата съветска армия не можа да спаси Съветския съюз от крах, а само отлагаше кризата, така и НАТО не ще може да предотврати икономическия крах на Европа, а само ще продължи агонията, ако не се вземат мерки за увеличаване фонда на труда на нациите, за увеличаване масата на труда в рамките на АББ и ГБВ. Разширението на НАТО ще ползува и ОНД начело с Русия. Но това няма да доведе до трайно решение на въпросите, фундаменталният проблем на Западна Европа, а днес на Източна Европа и Русия, е



отсъствието на общ продукт, който да гарантира развитието и разцвета на икономиката им като цяло. Двигател на икономическото развитие на Европа през ХХ век са най-вече войните. Тотемна продукция на Германия, Англия, Франция е военното производство. То дава стимули на цялата икономика, на силата, богатството, заетостта. Когато Западът се обедини, стимулът бе същия — надпреварата със СССР и Варшавския договор. Когато и това отпадна, трябваше да се търси друг общ продукт. Единният продукт е този, който свързва производството и потреблението на всички страни в едно. Общата сума на произведените стойности и произведените потребителни стойности, това е общата сума на труда и свободното време, това е общата сума на принадлежната стойност. Не може Европа да става по-богата, ако не създава и произвежда повече, а не може да създава и произвежда повече с по-малко труд. Това е абсолютен закон. Нито една от формите на богатство (и стойност) не може да се увеличи, ако не се увеличава общата форма на богатство — принадлежната стойност и ако не расте общата форма на потребителната стойност — свободното време. В книгата „It’s About Time“ са дадени прогнози за развитието на света — агрегатни и генерационни бюджети на времето на България и Света. На 7.6.1997 г. в предаване по Българската телевизия, бяха коментирани резултатите от изборите във Франция. С голяма тревога констатирах, че пито един от анкетиранияте видни френски социолози, политолози, политици от ляво и от дясно не посочи вероятните последици от изпълнение на обещаните реформи. С изненада разбрах, че дори Ален Торен, този голям социолог и автор на голям учебник по социология на труда, от които навремето съм се учил, не отбелязва ключовото значение на проблема и труда и работното време и съдбините на народите, френските учени, социолози и политици не са стигнали до големите прозрения на дребните мъдреци, на Исус Христос (Библията) и на Карл Маркс („Капиталът“). Френските социолози на труда и на Свободното време, с много от които отдавна имам приятелство и съвместни изследвания, са още далеч от разбирането на фундаменталните знания за труда, за работното време, свободното време и принадлежната стойност. Това се отнася и за хората от ляво и за хората от дясно. Атеизмът и непознаването на древните езотерични школи, антимарксизмът или догматичният марксизъм пречат да се

разбере фундаменталната теория на Маркс за времето, съдържаща се в „Капиталът“.

За да е живо, за да съществува, времето трябва постоянно да се ражда. За да се ражда отново и отново времето трябва постоянно да умира. Неизползваното време не може отново да се роди; за да възкръсне, Христос трябва да умре. Светлината в обществото, това е принадлежната стойност. Това е социалната енергия. За да се ражда отново и отново принадлежната стойност трябва постоянно да умира, но не да се унищожи завинаги (както поискаха мутантите марксисти), а да възкръсне в пълната си цялостност. Не общество на убита и премахната принадлежна стойност, а общество на съзнателно и максимално осъществяване на принадлежната стойност. Ето това се показва в таблиците за възпроизводство на времето. Трудно е да се разбира теорията за времето без знанието за цялостността на времето — минало, настояще и бъдеще в едно. Затова е трудно да се разбере и смисълът, и значението, и технологичната приложимост на агрегатните и генерационните БВ, защото те в действителност представят времето като едно. В рамките на АБВ и ГБВ няма минало, няма и бъдеще — всичко е настояще. Това представлява и таблицата за възпроизводство на времето — вътре в него съжителствуват бъдещето и миналото. Ако стойността е миналото, ако потребителната стойност е настоящето, то бъдещето е принадлежната стойност. Да се намалява работното време, без да се увеличава фонда на труда (чрез тази техника на превръщане на индустриалното време в време за други сфери на производството) е равносилно да се отнема от бъдещето време за сметка или в полза на настоящето. Така правеха десетилетия комунистите в България и това доведе до днешния крах на икономиката ни. Това очаква Франция и Европа, ако не осъзнаят погрешната посока и неверните технологии за борба с безработицата, които те използват. За да има повече работа, трябва да има повече, а не по-малко труд. За да има повече труд, трябва да има повече принадлежен труд. И така, ако във Франция работната седмица се намали до 35 ч. или с 200 часа годишно на човек, но макар да се създадат 700 хиляди нови работни места, както обещават социалистите, проблемът с бедността и безработицата няма да се реши, а ще се задълбочи. Проблемите се решават, само ако намалението на работната седмица е начин и метод да се увеличи фонда на труда и ефективното работно време на нацията, начин да се

переразпределя фонда на труда, като се увеличава с него и свободното време. Или хората с намалено работно време да могат да поемат нови трудови функции — на същото или на друго работно място. Алис Морел, която кметува вече втори мандат в едно селище край Страсбург е пример за активен, работещ човек и майка на три деца. На дело осъществява Връзката на труда и свободното време. И е социалист, въпреки че това е в разрез с концепциите на социалистите. Един от малцината, които дълбоко са проникнали в теориите на Маркс е французинът Анри Дьо Фебър, най-мразеният марксист в комунистическа Москва (има неговата книга „Социологията на Маркс“ от 1969 г.). Синтез на труда и свободното време, паралелност, а не антагонистичност на растежа на труда и свободното време — това е истината. Това е синтезът на наука и религия, на древните мистици и християнското учение със съвременната наука и технологии. Може би и в Европа назряват условията за този синтез. Ако това не стане, Европа се разпада. Ако успее, Европа ще бъде привлекателен център и синтезатор на света. Ако върви по пътя на все по-малко труд — все по-малко принадлежна стойност, ще има и все по-малко работни места и хора от рода на Льо Пен, които се борят срещу чужденците и градят Шенгенски стени. Ако върви по пътя на все повече труд, все повече принадлежна стойност и все повече работни места, тогава ще има и все повече свободно време и богатства и повече демокрация. А сега от обещаните 700 хиляди работни места се постигат 1,2 млрд. часа труд (35 часа седмично по 50 седмици, по 700 хил.) в повече, което съвсем не компенсират в милиарда часа (30 милиона по 20 часа). Значи, трябва да се въвежда валутен борд за Франция, а не само на България, защото те ни обещаваха ежегодно да пропиляват 48 млрд долара. Победата на социалисти и комунисти във Франция трябва да послужи като обяснение (и оправдание) и като и извинение за грешките в миналото, за безсмислието (и осмислянето) на жертвите от войните, фашизма, социализма и комунизма. България е най-силно пострадала от социализма и комунизма и най-добре може да види и обясни последиците от тях. Социализмът трябва да се обясни. Защото продължава да бъде начин на мислене и начин на живот на милиони хора по света. За Франция победата на социалисти и комунисти е нещо така естествено и закономерно, както за България е естествено и закономерно да се въведе валутен съвет. Колкото е естествен и

закономерен фундаментализмът в Турция, както е естествен и закономерен и развихрящия се национализъм в някои балкански страни.

**Таблица 19. Структура на моралния (страшният) съд като инструмент за възпроизводството на време, капитал и бог (времето повелява, капиталът установява, бог постановява)**

<b>Сфери на производство</b>	<b>на мярка</b>	<b>Осъжда</b>	<b>нарежда</b>
<b>Подразделения на съда</b>	<b>М-прим</b>	<b>кризи негативи</b>	<b>инвестиция време</b>
<b>капитал</b>	<b>Бог</b>		
1. Екологически	рента	ерозия	в земя
2. Индустриален	печалба	загуби	в машини
3. Банков	дивидент	фалит	в акции
4. Търговски	процент	инфлация	в пари
5. Потребителски	коефициент	глад	в хляб
6. Трудов	заплата	безработица	в труд
7. Здравен	плата	болести	в здраве
8. Интелектуален	хонорар	неграмотност	в знание
9. Спортен	такса	мързел	в спорт
10. Културен	парса	снобизъм	в култура
11. Управленчески	данък	несигурност	във власт
12. Духовен	дар	невежество	в дух
Божи съд	принадена стойност	разруха	жертва
Всичко време	Всичко капитал	наказание	общо морал

Повелята на времето е да се живее, капиталът произвежда.

Присъдата е в жертвата, т.е. инвестиции. Съдът възпитава не със страх, а със знание за истината на живота. Моралът е осъщественото знание. Присъдата е инвестираната форма. На принадлежна стойност за осъществяване на възпроизводството. Затова страшен съд има не

някъде в откъдното, не някога в бъдещето, а тук и сега. Иначе няма изход от разрухата, от кризите на всяка една от сферите на възпроизводството.

**Таблица 20. От какви болести България трябва да се освободи, за да се обедини с Европа (същото се отнася и за Европа)**

<b>Видове болести</b>	<b>прояви</b>	<b>лечение — инвестиции, труд и капитал за</b>
1. Екологични	ерозия, замърсяване	земя и природа
2. Промислени	кризи, свърхпроизводство	машини
3. финансови	несправедливост	банки
4. Парични	инфлация, неравенство	обръщение
5. Потребителски	бедност, глад, разкош	потребление
6. Трудови	безработица, незаетост	труд
7. Интелектуални	малограмотност, лъжа	знание
8. Здравни	болести, смъртност	здраве
9. Спортни	хулиганство, шашми	спорт
10. Културни	снобизъм, кич	културата
11. Политически	корупция, несигурност	управление
12. Духовни	мракобесие, магии	дух, мъдрост

Това е единният морал на България и Европа. Това означава времето, капиталът и моралът на България и Европа да се обединят в едно, за да растат, а не да намаляват. Само така богатството и свободното време ще се увеличават.

Едно от фундаменталните обяснения за грешките е нарушението в цялостността и монолитността на съвкупния обществен възпроизводствен процес. Това обяснява всички отклонения от правилата за осъществяване на обществения възпроизводствен процес в десетте сфери:

1. Обяснение на индустриализма, като противник на закостенялостта и генератор на прогрес, като фактор за развитие на средствата за производство, но неоправдаване на опасните последици от неговата едностранност и гибелни последици за екологията, за човека и хуманизма;

2. Оправдание и обяснение на банкеризма, бордизма като противник на разхищения и разпуснатост във финансовата сфера и ресурсите за разпределение. Предпазване от неговите вредни последици за лошо отчетените и неоценени ресурси и неоправдани рамки на културата, образованието и духа;

3. Оправдание и обяснение на монетаризма, за въдворяване на ред и сигурност в средствата за обръщение, но осъждане на неговата едностранност, пречеща на обмена между сферите при отсъствието на стойностна оценка и паричен еквивалент;

4. Оправдание и обяснение на хуманитаризма, вкл. на фашизма, социализма, комунизма от гледище на правилното възпроизводство на средствата за потребление. Осъждане на разхищенията в тази сфера и необоснованите изисквания и ограничения на другите сфери, на управлението, на тоталитаризма, на уравниловката и пр.;

5. Оправдание и обяснение на синдикализма за установяване на ред, сигурност и контрол при възпроизводството на трудовите ресурси, на работната сила и труда. Осъждане на синдикализма като ограничител на развитието на другите сфери. Защищава заплатата, но заплатата не бива да ощетява другите сфери и техните доходи;

6. Оправдание и обяснение на екологизма за защита нормалното възпроизводство на земята и природните ресурси (и рентата). Осъждане приемането на рентата като пречка за развитие доходите на другите сфери. От земята не бива да се взема, ако не ѝ се дава;

7. Оправдание и обяснение на интелектуализма за защита нормалното възпроизводство на знанията и образованието. Осъждане на самоцелното образование, което пречи за развитие на другите сфери;

8. Оправдание и обяснение на осъществяването на изкуството и културата, като защита на пълноценното възпроизводство на художествените ресурси. Осъждане на културата, която пречи и вреди на другите сфери, на нормалното възпроизводство на живота в цялост.

9. Оправдание и обяснение на духа, на религиите за защита на нормалното възпроизводство на духовните ресурси на обществото. Осъждане на религиите, на фундаментализма, деизма и спиритуализма, които тормозят и отнемат от ресурсите на другите сфери.

10. Оправдание и обяснение на държавата и етатизма за нормалното възпроизводство на властовите ресурси, за установяване на ред и законност, сигурност в обществото. Осъждане на тоталитаризма, на фашизма и комунизма като ограничители на свободата на човека и развитието на другите. Всяка сфера е полезна и оправдана, когато създава и дава на другите сфери. Всяка сфера е осъдителна и неуважителна, неоправдана и нежелана, когато отнема и взема от другите сфери, без да им дава. Един общ закон за всички — законът на принадлежната стойност.

## **III. БОГ**



## 1. ОТ ТАНГРА И ХРИСТОС ДО МАРКС И БЪЛГАРСКАТА ШКОЛА В СОЦИОЛОГИЯТА

В началото бе Словото! Фактите са силни и пред тях „Боговете мълчат“. Но отделните факти винаги се подчиняват на цялостност, на фундаментална теория, на Бог (на словото от Библията). От изследователя те изискват развито чувство за целокупност. Вярата в Бог е проява на такова чувство. Но днес вярата умира, ако не се аргументира. Учението на Христос не се прилага и макар да се декларира, то не се разбира.

Учението на Маркс за принадлежната стойност остава неразбрано и неприложимо. Защото теорията на принадлежната стойност е връх на синтез и нейното разбиране изисква най-развито чувство за целокупност — да се видят всички форми на принадлежната стойност като една, като произтичащи от една и като свеждащи се към една.

Голямата идея на Иван Рилски за небесното царство и за превъзходството и съвършенството му в сравнение със земното на Цар Петър е велик синтез, което още не се вижда и разбира дори от негови най-големи изследователи.

Фундаменталната идея, която носи поп Богомил, за самостоятелност на религиозното знание по отношение на църквата е велик синтез, който остава верен и като факт във вековете, докато фактите за конкретната дейност на богомилите загубват значение.

Великата идея на Иван Хаджийски за единство на бит и дух, за връзката на материално и духовно като едно е прозрение, при което конкретните факти, описващи живота и бита на българите губят значение. Остават да живеят великият дух и голямата теория.

Богатата идея на Живко Ошавков за цялостност и единство на обществото и неговата структура ще остане, докато конкретните факти, описващи отделните сфери в НРБ ще се забравят, фактите умират, боговете остават. Отделното умира — цялостността остава. Духът на Ошавков, страстта му към големи емпирични изследвания остават, защото той се води от чувство за цялостност, от фундаментална теория. Той не е ограничен емпирик.

Фундаменталните идеи на Андрей Цанов за времето като наука и богатство (вж. сп. Социологически проблеми, №1, 1996 г.) са плод на абстракцията за времето като цялостност (като бюджет на времето), на фундаментална идея за измерване на времето с дела — за времето без дела като загубено и за времето пълно с дела (труд) като спечелено (произведено) богатство. Богатството е плод на труд, бедността е плод на мързел. Всичко това е по-значимо и по-трайно от отделни данни за труда и богатството.

Идеите и духът, които носи проф. Христо Попов в книгите „Народният Доход“ и „Възпроизводството“ — два незаменими стълба за разбиране на природата на обществото и неговите механизми, остават да живеят, независимо от фактите на емпиричните илюстрации на тези идеи.

Духовната вълна на Ваклуш Толев, този най-мъдър от живите българи, който носи фундаментална теория за обществото, идва от вековете и ще остане във вековете. А религиозното облекло, което е непривично за възприемане и прилагане от съвременните атеисти ще бъде изхвърлено, както и самият атеизъм. Остава Бог!

Ето това са бащи на социологията. И всички те са надмогнали явленията и закона и са се домогнали до социалната симетрия като съгласие, хармония на социологическите закони.

Цялостността на отделен учен не се вижда при отсъствието на връзката му с другите и или от твърде многобройните отделни и частични факти за неговия живот. Ако фактът е цялостност, то тогава трудно се вижда идеята (защото всеки цялостен факт е невидим с просто око). Затова фундаменталният факт е несъвместим с частна, с нецялостна, с нефундаментална идея. А фундаменталната, цялостната идея е несъвместима с частични, отделни, несвързани помежду си факти. Затова е възможно лъжливи и неверни факти, но с Бог, да водят до Истината, а верни и истински факти, но без Бог, да въвеждат в заблуда. Бог, като фундаментална идея, като идея за цялостност и жизненост на живота е научен факт. Но Бог не е видим. Като реалност той се изразява в тотемния продукт на дребните народи. За предците Бог е бил факт и се е осъществявал в тотемността на коня. Тотемът е синтезатор на фактите. Всички продукти в един. Тотемът е вид материализация на чувството за целокупност — на Бог. Има факт, който е Бог и има Бог, който е факт — който действа в реалното

социално пространство и притежава материална сила. Всички факти се свеждат до един факт, чрез свързването им с една идея. И всички идеи се свеждат до една идея чрез свързването им с един факт. Единият факт прави видими идеите, едната идея (за Бог, за всичко в едно) прави видими фактите и им придава смисъл.

Силата на обществото произтича от Бог (от цялостността, от сплотеността, от съединението на всички сфери на общественото възпроизводство). „Съединението прави силата!“ Бог дава силата. Бог не е за слабите и бедните, които не го признават и не му се отдават. Те са рушители на общността, на цялостността. Бог е за силните и богатите, защото (и когато и доколкото) те го създават. Има време, има богатство, има сила, има власт, има щастие, има дух, има Бог този, който ги създава в себе си и дава за другите.

България е създадена, като е извадена пръчка от снопа на Кубрат. България е просветена, като е отделена от езика на Византия. България е освободена, като е откъсната от големия пазар на Османската империя.

Български национални герои са тези, които са ни спасявали, а не тези, които са ни отделяли, са ни убивали.

Аспарух се отделя от Кубрат, за да се свърже с по-голяма култура.

Братята Кирил и Методи създали азбука, за да присъединят славяните към великото учение на Христа.

Богомилите се отделят от църквата, за да правят религия — оставят понятието за отделност на църква от религия.

Свети Иван Рилски се отделя от царството на Петър, за да създаде небесно царство на земята.

Остава фундаменталното понятие за отделеност на земното от небесното царство и за първичност на небесното над земното. Това са и идеи на Патриарх Евтимий и Търновската школа. Патриаршията е над двореца на царя.

Какво ново разграничение, обединение и съединение е нужно? Какъв е новият продукт и сила на съединението днес? Това е великият синтез и анализ на Библията и „Капиталът“. На Христос и Маркс. Свързването им в едно чрез БВ (бюджет на времето) — като технология за цялостност и единение на всичко социално. Синтез на дух и материя. Всичко е материално, когато то ражда и носи принадлежна

стойност (по „Капиталът“ на Маркс). Всичко е духовно, когато то ражда и носи Бог — символ на цялостност на знанието.

Всичко това присъствува в духа на Живко Ошавков, в обобщенията, в обхвата на живи цялостности, в структурирането на социалния живот. Ошавков обаче бе ограничен с фактите за погрешността на църквата и неверността на проповядвания морал. Като отрича църквата, той отхвърля и религиозно знание. Но можеше ли в годините на тоталитаризма, при абсолютната власт на партията да се види целокупността? Нали тя символизираше (и демонстрираше) цялостността на обществото? Не идеята за Бог, а партията (и атеизмът) символизираше общността и цялостността на обществото. Как тогава да не бъдеш атеист? Нали атеизмът носи идеята за цялостност, за целокупност на общество и природа, т.е. символизира Бог.

## 2. БЪЛГАРИТЕ — НОСИТЕЛИ НА ФУНДАМЕНТАЛНИ ИСТИНИ

България е по-напред в много отношения вкл. и във възможностите за развитие от редица страни на Америка, Европа и Азия.

Напред сме в идеята за монотеизма и духовната вълна на мъдростта (Ваклуш Толев — „История на Религиите“ и „Езотерични Школи“).

Напред сме в свързването на голямата теория с голямата емпирия. Цялостност, която е структурирана и структура, която е цялостност.

Напред сме в изучаването бюджета на времето, като обхват и дълбочина, като мъдрост и прозрение. БВ е дух на социологията и духът на социологията е АБВ и ГБВ.

Напред сме във виждането „горе“, като подобно на ядрото и виждане на единичното като подобие на горе. (при анализ и синтез на АБВ и ГБВ).

Давали сме култура на другите и пак има да даваме. Не сме бедни, а едни от най-богатите. Българската мисия е да се съединяват Балканите, Европа и света в едно.

Истината за един учен, верността на едно учение може да се види и разбере, само ако се изхожда от цялостността, от свързаността, от монолитността (монотеизма) на този учен и на учението, което той създава и защитава. И от възможността неговото учение да остава вярно, да служи на поколенията. Това е неговият дух.

Отделни факти и теории, които не са свързани с цялостността, които не произтичат от цялостността и не принадлежат на цялостността от факти и теории, са мъртви. А изхвърлянето от цялостността на дадена теория, на нещо основно и съществено погубва цялата теория. Или когато в делото на един учен не се вижда основното и същественото, то се погубва самият учен. Колкото и да се пише и говори за него, то той остава в забвение и неприложност. Вълната на атеизма помита Исус Христос, вълната на социализма

засенчва името на Карл Маркс, помете името на Христо Попов и Живко Ошавков и приложността на идеите на Валентин Стоев. Неговите две книги са цяла програма за излизане от батака, до който бе доведена България от социализма — от погрешното разбиране и неадекватно прилагане на марксизма. Защо не се прилагат големите теории? Защото не се разбират. Защо се отбягват големите теории? Защото не се виждат. Защо не се виждат големите теории? Защото няма развити сетива за тях. Защото се гледа на тях едностранно (както слепият — слона). Неразвити са сетивата и чувствата за цялостност, за фундаменталност, за отвъдност. Без чувство (и сетива) за цялостност не може да се разбира природата на нещата: на Бог и Исус Христос като фундаментално знание за цялостността и нейната конкретизация; Идеята на Поп Богомил и Иван Рилски за цялостност и отделност на религия, църква, отечество, на духовно царство и държава; Идеите на Иван Хаджийски за народопсихологията като синтез на бит и душевност; Теорията на Ж. Ошавков, за цялостност не сферите на обществото и тяхното взаимодействие; Идеите на Валентин Стоев за инвалида и децата, като ограничена част на здравето общество; Учението на Андрей Цанов като цялостност на времето — като бюджет на времето на човека, като наука и богатство; Цялостността и фундаменталността на Христо Попов и идеите за народен доход и обществено възпроизводство. За трайност на неизменното и изменения в трайното (в законите).

### 3. ОБХВАЩАНЕ НА ЦЕЛОСТНОСТТА

Колко е трудно да се обхване цялостността. Нали е невъзможно да се обхване необхватното? А как да се види и обхване стойността на стоката, когато тя се намира в отвъдното — на пазара? Как да се обхване в едно времето, когато то е и минало и настояще и бъдеще? Тайната е в обхващане на частното като представител, като подобие на цялото. Бюджетът на времето като частност, или БВ на отделното лице е подобие на времето в цялост. В Бюджета на Времето няма минало, няма настояще и няма бъдеще. БВ е едно. Приносът на българската школа в БВ е съставянето на АБВ и ГБВ като символ и технология за виждане и анализ на цялостността на обществото, съвкупността на човешките дейности. БВ е инструмент за възпитаване чувство за цялостност, чувство за съвкупност, чувство за структура, чувство за фундаменталност. БВ е технология за синтез и структуриране на явления, закони, симетрии, технология за прогнозиране и проектиране; технология за оценка. БВ дава отговор на решението на всяка задача в рамките на цялостността и системата на времето. Чрез БВ се решават задачи за синтез на дейности, продукти, знания, за синтез на законите на обществото, на морала, на чувствата и психиката, на икономиката и правото. Таблицата за възпроизводството е поле на взаимодействие между времето, продукта, стоките, законите, нормите на морал, правото, чувствата. Историята на България е синтез на идеите, които правят общество. Идеите на Кубрат, на Аспарух, на Борис, на Кирил и Методий, на богомилите, на патриарх Евтимий, на Иван Рилски, на Андрей Цанов, на Христо Попов, на Иван Хаджийски, на Живко Ошавков, на Ваклуш Толев са идеи за правене на общество. Не са ли те царството божие и духовното царство на българина? Как е възможно да се гради земно царство без духовно, без небесно царство? И как да се изгражда гражданско общество, когато няма духовно общество, няма духовен живот? Отсъства възпроизводството на духа. България днес се разкъсва между Бог, който е само в миналото и гражданско общество, което е само в бъдещето. Просвещението утвърждава атеизма. Гражданското общество не приема Бог. Двама патриарси се

биха за един престол (жезъл), а пастир няма! Колкото и да изглежда невероятно и невъзможно, небесното царство се строи днес и тук от хората на земята. От тези, които днес живеят и творят. Нужно е съединението на духовните сили на нацията, за да се получи, за да се създаде духовното царство. Това е задача на задачите на социолозите като архитекти на социалното строителство, като проектанти на нови общества, чрез теории и таблици за възпроизводство на времето. Всички факти се свързват един факт — принадлежната стойност (време, продукт); всички теории се свързват в една — теорията за капитала, за принадлежната стойност, за Бог, всички чувства се свързват в едно — чувство за целокупност. Тук е синтезът на Христос, Маркс и АБВ. Синтезът на вчера, днес и утре. Отговорна е мисията на България и българите за съставяне на балкански, европейски и световни АБВ и ГБВ, за конструиране на социална радарни системи за оценка (страшен съд). За създаване на единен обществен (туристически) продукт — благодатна работа за хиляди българи и милиони хора по света. Да се изгради общество на съвкупния, на крайния обществен продукт като туристически продукт, общество на принадлежната стойност и свободното време.

Институтът по социология може да поеме тази роля, като събере апостолите на сферата на духа. Живко Ошавков имаше силно развито чувство за целокупност, за цялостност, за фундаменталност, различаваше кой е социолог и кой не е социолог. Кой вижда, признава и съблюдава цялостността на всички сфери на обществото. И кой е откъснат и знае и признава само една сфера? Социологът е символ на цялостност, на завършеност на научния продукт. Социологията, като синтезатор на продуктите дава живот на продуктите на всички останали обществени науки и не само на обществените, доколкото тя изгражда системата за оценка и осъществяване продуктите на всички науки. Социологията губи ролята си на водещ институт, когато се увеличи по емпиризма (а някой все още считат, че емпиризмът ражда теория и закони). Има голяма опасност за обществото от подчинението на емпиричната социология и господството на демоскопите. Защото така се губи чувството за цялостност. Защото така социологията обслужва политиката като „социолози“ и „политолози“ заемат медийното пространство и заглушават гласа на цялостността, на божествеността на истината, на мъдростта в социалните науки. Живко



Ошавков отдели социологията от философията, за да я свърже с всички точни науки. Но тази диференциация изисква осъществяване, а не пренебрегване на синтеза на всички науки и всички знания. Това е същественото от българската школа в социологията, от всички предшественици, съвременници и следовници на духовността.

## 4. ЗНАНИЕТО, КОЕТО НОСИ ХРИСТОС

Две хиляди години името на Христос е знак за ново летоброене, мярка за времето. Толкова трайно е и знанието, което той съобщава. Но за мнозина българи Христос остава в забрава. Нещо повече, Той демонстративно се подминава, подменя, отрича. Рождество е само бит и традиция, а не мит и не конституция (фундаментална структура) на знанието за живота на обществото. Проблемът е какво знание носи той. На какво ни учи? С какво ни храни? Е ли Исус всемогъщ, който може да нахрани хората с два хляба и пет риби, който може да ходи по водата и да се възнеса на небесата? И какво става тогава с основните закони на физиката и физиологията? Как се съвместяват наука и религия? Съотносими ли са знанията, които дава науката и посланията на Христос? Знанието за Христос не е обикновено. Истината за Христос не е рационална. Знанието за Христос е парадоксално. То е фундаментално, и в определен смисъл е вечно и неизменно. Това е знание за константите на обществото, за истините, които са вечни и неизменни. Знанието на Христос, изразено в Библията е съвършено. Към това знание нищо не може да се прибави и от него нищо не може да се отнеме. Но при всеки човек и във всеки момент то различно се приема, различно се проявява и различно се осъществява. Това различно поведение на хората е проява на един и същи закон (както и оплождането на дъщери от бащата и забраната на брачен живот на братя със сестри са проява на един и същи закон — закон за възпроизводството на рода.) Иносказателното тълкуване на Библията, както и парадоксалното обяснение на законите на науката изисква познание на фундаменталните закони на обществото в цялостност и като структура.

Дава ли Христос хляб и риба? (Иван Рилски, според проф. Иван Дуйчев, също е имал тази способност). Христос не дава хляб и риба, нито пък въдица. Христос дава знание. Иван Рилски храни българите със знание, което големия учен Иван Дуйчев не отбелязва в книгата си за Светеца — знание, което може би наши патриарси са знаели и прилагали, но днес не знаят, или ако го знаят не смеят да го казват, а

още по-малко да го прилагат. Христос е символ на върховна сила, Св. Иван Рилски е символ на върховна власт. Те никога не са представяни за царе, не са властимащи и представители на някаква власт. Защото те са духовници и тяхната власт е над царската власт. Христос в българските църкви е рисуван не като цар, а като ръководещ Страшния съд (църква в Арбанаси). А Патриаршията е над царския дворец. Защо тази сила и тази власт след освобождението от отоманско робство останаха не над, а под светската власт? Защото няма знание, няма идеи за това. Това не е парадокс, това е абсурд. Това е велико прегрешение, плод на незнание и невежество. Ботев търси Бог не горе (в небесата), а долу (на земята). Но знае ли се, че това, което е горе е подобно на това, което е долу. Разбира ли се, че Бог-Отец, Бог-Син (Христос) и Бог-Дух — едно са? И защо тогава се разкъсва „горе“ (Бог-Баща) от „долу“ (Бог-Син)? Акад. Сахаров — бащата на водородната бомба показва, че знанията за атомното ядро и знанията за космоса са сходни. Мнозина български учени, политици, журналисти, духовници не знаят и не разбират посланието (знанието), което носи Христос. За щастие има велики българи, които са го знаели, които го знаят и които го съхраняват за поколенията. Един от тях е Ваклуш Толев. Да се запази „Коледа“, дървото, което съдържа и поддържа жарта — огънят на вечната истина — знанието за Бог, знанието за Христос, като син божии и знанието за светия дух, знанията за храма, като място за среща на човек и Бог и на ежедневието с вечните истини. И знаят ли тези, които са тръгнали да правят църкви, джамии какво е това храм? Знаят ли истината за обществото, за времето за бога? Как може човек, като няма в сърцето си чувство за Бог, като няма в главата си знание за Бог да прави Храм — за да търси среща с Бог; фундаменталното научно знание е знание за живота в цялост, знание за времето в цялост, разбиране на минало, сегашно и бъдеще; на горе и долу (на Бог-Баща и Бог-Син и Бог-Дух) в цялостност, като единсъщни, като едно. Време и Бог едно са. Наука и религия едно са. Това е посланието, което носи от миналия век Андрей Цанов, пише „Наука и религия“. За Николай Райнов, за Асен Златаров — уредникът на „Натурфилософско четиво“, това знание не е чуждо и говори за добра културна традиция в България, която и днес има своите следовници. (Но то изглежда е най-чуждо в православната ни църква). Днес религията е безперспективна без наука, а науката е без съдържателна (със смисъл и значение) без

религия. Не само в миналото, но и сега България е най-напреднала в изучаване на времето. Затова тук е възможно да се направи синтез на религия и наука, на знание и практика, на великите идеи, носени от Христос и Библията с откритията на деветнадесети и двадесети век — социалната енергия, принадлежната стойност и термоядрената енергия. Да се изхвърли огромният излишен баласт от църквите и джамиите. Да се освободи науката от големия баласт — като се постави пред олтаря на Страшния съд — и се прецени научното знание с критериите на вечните константи и истини на универсалния закон. Това значи, на науката да се гледа с очите на религията, а на религията да се гледа с очите на науката. Да видим раждането на Христос като знание и послание за раждането на живота. Като научно знание за създаването и раждането на същественото, което прави обществото — принадлежната стойност. Христос дава живот. Принадената стойност е върховно знание за живот. Защото принадлежната стойност — това е социалното време в действие, това е създаването, раждането на социалния живот. Христос трябва да умре, за да възкръсне. Принадената стойност, трябва да умре, за да се инвестира, за да възкръсне като богатство и капитал. И така, посланието на Христос и знанието на „Капиталът“ на Маркс се оказват тъждествени. Синтезът на Христос и Маркс става необходимост в развитието на науката и религията — на обществото в цялост. Това е търсене и създаване на социалната симетрия — на баланс и хармония на законите на обществото с вечните истини. Или съгласуване на законите на науката, законите на религията, принципите на морала. За да има Бог, всеки трябва да създава, да отглежда в себе си Бог. За да има богатство и време, всеки следва сам в себе си да създава и ражда богатство и време. Рождество, като символ на раждане на Бог, символ за раждане на време, е тъждествено със знанието на Маркс за принадлежната стойност като знание (и символ) за раждане на капитал и богатство, за раждане на социално време. Истината в обществото, реалното в обществото е създаването и даването на принадлежната стойност. Колко далеч е тази истина от исканията на комунисти и социалисти за премахването на принадлежната стойност, за ликвидиране на „експлоатацията“. Колко много са тези, които се плашат от приватизацията, защото ще ги експлоатират. Човек може да се радва на раждането на Христос, ако самият той е способен да създава и ражда Бог. Човек може да се радва на раждането на

капитал и богатство, ако самият той е способен да създава и ражда капитал и богатство — принадлежна стойност. В този смисъл всички сме деца (и роби) на капитала. Всички сме роби на времето! Истината, посланието на Христос, като син божии днес е знанието за човека (и обществото) като цялостност, като едно, континуум като Бог. Това знание е тъждествено с научното знание за времето в цялост, за времето в едно. И хората в цялост, човечеството като едно. И човекът е човек, ако е цялостност и ако се осъществява в цялостност. Човек е пълноценен, когато свободно преминава през всички сфери на обществения живот. Законът за всестранното развитие на човека при Маркс се извежда от закона за смяната на труда. Това развитие е възможно и осъществимо, само ако се създава и дава — принадлежна стойност.

Вечната истина, която носи знанието за Рождеството, е да се създава, да се опложда, да се ражда. За да има земя и вода, машини и семена, акции и дивиденди, пари и лихви, хляб и богатство, труд и заплата, знание, истина и хонорар, изкуство, красота и парса, ред, сигурност, власт и данък, свобода, дух и мъдрост — те трябва да се създават, да се раждат, да се възпроизвеждат. Върховенството на създаването и раждането, това е Рождеството. Смърт сеят конфликтът и отрицанието, които не раждат. Раждането в обществото — това е създаването на принадлежна стойност, това е раждането на нов живот. Живот с необходимото разнообразие. Христос не търси победа, а правда. Или Христос е търсене на истината и победа над лъжата, на живота над смъртта. Христос учи хората да създаваш и даваш. Да произвеждаш за другите. Не може да бъде беден, който създава и дава. Не може да бъде богат и благороден. Който ограбва другите, който взема, а не създава и не дава, е осъден. Това е справедливият съд. Това е диктатурата на създаващи и даващи над лумпени и грабещи. Ако бедни и болни изяждат здрави и силни, богати и заможни, то тогава общество на става. Това е поуката, която Библията ни дава (тълкуването на Йосиф на съня на фараона). Религия без капитал и капитал без религия са неосъществими, тъй като те във възпроизводството са неотделими. Както не може да се стигне до Бог без жертвата на Христа, така не може да се стигне до капитала без жертва на стойност (без създаване и даване на принадлежна стойност). Христос не може да възкръсне, ако не умре. Капиталът не може да

еволуира, ако принадлежната стойност не умира! Капиталът не може да се възпроизведе, ако принадлежната стойност се изяде. Тя трябва да се овещества в капитала. Това значи, да се отдаде на Бога, да се влее в цялостността, за да остане във вечността. Защото времето е вечност, ако отново се създава. Който яде, без да създава, той не остава. (Това се отнася за всяка жива твар). Затова всяко творение е божи дар. Това е всеобщият закон, това е световната хармония, които се символизируют с раждането на Христос. Това е Рождество!

Исус Христос и Карл Маркс (Библията и „Капиталът“) могат да бъдат сравнявани и различавани, могат да бъдат приемани или отричани, само ако се вложат в единна система от понятия, категории, закони. Живко Ошавков и Иван Хаджийски могат да се оценяват, да се приемат или отричат само в рамките на система от понятия, в които се вграждат и в които приемат съдържание и смисъл техните собствени понятия. Това не може и не бива да се прави на основата на техните словесни описания или обяснение с понятията и категориите, които са се ползвали по тяхно време, които са имали определен нюанс и смисъл. Да се отрича едно понятие на основата на това, че днес в него се влага друго съдържание и смисъл, не само че не е коректно, но е и грешно и въвежда в опасни заблуждения и неверни решения. От примера за Христос, че той е нахранил с два хляба и пет риби хиляди хора, не може да се търси рационално знание за съвременната хранителна индустрия. Това е знание за познанието, а не за храненето. От сънищата на фараона и тълкуванията на Йосиф не може да се съди за плодородието и метеорологията на древния Египет и да се правят изводи за поредиците сушави и плодородни години. Примерът със слабите и болни крави (и жита), които изяждат здравите и силните, е илюстрация на отрицателен растеж на принадлежната стойност (и продукт) в обществото. Понятията на Маркс за принадлежна стойност, за диктатура на пролетариата, за работническа класа, за религия, за морал, за комунизъм трябва да се свързват с неговата цялостна теория и мястото на тези понятия в нейното изясняване, а не от гледище на днешното разбиране на тези понятия. Сталинската диктатура съвсем не е диктатура на пролетариата, тя е диктатура на армия и полиция, диктатура на слаби и болни, които изяждат здрави и силни. Същинската диктатура на пролетариата, по учението на Маркс, е власт на създаващи и даващи, а не на гладни и бедни. Диктатурата на

пролетариата е диктатура на здравото и силното над болното и слабото. Това е генезисът на комунизма, в смисъла, който му дава Маркс (не в Комунистическия манифест, а в „Капиталът“).

Иван Хаджийски се опълчва срещу лумпенизацията и моралното разложение (той пише книга на тази тема, която изчезва и го поставя на кръста). Системата на Живко Ошавков за цялостността и структурата на обществото по дух и съдържание е несъвместима с господстващите теории във философията и налаганата практика в социалния живот. Затова на Живков Ошавков не се даде признание и звание в науката. Той не бе направен академик. Той не бе оставен да ръководи Института по социология. Не просто липса на морал, а проява на дълбоко неразбиране на теорията (и системата) на Ошавков е поведението на някои негови „ученици“, които тръгнаха по пътя на кариерата, а се отклониха от пътя на истината. Затова приобщаването на Ошавков и Хаджийски към „марксизма и марксистите“ и още повече към бившата комунистическа и към днешната социалистическа партия е кощунство от гледище на духа и съдържанието на техните теории и техния съзнателен и духовен живот. Принадлежност към духа, това е върховен критерий за оценка на строителите на социологията. Това се отнася с най-голяма сила за Андрей Цанов, за Христо Попов. Не от принадлежността му към протестантството да се съди за Андрей Цанов, а по неговите книги и теории за времето, като наука и богатство и за религията като висша теория и Знание — книгата му „Религия и наука“.

Не по принадлежност към Комунистическата партия, не по участие в Септемврийското въстание и емигрантство в СССР трябва да се съди за Христо Попов, а по неговите дълбоки идеи.

## 5. ЙОСИФ — ИЗ „ГЕНЕЗИС НА ХРИСТИЯНСТВОТО“

Дълъг е пътят от мит към религии, още по-дълъг е пътят от Религия към науки и най-дълъг — от науки към наука. Сложен е преходът от тълкуване сънища, към знание за Бог и научен поглед за света. За това са нужни не само големи знания, но и дълбоки чувства, за цялостност и целокупност, за да може да се познае природата на обществото и да се изгражда то благополучно. Да се види световната хармония и се следват послушно митовете. Христовите и Марковите слова са непостижими за мнозина. Защото хората са още неандерталци по дух, нравственост и знание. А вълната на мъдростта е насочена към вечността. Времето на християнството и на марксизма едва сега започва. Тепърва предстои техният синтез и осъществяването им като една обща сграда на човешкото и божествено съществуване, в която време, знание, капитал, дух, морал са едно. Защото не може да се постигне истинско знание без дух и морал, свещен Дух без морал и знание и капитал, както и висша нравственост без знание и дух. Основите на тази сграда са положени в митовете, „Циментът“ се предлага от религиите, а технологиите от науките. Така, за да се разбира миналото, трябва да се знае бъдещето. А за да се научи бъдещето, трябва да се знае миналото. Те са свързани в едно — в настоящето. Тук е тайната на Йосиф. От тук идва смисълът на сънищата на фараона. Тук се крие тайната и на виночерпеца и на хлебаря. Всичко идва от Бог, не Йосиф, а Бог тълкува сънищата. Бог придава смисъл на сънищата на хората. А Бог е тук и днес (който това не Вижда е сляп, неграмотен, неморален). Истината произтича от цялостността на живота и знанието. Цялостността се осъществява във възпроизводството — възможност за непрекъснатост на живота. Защо хлебарят ще бъде обезглавен, а виночерпецът ще живее? Как така се случва, че при Йосиф в затвора в дните на уединение и изолация има виночерпец и хлебар? Защото те са символи на Христос — хлябът като тяло и виното като истина. Защото тялото умира, а истината и духът остават. Това е, което казва Библията. Тук е генезисът на Христовото знание. Символът може да се смени, но истината остава. Тя мени



изразът си, защото се променя животът, защото се променят образите, предметите, вещите, животните и пр., около които се организира и осъществява обществения живот, фараонът сънува седем крави, сънува и седем житни растения. Това са тотемно животно и тотемно растение на древността. Тотемът е веществеността, която гарантира възпроизводството на племето. Тотемът е осъществител на цялостността на живота на племето, фараонът също е символ, който представлява земното, материалното царство, фараонът е израз на цялостността на материалния, тленния живот (на капитала). Йосиф е символ на духовността, тълкувател на преходите от настояще към бъдеще и преходите от отвъдно към настояще. Сънят е преход от настояще към отвъдно. Тълкуването на съня е преход от отвъдно към настояще. Тук пътищата са много и тълкуванията могат да бъдат различни — но същността и смисълът остават едни и същи — да се съхрани живота, да се осъществи цялостността, да се Възпроизведе Бог като се свържат седем години от миналото със седем години от бъдещето в едно, т.е. да се свържат знанието за минало и бъдеще, знание за време и богатство като органическо единство. Болните крави, като изяждат здравите, остават още по-болни. Бедните, като изяждат богатите, остават още по-бедни. Глупавите, като изяждат мъдрите, остават още по-глупави! Това е великият урок, който ни дава „битието“. Твърде претоварен с емпирични знания, преерудиран човек не може да види и почувствува дълбокото, трайно и вечно знание за съхранение на живота, за продължаване битието. Тайната на Библията се разкрива, ако се знае тайната на седемте сфери на общественото възпроизводство, дадени от Хермес, а тя е, че това, което е горе е подобно на това, което е долу; че това, което е в съня е подобно на това, което е в реалния живот. Не е важно какво прави, важното е какво създава и какво оставя. Не е важно колко години е урожият и колко години е безплодието, важното е и в двата случая да са съхрани и продължи производството, т.е. животът. Йосиф събира една пета (20 процента) от дохода за лошите години. Това е застраховката, това е разпределителен и преразпределителен процес в обществото, който гарантира възпроизводството. Това, което прави Йосиф, е израз на една от необходимите сфери на общественото възпроизводство, известни на Хермес и Орфей. Без осигуровки и преразпределение не може да се гарантира продължение на живота. Това може да стане чрез

фундаменталното знание за обществото, ако се знаят и обяснят съвременните сфери на общественото възпроизводство, константите на живота, константите на времето, константите на капитала. Знанието за Бог играе ролята на Константа, която дава измерения на всички неща, за всички времена. Това е знание за хилядолетия. С Библията може да се обяснят днешни български проблеми и чрез съвременните научни теории да се докаже истината и силата на знанията, съдържащи се в нея. В Библията се съдържа знание за основни (фундаментални) въпроси на обществото — тези за оцеляването, за възпроизводството, за живота и структурата на обществото. Затова, както пише Тончо Жечев, „нищо по-нагледно и вековечно от митовете не концентрира в себе си поуците от световната история“ („Дойде ли мъртвата година“ — в. 24 часа, 22.12.1997). Жалко, че не се учим от тази история. Сънят на фараона, който тълкува Йосиф, е сън за жизненоважен за оцеляването на хората проблем. Тук става дума за общественото производство, което колкото повече се развива, толкова повече вреда нанася на хората и обществото. Или колкото повече се произвежда, толкова по-малко остава. Всичко, което се произвежда носи загуба на обществото — мляко, жито, месо, хляб, машини, знания, закони и пр. Това е генетично заболяване, от което обществото загива, ако своевременно не се излекува. Евреите се лекуват чрез робство. Българите също са се спасявали чрез робство. Но какво е днес положението в България и в света? Губещи предприятия. Губещо земеделие. Губещи банки. Колкото повече се дава толкова повече и повече расте неефективността. Колкото повече стават бедните и просещите, толкова по-бедна и просешка става държавата. Колкото повече се дава за оръжия и войни, толкова по-несигурни и по-бедни стават народите. Колкото повече и по-добре се гледат сираците, в сравнение с децата в семействата, толкова повече сираци ще има. Това не значи, че трябва по-малко грижи за сираците, това значи повече внимание на семейството, на социалното ядро на обществото. Колкото повече се дава на безработните и пенсионерите в сравнение с работещите, толкова повече безработни и бедни пенсионери ще има — толкова по-слаба ще е държавата. Колкото по-дълго хората се учат, без да работят и работят, без да учат, толкова по-неграмотно и непроизводително ще е населението, при което слабото и болното изяжда здравето и силното. Социално болно е това, което взема повече,

отколкото дава и колкото повече взема, още по-малко може да дава. И като изяжда здравето, то не оздравява, а става още по-болно. Това е диагнозата на болестта, видяна в съня на фараона. Оказва се, че това е генетично заболяване на човечеството. Който не създава и не дава боледува и умира. Бедата от болестта не е в идването на диктатура, по-голямата беда е, ако болни и слаби (ако непроизвеждащи и грабещи) имат властта. В Библията властта се дава на жертвения агнец — на Христос.

Идеи за избавяне от болестите на обществото има в книгите на Валентин Стоев за инвалидите, писана преди прехода.

За да оздравее обществото, всяка сфера трябва да произвежда принадлежна стойност, и да я обменя с другите:

— Земята (и природа) да дава плод и носи рента и да се освободи от паразитите;

— Машината да създава продукт и да носи печалба (които не създават и дават се унищожават);

— Банката да създава капитал и да носи дивидент (които не създават и дават на обществото — фалират);

— Парите да създават лихва (които не създават и не дават се обезценяват);

— Средствата за потребление да носят коефициент (от което няма полза, хората да се освобождават);

— Работната сила да създава стока и носи заплата (обществото да се освободи от този, който не създава принадлежна стойност);

— Знанието да съдържа истина и носи хонорар (лъжливието и вредно знание да се изхвърля, да не се дава за знание, което е вредно);

— Изкуството да носи красота и получава парса (да не се плаща с държавни пари за пошлост);

— Властта да създава ред и сигурност и да получава данък (тирани и грабителите, престъпници да се отстраняват от власт);

— Този, който носи мъдрост и прозрение да получава дар. (Попщина и мракобесие да се анатемосват). Това е великият урок от „Битие“! Живее, който създава и дава!

Братята на Йосиф са символ на сферите. В Битието те са дванадесет братя, дванадесет сфери на производството. Йосиф е духовната сфера. Затова на него, на духа, всички се кланят. Духът (Йосиф) управлява Египет и фараона, т.е. той е върховната власт.

Златното руно, Златният телец и пр. тотеми са цялостността на здравия живот, който създава принадлежна стойност. Това с жертвата на Христос. Който не създава и дава, който не се жертва няма право на живот! Просто защото възпроизводството спира. Това е рецептата, това е препоръчаното от Библията лекарство срещу болестта „болна крава“, срещу болното в обществото, което яде здравото. Как да се установи, кои са болни? И как да се предпазват здравите (силните, богатите) да не бъдат изяждани от болните и бедните? Или как богатите да не произвеждат бедни? Защото не е и не може да бъде същинско богато това общество, което произвежда бедност и бедни. Явно е, че то ще загине. „Карантината“, която се прилага в България, е противоположна. Хора, семейства, социални групи се стремят да се изолират, за да получат социална помощ, за да получат привилегии. Колкото човек е по-самотен и по-беден, толкова повече може да разчита на помощ от обществото? Разделят се, за да получат помощ. А това прави живеенето още по-скъпо и по-неефективно. Който печели, който богатеє, който има по-големи доходи и печалби става по-зле. Трябва да плаща по-тежки данъци. Колкото по-малко деца имаш, толкова си по-добре. Валутният борд е тип карантина, която ограничава големите размери на заболяването, не разрешава да се дава на губещите. Но мярката е едностранна. Сметките са неверни, защото те не обхващат пълните приходи и пълните разходи на населението и държавата. Няма божествената мярка. Няма пълните и крайни приходи и разходи, растежът на принадлежната стойност. Това може днес да се осъществи чрез прилагане на принципно нови системи и технологии за социално смятане на основата на използване на времето. Евростат вече изпробва на терена хармонизирано Европейско изследване за използване на времето.

Страшният съд вече е тук при нас. Страшният съд е висша форма на справедливост. Негов администратор е капиталът. (Ако Маркс, като икономист, е председател, то администрирането на Морала ще е в ръцете на Христос), фараонът и Йосиф едно са. Христос и Маркс — едно са! Това не е мит. Това е прозрение, основано на фундаментално знание.

Хлебопекарят умира, виночерпецът ще живее. Тленното си отива. Истината остава И така от мит към истина и от истина към мит.

От сън към живот и от живот към сън. От отвъдното към днес и от днешното към отвъдното.

Това е живият живот.

Голяма благодарност на Тончо Жечев за историята на Йосиф. Но до кога ще се бяга от истинските проблеми на обществото? Кога най-после ще се види същинското и опасно заболяване на България? И не само на България, а и на Балканите и на Европа. Ще се сложи ли най-после пръста на раната? Ще се прочете ли най-после великия урок на Битието (Библията) и фундаменталната истина на „Капиталът“?

През 1990 г. писах за катастрофата и изходът от нея. Публикуваха се части, които не бяха взети под внимание. Правителството на Луканов избяга от отговорност. Попов се уплаши. Филип Димитров се обърка. Беров се подчини. Жан Виденов се остави на заразната болест. Иван Костов като че ли прави верни стъпки, но ясно ли му е за какво става дума?

Синдикатите и случаят „Плама“ — Плевен са външни белези на генетичната болест „болна крава“. Лошото е, че народът отиде се прави на ни лук ял, ни лук мирисал. Няма катарзис, няма прощение, няма прозрение, няма просветление. Всяка основна сфера на общественото производство трябва да създава и дава принадлежна стойност. Сфера, производства, които не създават и дават принадлежна стойност не могат да се самовъзпроизвеждат. Те са болни. Те умират. Страшният съд не е утре и там, а тук и днес. Не бива да остават ненаказани грешниците и престъпниците. Не бива да имат права, тези, които ограбват обществото, които само вземат от него, а нищо не дават. Правото е на здравите, на силните, на богатите, на добрите, на красивите, на мъдрите. Спасението в бедност е робство. Бедните не могат да бъдат благородни.

Собствеността не е дължима, а винаги си дължим към нея. Връщането на земята и разните реституции са объркани и са повече симптом на болест, отколкото на здраве и сила. Никой няма право да взема, без да е дал. И синът няма морално право на наследство на собственост, която той не е годен и не е способен да съхрани и обогати.

Кога ще дойде спасителя? Кой ще е той? Кой, ако не ти. Кога, ако не сега. Всеки е спасител, ако има дух, сърце и ум, мъдрост, морал, знание. Още древните българи — чрез Танг-Ра са разбирали, че това,

което прави нещата, е идеята за Бог заедно с идеята за времето, те са единосъщни. Проблемът за използване на времето се разбира като задача за произвеждане на време долу и горе. Религиозните институти предлагат инструменти и социална технология за възпроизводство на социалното време, за организация на обществото в цялост. Знанието за времето (и Бог) се съхранява в различни езотерични школи и окултни учения. За наличието на такова знание свидетелствува книжката „Времето е наука и богатство“ на Андрей Цанов (1874 г.). От тогава, с отделни прекъсвания, интересът към изучаване на използването на времето в България продължава. В гр. Сливен се изучава Бюджета на времето на работници (Ана Балтаджиева). Прави се БВ на селско домакинство, показан на Международен Панаир, гр. Пловдив, 1938 г. През 1958 г. се прави БВ на работници в гр. София (вж. сп. Статистика от 1959 г).

## 6. ДУХОВНАТА КЛАСА

Производителите на духовния продукт са необходим елемент на националния и световните пазари — на националния и световния капитали. „Не може да се оспори, че интересът към духовните проблеми все повече расте. След страшните крушения, които войната донесе на човечеството, след вакханалиите на сласт и корист, които разкриха ниското в човешката природа, иде едно сепване, един поврат към размисъл и духовно дирене...“ — Асен Златаров. (Предговор към книжката „Днес и утре“ на Николай Райнов, 1925 г.). Днес обаче, към края на хилядолетието знанието за духовното е силно принизено и подценено. Нужно е възраждане на духовното. Нещо повече — „духовното“ е носещата конструкция на всички социални движения и промени.

Денят Втори Юни — датата на смъртта на Христо Ботев, вече се обявява като ден на падналите за свободата на България. Близо петдесет години, този ден бе обявяван и за ден на падналите в борбата срещу фашизма и капитализма, ден за борба с невежеството, ден на знанието и истината, ден на борците срещу всички видове робство.

Не може Човек да е свободен, ако робува на една, която и да е от формите на робство. Трябва да се осъзнае и признае печалният факт, че в своето мнозинство българите още са роби. Затова борбата срещу робството във всичките му форми е актуална и необходима.

Хората робуват на колите, а не машините робуват на хората. Машината служи на човека, ако му носи печалба. Машина, която носи загуби, прави човека роб; Хората робуват на Капитала, но акция, която носи загуби, прави човека роб; Робство на парите. Парите са добър слуга, но лош господар. Ако носят на човека процент, те му дават свобода, но ако от парите се губи, те носят робство; средствата за потребление са най-необходим елемент в живота на човека, но ако те носят загуби и отнемат средства за живот, то човек става техен роб; когато трудът не носи работна заплата, човек става роб на труда. Работната заплата дава свобода; селяните са роби на Земята, когато им се отнема рентата; интелигенцията е роб на Знанието, когато от него

губи, а не печели; артистите са роби, когато от изкуството не се печели и нямат свобода да го правят; духовниците, учените фундаменталисти са роби на мъдростта, защото от нея не получават дар, и губят свободата си; ако управниците не получават данък от властта не се печели, а губи; политиците и държавниците, и офицерите и войниците в този смисъл са роби на властта.

А всички вкупом са роби на разпокъсаността, роби на отсъствието на цялостност и мъдрост. Роби на отсъствието на Капитал, на Бог, на Време.

От тази свършена система на оценка трябва да се съди и оценява делото и на всички борци за „Свобода“. Не си действителен борец за свобода, ако за сметка на едни свободи налагаш робство в други сфери. Отечеството, за което се бори Ботев, има два основни съзидателни елемента: икономическа сила и свобода и духовна мощ и свобода, създавана от духовната класа и голяма част от интелигенцията. Българите имат своите финанси и пари, българите имат своя хляб (който днес е по-малко), българите имат земя, която днес е все по-малко тяхна, българите имат свои училища и читалища, българите имат своите песни и танци — корените, от които смучи плодоносни сокове нашето Отечество. Да не се забравя, че в годините преди Априлското въстание България е в невероятен икономически и духовен подъем. Градовете и селата, в които са станали погромите, са били истински средища на световно (за времето си) икономическо чудо. Българите са едни от най-богатите и мъдри хора на света. Те са воювали срещу чорбаджиите и изедниците (и такива е имало в изобилие), но днес те отминават с мълчание същинските архитекти на българското общество и същинските създатели на икономическото богатство и духовна мощ на България.

В рамките на турската империя балканските народи са живеели заедно, има един пазар, един общ дух. Всичко това се разкъсва и се заменя с национализъм и войни. Всичко това се заменя и със засилени класови борби — вражда между отделните слоеве от населението. Тези борби, особено международните — особено войните между народите, отнемат огромни жертви и ресурси. Всичко това свива пазара и нациите, най-вече на българите. Балканите стават все победен район на света. България става все по-тесен и ограничен район за икономическа дейност. Опитите да се разширяват пазарите, било на



Запад, било на Изток са безуспешни, защото те винаги се основават на вътрешното разкъсване на нациите и на увеличаване на международните вражди и войни. И как с постоянно дрънкане на оръжие, с постоянно възвеличаване на борците за свобода (т.е. на борците срещу съседите) ще може да се гради единно общество, единен пазар, единен продукт, единен дух на народите от Балканските страни? Това се отнася не само за българите, но и за всички други държави и нации на Балканите. Вече няма алтернатива — свобода или смърт. Вече няма и не може да има избор — силно обичам и силно мразя. Днес не може и не бива да се отделя Бог горе и Бог в човека. Те са едно. Христос се жертва, за да възкръсне. Ботев се жертва, за да възкръсне България и българщината като съществен и неотделим елемент на Балканите и на човечеството. Това е единната система за възпроизводство на времето на Балканските народи. Велики българи мъдреци, между които и Андрей Цанов, Петър Дънов и много са забравени. За да живее днес и в бъдеще България, тези хора трябва да останат като дух. Живее само духът. Нужно е да възкръсне всичко, което има значение и смисъл, това, което остава неделима част от днешния живот, това, което остава като съществена част, като елемент и структура на бъдещия живот. Това, което създава и синтезира, което прави единен и неделим продукта на България. Всичко останало умира, личностите се забравят. Остава един Бог и Неговият Син като сборен символ за всички личности. Само така слабостта, несправедливостта, неравенството, бедността, нехуманността, неприродосъобразността, невежеството, безкултурието, бездуховността и несигурността ще се преодолеят, ще отпаднат. Само тогава ще дойде ерата на съвършената свобода, на стабилно развитие и богатство и добро за всички. Това не е мечта, това не е пожелание, това е Божественият закон на развитие на човечеството. Това е съдбата на България, която е световен духовен център на „времето като наука и богатство“, на бюджета на времето като истина, като път и живот на народите. Като поле на всички социални взаимодействия. И на личности, които интегрират в себе си като единно знание учението за капитала, науката за времето и мъдростта на религията. Такива послания трябва да се приемат, да се съхранят и останат за следващото хилядолетие.

Това е духът на Живко Ошавков, Христо Попов. И на Ваклуш Толев. Духовното производство — духовният продукт, духовният живот, духовната класа са необходим елементи на общественото производство, и на пазара. Духовната класа е съставна част на производителната класа на обществото. Структурата на общественото производство и структурата на духовното производство са идентични. Това е структурата на обществения възпроизводствен процес (по израза на Живко Ошавков, това е социологическата структура на обществото); в Библията, това са дванадесетте рода на Израил (стр.1446; Откровение 21:12). Тук следва да се помни мъдростта на Витгенщайн: „Не е важно как се назовава, важното е как се осъществява“. Живко Ошавков организира първото голямо социологическо изследване за религиозността на българското население. Той установява ниската религиозност на българите. И това счита, че е положителен фактор на общественото развитие. Но от казаното от Ошавков по този въпрос не може и не трябва да се съди за неговата духовност. Напротив, то е израз на загубената, извратена и умъртвена духовност на българското духовенство, на българската църква, в която почти не е останало място за духовното. Явното разграничение на духовното от църквата и религията, както и на духовното от държавата и политиката е първо условие за разбиране на неговата природа и за разграничаване на духовната класа от другите обществени класи. Без това не може да се разбере високата духовност на Фридрих Ницше при отхвърляне на религията, както и високата духовност на Св. Иван Рилски при неговото разграничение от Цар Петър, както и категоричното отхвърляне на „емпиричното“ от Живко Ошавков. Духовният продукт има своите три материални характеристики: потребителна стойност, стойност и принадлежна стойност. Създател на този продукт е духовната класа на обществото, това е родът на Йосиф от племето на Израил, който управлявал Египет. Такава класа днес не е институционализирана. Претенции за подобна роля имаше комунистическата партия, но те се провалиха, както са провалени вече и претенциите на църквата в тази насока. Служителите на религиите не са духовната класа, те са може би част от нея, но не са класа и нямат свой продукт, който да се осъществява в обществения възпроизводствен процес. Това поне е очевидно за България. Учените, политиците, културните дейци, просветителите, bankerите и

индустриалците също не могат да бъдат отнесени към духовната класа, тъй като те сами по себе си не създават духовен продукт. Те могат да бъдат участници или съучастници, но не и производители. Защото не конкретното знание, не конкретният продукт на всяка една от сферите е духовен продукт. Духовен продукт са знанието и технологията (и институциите), които осъществяват симетрията на обществото, които установяват съгласуването на законите на всички сфери в едно. Симетрия, която е символ и път към съвършенство на обществото. Симетрия, която е идентична с понятието Бог. Това е нещото, от което нищо не може да се отнеме и към което нищо не може да се прибави. Духовното това е знакът на съвършенство като истина, като път и като живот. Духовното производство не е отрицание на материалното, а неговото осъществяване. (За това е невъзможно на философите материалисти да разберат духовното, а на философите идеалисти да го осъществят). Природата на духовното се разкрива при неговото осъществяване в процеса на общественото възпроизводство. Това е причината и за неразбирането на материалното, което не може да се осъществи без духовното. От израза „В началото бе Словото“ не бива да се съди за идеалистичен характер на обществото, а за неговата обективна материалност, за неговото действително съществуване. Следователно духовното е необходимо, духовното е производително, духовното е съществуващо. Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух едно са, единосъщни са. Така са идентични и единосъщни и идеите и капитала и времето. (Това са трите трихотомии на Време, Капитал, Морал (Бог). Диференциацията на духовното е идентична с диференциацията на нормите на морала и структурата на морала; така е и с диференциацията на формите на принадлежната стойност и структурата на стойността; така е и с диференциацията на обществените отношения и структурата на социологията. Духовното се материализира като свързва всички форми на морал, капитал, време в едно. Материалното се одухотворява, като диференцира и конкретизира продуктите на духа, на капитала и на времето. Общите (фундаменталните, духовните) науки се материализират в частните, конкретните, емпиричните науки. Съществуват три равнища, три етажа: духовно, теоретично и емпирично (симетрия, закон, явление):

— Това, което е религията за гносеологията и морала;

— Това, което е политическата икономия за конкретните икономики и капитала;

— Това, което е социологията за конкретните емпирични социологии и обществените отношения;

Това е много трудно да се разграничи и да се разбере. Затова Живко Ошавков като духовен вожд в социологията и Христо Попов като духовен вожд в политическата икономия остават неразбрани. Това означава, че и социологията и икономическата наука са несъвършени, неверни, силно отклоняващи се от реалните процеси на възпроизводството на обществото.

**Таблица 21. Възпроизводство на духовната класа (Взаимодействие и обмен на продукта на Духовната класа с продуктите на другите сфери).**

Класи по сфери	Дава продукт на духовната сфера	на	Взема мъдрост от духовната класа
1. Земеделска	рента	земя	екологичност
2. Индустриална	печалба	машини	производителност
3. Банкерска	дивидент	акции	справедливост
4. Търговска	процент	пари	равенство
5. Промислена	коефициент	хляб	богатство
6. Трудова	заплата	труд	братство
7. Лекарска	плата	здраве	здраве
8. Учителска	хонорар	знание	истинност
9. Художествена	парса	арт	красота
10 Спортна	такса	игра	жизненост
11. Политическа	данък	власт	сигурност
12. Духовна	дар	мъдрост	прозрение
Общо духовна класа	М-прим	Продукт	Симетрия

Всяка сфера има своя елит, който принадлежи на духовната класа и извършва обмен с нея. Който дава на духовната класа всъщност се приобщава към нея като потребява духовен продукт.

Всяка класа (или каста) формира и носи съответен морал. Всяка класа, за да се възпроизведе, трябва да обмени своя продукт като потребителна стойност с потребителната стойност на продуктите на другите класи. В това отношение всички класи са равни. Те са различни според задаваните от тях потребителни стойности и са равни по отношение на обменните стойности. Без това равенство не може да се осъществи общественото производство. Всички класи са една класа. Всички в една сфера са една класа. Обмяната на продуктите на духовната класа с продуктите на другите сфери е процес на материализация на духовното; обменът на продуктите на другите сфери с продуктите на духовната класа е одухотворяване на материалното и материализация на духовното. М-прим се ражда от голяма идея, от дух, който свързва всички компоненти на производството и живота в едно. Без голяма идея, която ражда един общо продукт — принадлежна стойност — няма общество. Бедата на България днес е в това, че няма голяма идея, няма общ продукт, няма принадлежна стойност (Това не бе разбрано от Иван Костов, когато той се отказа от политическата икономия). Задачата днес е да се превърне голямата идея за М-прим на Хр. Попов и идеята за социологическата структура на Живко Ошавков — в основен капитал (като се технологизират чрез БВ, АБВ и ГБВ) на България и Балканите. Идеята за една структура, идеята за една класа, идеята за един продукт, за един пазар, идеята за М-прим е фундаментална, е духовна идея. Всички сфери са едно всички форми на М-прим са едно, всички класи са една — духовна класа. Изхвърлят се илюзиите, които хилядолетия трупат религиите и конкретните науки. Но се запазва структурата. Устройството на обществото. Съхранява се семето, плода, от който ще се роди теорията, която е капитал, капиталът, който е теория и времето, което свързва капитала и теорията в едно. Без теория, се ражда бедност, безработица, неравенство, несправедливост, престъпност. Така днес „икономистите“ и емпириците наводниха България с лъжи и измами. Съвършена теория, съвършено общество — това е заветът на великите българи Живко Ошавков и Христо Попов. Това не е утопия. Това е изстрадано учение. Това е истинска теория. Същинските

следовници на Ошавков и Попов са тези, които следват духа и осъществяват идеала им. Храмът на социологията е теорията. Храмът на икономиката е политическата икономия. Храмът е място за срещата с духа. Най-сложен е проблемът за технологизацията на духовното производство и за неговото внедряване в социалния живот и общественото възпроизводство. Как да се замени молитвата със съвременни методи и технологии на възпитаване на духовно чувство и овладяване на духовното знание във всички сфери на общественото възпроизводство? Кога ще дойде новото кръщение в духовност — в поставяне въпросите и проблемите на Бог (на живата социална цялостност) на преден план в организацията на обществото и възпитанието на хората? Сегашната духовна криза в света и най-вече САЩ и Европа са предвестник за това. Тази криза означава, че световната хармония е жива. Чувствата (и любовта) към Бог, към капитал и към време са една неразрушима триада. Те са фундамент на всички други чувства в обществото — висш синтез на социала и на мъдростта. Чувствата правят осезаеми Бог, време и капитал. Без чувства, основани на вяра или знание, светът остават мъртъв. При недостиг на вяра, знанието помага. При недостиг на знание, вярата помага. Чувствата ги свързват в едно. Чувствата за Бог, чувствата за капитал и чувствата за време са тъждествени, чрез тях животът се осъществява. Чувствата за Бог, чувствата за капитал, чувствата за време са триобразни, но единосъщни. Потребителна стойност — стойност и принадлежна стойност — това е капитал. Законът на производителността, законът на стойността и законът на принадлежната стойност са единосъщни. Това малцина икономисти осъзнават, което води до много важни грешки. Производителността пет пари не струва, ако богатството не нарасне и не стане Капитал, който да дава повече стойност. Това, обаче никога не става без повече труд. Това е природата на капитала — единосъщ и триединен. Времето и то е триединно. В противен случай и то не може да се разбере. Миналото е мъртво, ако днес то не се осъществява, добро бъдеще никой да не чака, ако сам за него не работи.

Капиталът не идва, ако сам не си го изградиш. Време не ще имаш, ако сам не си го сътвориш. Това се отнася за всяко живо същество на света. И ако тези закони не се спазват лесно се изчерпват и Бог и капитал и време. Технологията за това е също триединна: Роля,

норма (план) и оценка (съд). Това са три системи. Общественото разделение на труда е системата на ролята в едно. Това е Бог-Баща, който на всеки своя роля повелява, за да може да създава за другите. Нормата — това е граница, в която човек (и обществото) може да се простира, я конкретно това са социалните планове, които те самите изпълняват. Оценката, това е конкуренцията. (Аз самият по тези въпроси три книги съм написал, без да съм съзнавал и да си изяснявал дълбоката връзка между тях).

„Напоследък няколко американски вестника описват ирелевантността на професорите към националния политически и културен живот... повечето американски академици пишат мизерно“ („For academics, too, it's all in the telling“, by Richard Pells Austin, Texas, International Herald Tribune, Wednesday, March 24, 1999 p. 9). Обясненията и оценките на автора за състоянието нещата в САЩ са вярна характеристика и за положението на обществените науки в България. Начеващите в науката, които масово са се втурнали да се учат в Америка, лесно отхвърлят всичко българско и бързо приемат жаргона на постмодернизма. Характерни в това отношение бяха четенията на млади социолози в памет на Живко Ошавков. Нито една тема, която да е релевантна на голямата идея за социологическа структура. И как да се очаква това, когато организаторите на четенията не са се постарали да дадат характеристика на Ж. Ошавков, а представят само оскъдни биографични данни. Многото награди, които бяха дадени за младите социолози, в действителност бяха клониране на идеите на техните консултанти и научни ръководители и на организаторите на четенията. Но това няма нищо общо с фундаменталните и на световно равнище идеи на Живко Ошавков за социологическата структура и начина на тяхното приложение в живота на обществото. Американските университети нямат (на широката публика това не е известно и не е видно) професори на равнището на Живко Ошавков и Христо Попов. Талкът Парсънз бе на такова равнище, но той не намери масови последователи, не се клонира. Няма последователи и Ошавков и Попов. Коя е причината за това? Причините са фундаментални. Те не могат да бъдат обяснени само със страха и снобизма, за които говори Ричард Пелс, тъй като това не е обяснение за мизерното състояние на обществените науки. Не е обяснение по същество, а по обстоятелства. Какво липсва на

професорите, за да са на равнище, за да влияят на обществото, за да пишат хубави книги? Това фундаментално, което отсъствува в писанията (и мисленето) на днешните американски и български професори е духът. Духът като чувство, духът като виждане, духът като тип (равнище на) знание. Всичко е в разказа, всичко е в притчата, всичко е в духа, словото божие. Словото за цялостността, за съвършенството, за жизнеността на обществения живот. Защо има страх и снобизъм? Защото не е съвършено обществото, защото не са съвършени хората, защото отсъствува съвършено знание. Няма духа и идеала на Талкът Парсънз. Няма духа и идеала на Живко Ошавков. Няма духа и идеала на Христо Попов, няма духа и идеала на Андрей Цанов. Няма духа и идеала на Библията и на „Капиталът“. Няма духа и идеала на времето, на бюджета на времето (АБВ и ГБВ). И не просто ги няма, а не стават и не могат да стават. Защо Талкът Парсънз не намери своите последователи, защо Ж. Ошавков и Христо Попов нямат свои следовници? Това трябва да се обясни с отсъствие на структура в науката и в обществото, основано на категорията на категориите — обществено разделение на труда. Разделението на труда и частната собственост са тъждествени, кооперацията на труда и обществената собственост също са тъждествени. Заедно, в съвкупност те формират общественото разделение на труда или собствеността в цялост. В САЩ господстват разделението на труда и частната собственост, затова там и науките са изградени на този принцип. Ме е институционализиран принципът на кооперацията на труда и обществената собственост. Духът и идеалът на Талкът Парсънз изискват съвършена социология (по подобие на физиката), в която всички взаимодействия в обществото да могат да се свеждат до и извеждат от взаимодействията на социалната енергия (на принадлежната стойност). Разделението на труда и частната собственост, откъснати от кооперацията на труда и обществената собственост, не могат да решат този проблем. Затова на американския пазар още не може да се намери нишата на фундаменталните и глобални теории. Защото няма масов пазар за такъв род продукти. Няма обществена собственост, която да осмисли резултатите на частната собственост. При социализма нямаше развита част на собственост, която да опредмети и материализира резултатите (продукта) на обществената собственост. От отделен продукт не може да се получи обществен продукт, ако разделението на



труда не прерасне и не се осъществи в кооперация на труда и единен обществен продукт. Това е основната причина и фундаменталното обяснение на факта, защо пазарът не решава проблемите на богатството и защо емпиричните изследвания и частните науки не могат да раждат теория и фундаментални решения. Отричането на идеала (теория), като знак за съвършенство, като мярка за цялостност и критерий за Истина — това е характерното за модернизма и постмодернизма, за които пише Ричард Пелс. Когато емпирията ражда идеала, когато емпирията ражда „теория“, то нищо съществено не може да стане. Тайната на ставането е осъществяването на всички сфери (по таблицата за възпроизводството). Тайната на възпроизводството — това е осъществяването на социологическата структура на Живко Ошавков, това е осъществяването на общественото възпроизводство по таблиците на Маркс, на Христо Попов. Тайната на Христос (на Бог), разкрита в Библията е още непозната и непризната. Тайната на капитала, на принадлежната стойност, разкрита в „Капиталът“ и разработена от Христо Попов е още непозната и непризната и това е предвидено от Фридрих Енгелс в предговор към втори том на „Капитала“. Тайната на ставането на социологическата структура на обществото, разкрита от Живко Ошавков още е непозната и непризната. Нещо повече, тези тайни се отхвърлят категорично от мнозинството „последователи“ и това дава храна за клониране на невежеството, на ограничеността, на безплодието на обществените науки. Само в синтез трите тайни (трите трихотомии) могат да се осъществяват. Това е върховната тайна на социалното битие. Само на тази основа може да има „the tellings“. Само тогава може да се чуе гласът на автора. Защото авторът е един. Защото играта е една. Защото дух, Бог, капитал, време (социално) са едно. Дух и материя са едно. Но за да стане това „едно“, трябва да станат всички. За да се възпроизведе една сфера, за да се осъществи един елемент на социологическата структура трябва да се осъществят всички останали. Един капитал не може да се осъществи в една сфера, ако не се осъществи чрез всички сфери. При това следва да се спазват точно определени отношения и пропорции. Трябва да се изпълняват повелите на трите мойри на съдбата. (В това отношение гръцката митология дава по-дълбоко и по-вярно знание за обществото, отколкото дузини учебници за ролите, нормите и оценките в

американското общество, филмът, и драмата, за които мечтае Ричард Пелс не могат да бъдат написани по исторически факти. Те не са митология. Те са теория. Паметта на историята е в теорията. Бедността, безработицата, престъпността не могат да бъдат обяснявани емпирически. Неравенството и несправедливостта не могат да бъдат описвани и измервани емпирически без фундаментална теория, без фундаментални равенства и фундаментална справедливост, които правят обществото. Защото общество, основано на фундаментални неравенства и фундаментална несправедливост, общество, основано на бедност и престъпност, на безработица с много „свободно време“, не може да се възпроизвежда. То умира. Значи емпиричността и бездуховността на днешните социолози носят социална смърт. Който не може да вижда, не може да чувства и не знае (няма теория) за капитала, за времето и за духа като цялостност, като единна системи на ставането на обществото, той не може да пише телингс. Защото духът се материализира в капитала, а капиталът се материализира чрез духа и двете се възпроизвеждат чрез времето. Времето на човека не е дадено. То е произведено и може да се възпроизведе само, ако се създава и дава отново и отново. Тайните на Бог, тайните на времето и тайните на капитала са една тайна. Това са тъждествени, идентични знания. Както са тъждествени и идентични знанията за разделението на труда и частната собственост, кооперацията на труда и обществената собственост. Не могат да имат успех тези, които искат да правят социология без теория за времето и капитала; тези, които се опитват да правят теория за пазара без теория за времето и духа; както и тези, които се опитват да правят теория за духа (и теология) без теория за капитала и без теория за времето. Пагубно за България (българската наука и университети) се оказва откъсването на науките една от друга и отсъствието на фундаментална спойка (Дух) в тях. Хора, които всичко могат да кажат за своя предмет и нищо не могат да кажат на обществото са социално безполезни, вредни. Кой смее да каже истината? Кой смее да каже на социолози, на икономисти, на философи, на историци, на юристи и пр. обществени учени, че са невежи по отношение на обществото в цялост (Макар че насаме всеки се оправдава, всеки чувства своята ограниченост, но го приема за „нормално“ за естествено). Но печели ли от това България? На духовната класа са нужни готовите и търсещите да намерят дух в

своята наука, в своите изследвания. Духът, който ражда знание и мъдрост трябва да се създава и възпроизвежда. Духът се губи, ако не се съхранява, а той не се съхранява, ако не се произвежда отново и отново. Да се възпроизвежда сферата на духа, това е фундаменталното изискване на третото хилядолетие. Духът ще спаси България и Балканите. Пропадаме, защото нямаме дух. Нямаме дух, защото не произвеждаме все повече и повече, а произвеждаме все по-малко и по-малко.

Статията на Ричард Пелс показва, че американските професори са неграмотни. Още по-невежи в обществените науки са европейците. Как да се учим от тях? Невежи са по отношение продукта на България и Балканите. Това не знаят и нашите политици. България със своите мъдреци — начело с Христо Попов, Живко Ошавков, Ваклуш Толев, Андрей Цанов и още много, много други непознати, забравени, пренебрегнати, отхвърлени може да спаси Балканите и Европа. Да създава духовното производство и духовния продукт те са създали и създават модел за цивилизацията на третото хилядолетие. Това не е утопия. Това е драматургия за 21 век. Тогава не кино режисьорите, а социолозите ще пишат драмите. Тогава всички духовни сили, на всички сфери на духа, културата, всички взаимодействия в обществото, в последна сметка, се свеждат до и могат да бъдат обяснени с взаимодействие на формите на социалната енергия, на формите на духа. За това вече има и възможност за производство на ноу-хау и инфраструктура — напр. Социални радарни системи, социални системи за роли, норми и оценки без никакъв догматизъм и детерминизъм. Индустрията и пр. иде действуват в синхрон. Това е то социалната синергия, социалната симетрия, съгласуването на законите на обществото в една цялостна система. Това не отменя, а дефинира разделението на труда и специализацията, но като тип кооперация, а не тип социално разслоение и неравенство. За всеки има хляб, за всеки има светлина и дух. Няма място нито за страх нито за снобизъм. Покръстването в духа на новото време, в синтеза на дух, капитал и време е спасението за всички. Да се напише драматургията за България и Балканите — това е актуална задача за българските професори!

Конституцията на живота (на социологията) това е осъществяването на цялостността, която дава живот, която прави общество. Това е цялостността на Общественото разделение на труда,

което синтезира разделението на труда (и частната собственост) с кооперацията на труда (и обществената собственост) в едно. Затова със законите на държавата трябва да се защитава не просто част на или просто обществена собственост, а собствеността. Не трябва да се защитава дребният или едрият капитал, а капиталът в цялост — функциониращия капитал, който създава и дава М-прим. Да се защитава и развитието на цялостността долу — в ядрата на обществото (семейството, фирмата, институцията в цялост), а не отделни техни компоненти. Да се защитават от закона не просто децата, а цялостността и функционалността на семейството. Не отделната институция, а цялостността на институциите. Главното е да се защитава и да се подкрепя и стимулира цялостността на семейството, на тези, които правят по-здрави, по-големи, по-функционални, по-продуктивни семейства. На такива, които повече дават на обществото, отколкото вземат от него. Идеалът на обществото е производството и потреблението. Защото, това, което не е потребено, не е произведено. А не може да се потребява непроизведено. Значи трябва повече да се създава и дава на обществото. Това е урокът от Ричард Пелс. Това е фундаменталното знание, което носят учените Живко Ошавков и Христо Попов.

## **IV. ЖИВИЯТ БОГ|ЗЕЛЕНИЯТ СЕЛИЩЕН ТУРИЗЪМ**

## 1. ТУРИСТИЧЕСКИЯТ ПРОДУКТ

Ако структурната реформа е днес най-актуална и значима, то въпросът за селския и аграрен селищен туризъм, като структура на микроравнище, като структурна реформа в основите ѝ, е още по-актуален и значим. Туристическият продукт е една цялостност, синтез на всички необходими за живота на човека продукти и услуги за определено време. От друга страна, туристическият продукт като структура е върховен синтез и безкрайна диференциация. За да е налице туристически продукт, необходимо е всички елементи, нужни за живота на Човека (и на капитала), да са налице. Без един необходим елемент туристическият продукт е невъзможен, тъй като е невъзможен животът на човека, на това място и по това време. Ако всички необходими елементи за живота на човека са налице, това е достатъчно, за да се осъществи туристически продукт. И така, туристическият продукт има своите необходими елементи. Те са десет, колкото са и основните сфери за възпроизводство на цялостния живот, колкото са и отделните необходими продукти на общественото производство и капитала (Вж. таблицата). За да може да се купува и продава в цялост — като един продукт, създателите на туристическия продукт трябва да бъдат цялостност. За да бъде договорът за продажба легитимен, то производителите трябва да са независими частни собственици на своя частен капитал и продукт, като елемент и необходима съставна част на общия продукт. Като цялостност туристическият продукт съдържа в себе си само създаденото и потребеното. Това означава, че в него се включват само услуги, а не вещи и стоки. На туриста се продава не леглото, а ползването на леглото, не машината, а ползуването на машината, не средствата за производството, а ползуването на средства за производство за определено време; не земята и водата, а тяхното ползуване за ограничено време. Следователно в туристическия продукт се включва само това произведено, което е потребено, т.е. новосъздадената потребителна стойност и новосъздадената стойност, т.е. принадлежната стойност. Не може да има туристически продукт, ако не се създава в

момента потребителна стойност. Туристическият продукт е съвкупността от новосъздадени стойности и потребителни стойности, нужни за възпроизводството на човека в даден период от време. Десет елемента на продукт, са десет вида потребителни стойности и десет вида стойности в синтез. Ако тези елементи функционират поотделно и разпокъсано, то единен туристически продукт е невъзможен. За да се получи единен туристически продукт, е нужно всички елементи да се осъществяват като един, едновременно и последователно, т.е. да функционират като капитал. Туристическият продукт е синтез на две крайности: от една страна, синтез на услуги, т.е. на елементи, които непосредствено се потребяват от човека в момента на тяхното създаване, а от друга страна, за да е възможно такова постоянно съвпадение на производство и потребление, е нужен синтез на всички сфери на производството. Това означава синтез на напълно развита частна собственост и капитал, на развито осъществяване на всички ресурси, участващи в този процес. На това основание тук се говори за туристическия продукт като фундаментално знание и върховна истина и за селищния туризъм като път и метод за организация на производството и за осъществяването му като живот, като светлина. Случайно ли е, че структурата на туристическия продукт, представен в таблицата напълно съвпада със структурата на небесната дъга. Следователно, когато се говори за зелен, селищен туризъм, тук се има предвид такъв продукт — единен, цялостен и неделим. И теория за него — цялостна и фундаментална, която е метод за решаване основните проблеми на общественото възпроизводство, на труда, свободното време и капитала.

Следователно не става дума за отраслов подход към туризма, не става дума за един конкретен туристически продукт в определено село, а за разбирането на туристическия продукт като цялост, като синтез на съвкупния обществен продукт.

Или идеята за единния туристически продукт е не отраслова, не е идея в рамките на туризма или идея в рамките на селото или земеделието. Това е фундаментална теория, представяща съвкупния обществен възпроизводствен процес в неговата цялост като капитал — горе в обществен и световен мащаб и неговата цялост долу в селищата, в предприятията, в домовете — ядрата на обществото, или капиталът като единичност, като частен капитал.

**Таблица 22. Структурата на туристическия продукт като част от Общественото възпроизводство на времето, капитала и морала — като краен обществен продукт**

<b>Време за туризъм във</b>	<b>Капитал за туризъм</b>	<b>Морал за туризъм инвестиции</b>
Природа	земя, море, река	екологичност
Машини	автомобил, самолет	производителност
Банки	ваучери, резервации	справедливост
Пари	предплата, лихва	равенство
Хляб	ресторант, коефициент	богатство
Труд	дом, заплата	братство
Знание	школа, хонорар	истина
Култура	оркестър, парса	естетика
Управление	охрана, данък	сигурност
Дух	църква, дар	прозрение
Общо време за туризъм	Капитал, М-прим от туризъм	Инвестиции за туризъм

Продуктът на туризма като тотем е М-прим. Продуктът на туризма като индустрия е печалбата. Но като индустрия на индустриите туризмът става тотем продукт.

Туристическият продукт като синтез, това е съвкупността на всички потребителни стойности на всички сфери като една. Един краен продукт, една обща потребителна стойност. И една стойност. Един морал. Няма морал този, който не създава и дава поне в една от фермите на М-прим. Всеки сектор (сфера) е реален, ако дава принадлежна стойност. Където не се дава, значи нищо не се създава. Реалността на всеки сектор идва от синтеза му с общото. Една сфера е реална, ако в действителност допринася за създаването и увеличаването на туристическия продукт. Машини, пари, банки, хляб не са реални, ако не се осъществяват, ако не са фактор и участник в създаването на общия продукт. Те не са реален капитал. Туристическият продукт в последна сметка прави капитала действен, а



производството материално. И обратното, диференциацията на отделните сфери, осъществяването на отделните продукти и реализирането на техните стойности идва от и чрез осъществяването на общия туристически продукт. Ако това не става, то възпроизводство не се осъществява. Комерческият туризъм може да реализира големи печалби, но ако чрез тях не се осъществява и реализира продукта на всички сфери, възпроизводството не се осъществява. Тогава чрез туризма се ограбват, ощетяват други отрасли. По същия начин могат да се проявяват и другите сфери. Напр. индустрията. Банките, управлението, държавата също могат да ограбват, да ощетява другите сфери. Това са признаци и прояви на кризи на възпроизводството (и капитала). Когато такива кризи обхващат повече сфери, това се проявява като катастрофа.

Като завършен синтез на цялостности туристическият продукт има квантов характер, той е физическа величина, под която и над която той не е цялостен, не е завършен. Като диференциран и структуриран продукт, който съдържа много елементи, туристическият продукт има вълнов характер. Това означава, че неговото формиране, изграждане и неговото потребление става на вълни. Например машината като елемент на туристическия продукт (формирана на части, на кванти, при производството) се консумира на вълни, т.е. запазва цялостност до крайната и употреба. Леглото трябва да е цялостност, но използването на леглото става на вълни. Така стоката трябва да е цялостност, стоката е кванта, но използването на стоката става на вълни. Услугата — като момент на използване на стоката е вълна, но като част от туристическия продукт е кванта. Потребителната стойност е кванта, а стойността е вълна — при производството. Но при потреблението потребителната стойност е вълна, а стойността е кванта. Принадената стойност при производството е вълна, но при потреблението е кванта. Приватизацията е преход от вълни към кванти. Стоковото производство е степен на развитие на натуралното стопанство, е преход от вълни към кванти. Туристическият продукт е степен на развитие на стокното стопанство, е преход от продажба на стоки към продажба на услуги, преход от кванти към вълни.

Туристическият продукт е кванта по отношение на продуктите на отделните сфери. И продуктите на отделните сфери са кванти по отношение на вълните на туристическия продукт. Туристическият

продукт калибрира като диференцира. Стоковото производство диференцира като калибрира. Калибрирането е правене на кванти, завършени и осъществени продукти. Незавършеното, некомплектването не може да се потреби, следователно то още не е произведено. Непотребени, макар и комплектувани и завършени продукти също се считат за непроизведени. Непродаденият вестник не е произведен вестник (макар да е отчетен като произведен). Социалните организации са толкова по-съвършени, ефективни, стабилни, колкото повече позволяват да се осъществява пълно покритие и синергия на квантовите и вълнови енергии на социалните ресурси. Висока квантова енергия има при силно развито частно стопанство и частно производство, а ниска вълнова енергия — при диспропорции и анархии в обществото като цяло. Високи вълнови енергии има при централизирано планиране и съгласуване на сферите, а ниска квантова енергия, при увеличаване на ядрата и нестабилност на квантите долу поради отсъствие на частни собственост и капитал. Движението за селищен зелен туризъм е път и организация за квантуване на туристическия продукт долу и генератор на квантова енергия горе в обществото. Тази квантова енергия се образува и освобождава при комплектуването на ядрата на туристическия продукт, при формирането на компонентите на този продукт. Квантовата енергия се освобождава посредством превръщането ѝ във вълнова, посредством предаването на тази енергия от ядрата на обществото. Вълнова енергия се освобождава, посредством превръщането ѝ в квантова, т.е. посредством предаване на тази енергия от обществото, държавата към ядрата, към отделните най-малки възпроизводими социални институции. Ако сферата като цяло е обществото, то институциите на тази сфера са нейните ядра, като носители и генератори на квантова социална енергия. Десетте квантови генератори за социална енергия долу са:

1. Фабрики, за средства за производство (печалба);
2. Банки, за средства за разпределение (дивиденди);
3. Бюра, магазини за обмен и обръщение (проценти);
4. Работилници, ресторанти, хотели и т.н. за потребление;
5. Домакинства, звена (учебни, здравни и т.н.), заведения за възпроизводство на Работна сила, труд (заплата);

6. Ферми селски, горски, морски и пр. стопанства за възпроизводство на природни ресурси (рента);

7. Училища, школи институти за производство на знания (хонорар);

8. Театри, галерии, оркестри и пр. за изкуство (парса);

9. Университети, Манастири за мъдрост и прозрение (дар);

10. Държавни институции за власт (данък);

Всяка институция, на всяка отделна сфера, за да се възпроизведе трябва да гарантира изграждането и осъществяването на функциите на всички останали сфери. За да се възпроизведе фабриката, тя трябва да гарантира и възпроизводството на всички останали институции (банка, магазин, детски дом, училище, театър, църква, държава).

Такава бе при социализма задачата на държавните предприятия, но това именно доведе до разпадане на социалната структура. Тази задача не може да се поема от държавни структури, защото по този начин също ще обезличи другите институции и ще доведе до израждане (невъзможност да се възпроизведе) на самата държава. Затова изграждането на комитети за туризъм — обществени органи, грижещи се за комплектуването и осъществяването на крайния, завършен продукт е задача над задачите, е институция на институциите. Тази функции — за синтез и комплектуване, чрез калибриране и диференциране на всички сфери и институции може да се осъществява само при режим на диалог и съгласуване, при пълно спазване правилата на играта. Т.е. всеки да е създал и дал принадлежна стойност, за да играе. Всеки да влага капитал. Какво става, когато се акцентира само на един отрасъл или сфера, а се забравя или се подценяват другите? Говори се например само за пари, а се забравят ресурсите на девет други сфери. Какво става, когато се акцентира горе, а се забравя долу или се акцентира долу, а се забравя горе? Колкото по-строго и стриктно е на едно място, толкова по-хлабаво и нестабилно е на другите места. Анархия долу при строг режим и ограничения горе, и анархия горе при строг режим и ограничения долу (законът за подобие то на горе и долу е формулиран от Хермес. Законът за обратната зависимост на организацията горе и долу е формулирал Маркс. Идеята за синтез на Хермес и Маркс е моя. Подобие на горе и долу (по Хермес) и обратната зависимост на организацията долу и организацията горе (Маркс) изискват хармонично организиране на

горе и долу в едно. Това е смисълът на идеята за единен туристически продукт долу и горе в едно, за подобие на капитала горе и капитала долу и подобие на свободно време и принадлежна стойност. Когато твърде много се набляга за организацията горе се отива на ляво, а когато се набляга главно на долу (само на частната собственост) се върви надясно. Правилният път е напред — единство и съчетание на ляво и дясно, на горе и долу в едно.

Аналогичен е и синтезът на десетте сфери и съчетаването им И една. Колкото повече се държи на една, толкова повече страдат другите. Така индустриализмът руши и природата, и душевността, и културата, наблягането само на екологията при елиминиране на другите сфери, също е толкова опасно. Проблемът е в това, че всяка сфера, за да е пълноценна и необходима трябва да създава сама принадлежна стойност и да дава на другите. При спазване на това задължение, при зачитане правата на другите, всяка сфера може да е символ на синтеза, ако осъществи и гарантира, чрез своите институции и от погледа на отделен продукт, комплекцията на цялостния продукт (и капитал). В този смисъл и от тази гледна точка, като я спазват законите на съответствието на сферите (и горе с долу) и диалогичното взаимодействие между тях, могат да се определят и видят задачите и функциите, мястото и ролята на организиранияте структури на обществото и определи структурата на туристическия продукт.

Така чрез гарантиране на цялостността на екологическия продукт се гарантира цялостността на туристическия продукт и се определя цялостността и завършеността на всички останали продукти. Не е завършен този продукт, който не осъществява завършеността на екологичния продукт. Но самият екологичен продукт се осъществява и реализира като стойност в крайния туристически продукт. Не може да се гради вълновата структура на обществото без неговото квантуване и не може да се гради квантовата структура на обществото и да се освобождава квантова енергия без неговото синтезиране във вълни. И ако на гражданското общество се гледа като на вълна, то не може да има успех, ако се разрушават селата. Напротив, селата и домакинствата са основни източници на квантова енергия, която образува вълните. А вълните на гражданското общество трябва да станат основния източник на енергия, която образува квантите — това са селищата и

домакинствата като обекти и източници на краен туристически продукт. Затова трябва селата да станат място за пълноценен и здравословен живот, а не места за заточение.

Сега селата са губещи, а градовете печелещи. Всички села да станат обект на инвестиции, за да бъдат най-голям източник квантова енергия.

Туристическият продукт е синтез на принадлежния продукт (и стойност). На пазара този продукт се купува по стойност, продава се по стойност и се получава принадлежна стойност, по отношение на Европа българският и балканският туристически продукт (и индустрия, капитал) ще позволяват да се купува скъпо, да се продава евтино и да се печели. За да се разбере тази стародавна мъдрост, се изисква труд и свободно време от ранно детство до дълбока старост. Нужен е цялостен морал и закони, съобразени с фундаменталните принципи на структуриране и възпроизводство на времето и капитала — капиталът, като институция за възпроизводство на принадлежна стойност и свободно време.

Неумението да се свързват тези два процеса и тяхното разкъсване води до постоянни обществени кризи. Едните кризи завършват с национализация, другите кризи завършват с приватизация. В същност, от гледище на фундаменталната Теория за общественото възпроизводство и производството и потреблението са органическа цялост, а приватизацията и национализацията са две страни на един и същи процес.

Както стойността е неотделима в своето осъществяване от потребителната стойност, така и потребителната стойност, в своето реализиране е неотделима от стойността. Макар в процеса те да са постоянно разделени и противопоставени. За да се осъществи потребителната стойност, тя трябва да умре, иначе тя е безполезна. Ако няма стойност, туристическият продукт няма и потребителна стойност. Ако няма потребителна стойност, той няма и стойност. Следователно чрез него се синтезират стойността и потребителната стойност; свързват се принадлежната стойност и свободното време в едно. Това значи, че, всички стоки се свързват в една. Морфологията, структурата на формите на туристическия продукт е равна на морфологията на стоките. Следователно развитието на туристическия продукт (и туризма) се превръща в основна форма на растеж на обществения

труд. По-голям туристически продукт значи по-голям обществен продукт, значи повече обществен труд, значи по-висока обществена производителност на труда. Тогава богатството на обществото се мери не с работното време и стойността, а със свободното време и принадлежната стойност. Значи с туристическия продукт се продава принадлежна стойност. Ако това не е така, то растежът на туристическия продукт и развитието на туризма са невъзможни. (Това е основната причина да не върви туризма в селата). Растежът на свободното време е неотделим от растежа на работното време. Намалението на работното време ражда безделие и безработица, бедност и нищета. Ако някои очакват чрез туризма да станат по-богати като работят все по-малко, ако някои очакват, че увеличаването на свободното време изисква намаляване на работното време, то те дълбоко грешат. Развитието на туризма е основна форма за растеж на обществения труд и обществения продукт. Тогава и само тогава може да се очаква растеж на заетостта, нарастване на общественото благосъстояние. Всичко друго са лъжи и илюзии. Заплашването на българите с това, че ще станем селска страна или страна на услугите, т.е. ще сме роби на Европа, е съвременна проява на тази лъжа и измама, проповядвана днес от някои политици. Ето защо няма и не може да има правилна политика за стоки и пазар. За единен европейски пазар и единен балкански продукт. Българинът е напласен от принадлежната стойност, защото тя е била свързвана с робство и войни, с бедност и нищета. Ако растежът на принадлежната стойност се свързва с благосъстояние, т.е. ако растежът на принадлежната стойност се свързва с растеж на туристическия продукт (а не растеж на оръжия, на престъпност, наркомании и пр.), то хората няма да се плашат от растежа на труда, а ще го търсят. Борбата за по-добър живот, борбата за свободно време, това значи увеличаване на принадлежната стойност. Това значи единен продукт за селото, за България, за Балканите, за Европа и за Света. Не е ли това много привлекателна, перспективна, фундаментална идея за българите? Всички по света да действуват в съгласие със световната хармония — хармония, присъща на единния туристически продукт.

Основната теория за селския туризъм е фундаментална теория, която с осъществяването си ще преобрази България. България не може да реши своите проблеми с ограничените и стари виждания, които в Европа доведоха до пълното отмиране на селата, като начин на живот.

Не става дума за връщане към старите средновековни или първобитни начини на живот на село, а за супермодерен живота на хората, въз основа на естествените природни дадености при цялостно и пълно възпроизводство на природната среда и ресурси и свръх модерна техника и технологии. Теорията за селския туризъм нито е тясно отраслова, нито е ограничено регионална. Това е теория фундаментална и глобална, теория, която синтезира върховните постижения на човечеството в едно. Става дума за органичен синтез на единния обществен световен продукт, за единен върховен синтез на социалното време, на социалното знание и на обществения капитал, за единния туристически продукт, като краен продукт на селското семейство, като крайно потребление (и съвпадение на производство и потребление) на съвкупния обществен продукт. Да се разбере идеята на единния туристически продукт, означава да се скъса с илюзиите на Европа за работното и свободното време; трябва да се проумеят библейските истини за труда и Марксовите разработки за М, М-прим и свободното време. Свободното време не може да се увеличава, ако намалява работното време. Туризмът и туристическият продукт на село изискват максимално нарастване на труда и максимално нарастване на свободното време при премахване на всяко излишно производство и всяко излишно потребление. Туристическият продукт е символ на пълно съвпадение на производство и потребление. Непроизведеното не може да бъде потребено. А непотребеното, невключеното в крайния туристически продукт не е произведено. При отсъствие или недостиг на труд, както и при отсъствие и недостиг на свободно време няма и не може да има туристически продукт. Няма и не може да има туризъм на село. За да има туризъм на село, трябва да се развият всички необходими условия за пълноценен живот в селата. Следва да се спазва законът за необходимото разнообразие. (Сега в повече от 80% от селата грубо се нарушава този закон). В селата отсъствуват елементарни и необходими условия на живот. В селата е невъзможно да се живее пълноценно. Как тогава да се очаква в тях да се развива туризъм?

Структурата на живота, структурата на обществения продукт и структурата на туристическия продукт са тъждествени, едномерни и единосъщни. Понятието за туристически продукт е толкова абстрактно, толкова фундаментално и толкова жизнено, колкото са

абстрактни, фундаментални и жизнени понятия за време, за капитал и за Бог. Природата на туристическия продукт не може да се разбере, ако не се разбира процеса на възпроизводство на съвкупния обществен продукт. Туристическият продукт е екстрактът на единния обществен продукт. Което не може да се възпроизведе, то не остава, следователно то не може да бъде туристически продукт. Производство, което не съвпада с потреблението и потребление, което не съвпада с производството са неосъществими (те съществуват само в границите времето като цялост). Само времето създава туристически продукт. Производство е това, което създава и дава повече стойност, т.е. принадлежна стойност. Производство (и продукт), което не съдържа принадлежна стойност не принадлежи и не може да принадлежи към обществения продукт. Без капитал не се създава туристически продукт. И накрая — без Бог не се създава туристически продукт. Туристическият продукт произтича от цялостността и принадлежи на цялостността, знанието за Бог, като осъществима цялостност. Осъществяването на туристическия продукт не може да се разбере без знания и чувства за преход към „отвъдното“, без знание и разбиране за езотеричното. Без Бог, капитал и време като едно. Бог е тази цялостност, която съдържа необходимото разнообразие, без което животът е невъзможен. Наличието и възпроизводството на туристически продукт е доказателство за възпроизводимост на всички необходими елементи на живота. Необходимо е това, без което не може, без което животът не се осъществява, не се възпроизвежда. Съгласно таблиците за възпроизводство на времето, необходимите сфери на производството десет. Всеки продукт, за да се осъществи следва да премине през десет сфери на производството. За да има жито, за да се възпроизведе житото, то трябва да премине през тях. Зова значи да се минава през Бог, това значи да се преминава през цялостността. Това, което не мина през цялостността, това, което не мина през туристическия продукт, не може да се възпроизведе. Всички отрасли и производства са едно и тяхното развитие в първа и последна инстанция като алфа и омега, като първа и последна буква на азбуката на живота е туристическият продукт. Туризмът дава съдържание и живот на всяка отделна дейност и на всяко разнообразие. Без разнообразие не може да се осъществи туризъм и без туризъм не може да се осъществи разнообразие. Чрез туризма ще се разбере



езотеризмът и чрез езотеризма ще се разбере и осъществи туризмът. Туризмът като специална индустрия, която прави богатите много богати, а ражда бедни е анатема. Този туризъм изтощава природата и човека. Туризмът, който е против природата, който е ограбване на природата от човека е анатема. Социализмът и комунизмът анатемосват принадлежната стойност и издигат ценността на свободното време. Но свободно време без принадлежна стойност е без съдържателно, безсмислено, безполезно, невъзможно. Свободно време без принадлежна стойност е безработица. Работно време без принадлежна стойност е бедност. Обществен продукт без туристически продукт е свръхпроизводствена криза (това е произведеното, но непотребено). Законът за необходимото разнообразие е в сила за всеки дом, за всяко село. Десет са сферите на възпроизводство на село. Ако те не съществуват, ако те не се осъществяват, то няма условия за живот, няма условия за пълноценен туризъм.

**Таблица 23. Необходими сфери за туризъм на село (Закон за необходимото разнообразие)**

<b>Сфери на дейност / ресурси за туризъм</b>	<b>поведение</b>	<b>продукт</b>	<b>цена</b>
1. Природни	екологично	земя, вода	рента
2. Индустириални	производително	машина	печалба
3. Разпределителни	справедливо	акция	дивидент
4. Обменни	егалитарно	пари	лихва
5. Консумативи	богатство	хляб	коефициент
6. Трудови	братство	труд	заплата
7. Интелектуални	разумно	знание	хonorар
8. Художествени	развлекателно	арт	парса
9. Управленчески	властническо	ред	данък
10. Духовни	мъдро	дух	дар
Всичко ресурси	Морал	Капитал	М-прим

Трябва да се разбере трудовата природа на туризма, производствената природа на принадлежната стойност и моралната природа на времето. Не може да има „почивен ден“ за живота. Едновременност, непрекъснатост, темпо (скорост) — това са неотменни качества на живота, на социалната енергия. Туризмът, като продукт е висш, върховен синтез, който вплита в себе си десет вида социална енергия, десет вида продукти на труда. Но нито един не може да се осъществи, без да се превъплъти във всички останали. Затова туризмът дава живот на всички сфери на общественото производство и всички необходими сфери на общественото производство формират туристическия продукт. Когато всички условия са налице, то достатъчно е да се развие едно, за да тръгнат всички, като се създава работа чрез туризма и се изгражда общата производствена структура на обществото. Работа за интелектуалци, за духовници, които да изградят технологичната структура на селата. Всяка сфера има своите интелектуалци и духовници. Но няма един единен продукт на сферата на духа и на сферата на интелекта. Теорията за туристическия продукт е нужна на хората от всички сфери на производството.

Тя разкрива огромно поле за труд и творчество на обществото за стабилно и хармонично развитие без „еко“ и „ико“ кризи, без несправедливост и неравенство, без бедност и ограбване на труда, без лъжи, без грозота, без робство и бездуховност. Защото те са неприсъщи на нормалното обществено възпроизводство на социалното време, те са неприсъщи на капитала, те са несъвместими с научното разбиране за Бог като жива, като органична цялостност.

Това е вярно знание — истина — живот и път от хилядолетия за хилядолетия. Това е знание, синтез на три върховни прозрения на човечеството за времето, за капитала и принадлежната стойност, за Бог и за цялостността и единството на света. Това е свършено знание, от което нищо не може да се отнеме и към което нищо не може да се прибави. Затова то е ключ към решаване основните проблеми на обществото. Основна пречка за намиране на този ключ е невежеството и алчността. Бездуховността и мързелът. Тук се разбира фундаменталното знание. Тук се разбират Библията, тук се разбира моралът и капиталът, тук се разбира времето. Тук се разбира животът. Тук се разбира агротуризма! Тук се разбира световната хармония.

Необходима е програма за развитие на селищния зелен туризъм на село и в планината и технология за постигане на възможно най-пълна осезаемост на живота на хората. Технологизиране на живота по законите на Бог-капитал-време за всяко отделно ядро, на всички равнища. За това се ползват знанията на Хермес, Орфей, Питагор, Христос, Маркс, Айнщайн и всички други големи мислители — създатели на култури и цивилизации. Културната и духовна традиция на Балканите е голяма и полезна за раждането на нов тип цивилизация през следващите векове. Възпроизводство на богове, възпроизводство на капитали и възпроизводство на време едновременно по елементарните ядра на обществото — семействата, предприятията, селищата. Българинът ще почувствува бога си, капитала си, времето си, като ги създаде в себе си, като ги направи осезаеми за себе си, като ги структурира по законите на езотеризма. Защото ако всяко ядро не пази своята тайна и ако всяко ядро не предлага своя продукт, то успех никога не ще има. Тайната се носи от българските езотерици и техните наследници. Защото всяко село всяка къща и род има своя езотерик и на него се надява. Така всяко ново поколение се възпитава в чувството за целокупност, в чувството за Бог, капитал и време в едно. Туй е то фундамента на живота. Волята за него е безспорно необходима. Това е мъдростта на селищния туризъм като знание, като дух и като чувство — като любов към природата, към обществото и към себе си. Но още сме далеч от това дълбоко знание.

## **2. ЗЕЛЕНИЯТ СЕЛИЩЕН ТУРИЗЪМ В БЪЛГАРИЯ — МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ.**

В България движението за зелен селищен туризъм започва като инициатива на „Социоконсулт“ — ООД. Става дума за развитието на една фундаментална теория за обществото, която има своите корени в древните идеи на Хермес и Орфей (представени у нас от Ваклуш Толев) и своите принципни технологии на осъществяване в модерните социални науки. Става дума за върховен синтез на обществения продукт не само горе (в обществото като цяло, но и долу в отделните ядра на обществото — селището, къщата, дома като целокупен, жив обществен организъм. За да се осъществява и възпроизвежда Зеленият селищен туризъм, той трябва да създава единен продукт, който идва в името на цялостността долу, която е подобна на цялостността горе и дава живот на всички сфери: дава живот и прави път на всички сфери на съвкупния обществен живот. От равнището на такава теория се преценява изминатия период на развитие на идеята на селищен туризъм в България. Неосъществяването на тези идеи, тяхното неразбиране и неприложение от ръководните сили на обществото, е главна причина за тежкото кризисно състояние на икономиката на България. Идеята за зеления селищен туризъм като върховен синтез и като индустрия на индустриите не е просто българска и не касае само България. Това е теория, която дава правилата на играта на обществото, производството на принадлезна стойност и технологията на осъществяване на съвкупния обществен възпроизводствен процес. От развитието и приложението на идеята за синтез на продуктите на обществото долу (в селище, дом) ще се определя бъдещето на Европа и света през XXI век, третото хилядолетие. Това е великият синтез на Христос и Маркс.

Миналото е раждането на идеята. България катастрофира, защото отсъства идея за синтез и развитие на единен продукт. Настоящото е надежда за възприемане и разбиране на идеята в национално, балканско и европейско ниво за десет сфери на единния продукт долу — в ядрото на обществото, в къщата и селището.

Бъдещето е в социалните технологии за синтез на десет сфери долу и десет сфери горе — на национално, регионално и световно равнище. Това изисква големи инвестиции в обществото. Комитетите за зелен селищен туризъм са генератори на социална енергия.

През 1990 година с изграждане на „Социоконсулт“ ООД и съставянето на работна научна група се осъществи проучване на чуждия опит и с участието на специалисти от Холандия, Англия, САЩ се проведеха курсове с хора от двадесетина селища и проучване на терена. Съставен бе каталог (на стотина къщи от 30 общини). Потърсена беше политическа, държавна и финансова подкрепа и контакти с водещи политически сили и правителството, контакти със Световната банка, ФАР и ФАО. Съюзът на демократичните сили в България прие в своята програма през 1992 г. идеята за селски туризъм, но правителството на Филип Димитров, което пое властта, не разбра докрай и не приложи идеята в политически и прагматичен план. Илко Ескенази, по това време вицепремиер на България, изяви разбиране и готовност за работа в тази насока, но не му остана време. Световната банка прояви интерес към идеята, но не се намери институция, която да интегрира в една програма проблемите на селото, на селищата, на селското стопанство и на туризма в цялост. Президентът на България по това време, не прие предложението за покана на Бутрос Гали за обсъждане на балканските проблеми в светлината на идеята за единен балкански туристически продукт и единен пазар за селищния зелен туризъм на Балканите като стратегически изход от взривоопасната ситуация Националната банка и множество частни банки, с които имахме контакт не проявиха готовност да инвестират за осъществяване на национална програма за развитие на селищен туризъм. Сътрудничеството на Социоконсулт с Университета във Вагениген бе успешно, но разработената проекто-програма по линията на Темпус — Брюксел бе спряна от българското Министерство на висшето образование. Банките, които отпусаха десетки милиони за партии, за синдикати, за кредитни милионери, не отделиха нито лев за проектите (изключение направи Първа частна банка) на Социоконсулт. Напротив, мнозина се опитваха да пречат. Коя е главната причина за това? Трудност при възприемане на новата философия и скъсване със старите ограничени разбирания за обществото. Неспособност да се отдели и разграничи частният и

браншов подход към туризма от цялостния и синтетичен подход към туристическия продукт като ядро на националния обществен продукт. Ако настоящето на селищния туризъм в България се определи от съществуващите туристически институции и от състоянието на селата, то е катастрофално и безнадеждно. Защото в селата отсъствуват елементарни условия за живот, а какво остава да говорим за органична и жизнена енергетична цялостност на селищата. Ако обаче, на настоящето се погледне с очите на бъдещето, от гледна точка на цялостността, която дава живот, то ще се видят неизчерпаемите енергетични ресурси на България за създаването на безценен и световно значим туристически продукт. Това изисква да има пълна яснота за идеята, за смисъла, съдържанието и пътищата на възпроизводството на туристическия продукт в границите на съвкупния обществен възпроизводствен процес. Това означава на селищния зелен туризъм да се гледа не като на бранш, не като на разновидност на туризма, а като на нова концепция, нова философия за обществото. Селищният туристически продукт не е просто някаква част от общия туристически продукт или от продукта на селото. Той е синтез на всички продукти в ядрото на обществото. Движението за селищен туризъм е метод, път, технология за синтез на обществения продукт на нацията, то е път към цялостност и осъществяване на цялостността, на комплектността на продукта на ядрото — селище, къща, дом. Селищният туризъм е организация и идея за цялостност на ядрото на обществото — на първичния, единен продукт на селището, на къщата. Този продукт е синергетична цялостност, той се състои най-малкото от десет елементарни частици. Няма ли продукт в ядрото на обществото, няма и не може да има растеж на общия обществен продукт. Туристическият продукт е осъществен обществен продукт, обект на съвпадение на произведеното и потребеното. Туристическият продукт, в този смисъл е чиста принадлежна стойност. Няма ли принадлежна стойност, не може да има продукт, не може да има свободно време. По този начин теорията за свободното време и теорията за принадлежния продукт и принадлежната стойност стават едносъщни. Всички големи кризи и катаклизми в обществото при последните стотина години се дължат на разрива на ядрата на обществото, на диспропорциите в осъществяването на продуктите в рамките на обществото и на равнището на ядрата. Защото социалистическата

собственост имаше това зловещо влияние върху обществото, да разруши частната собственост като институция за сцепление на продукта на обществото на равнище на индивид, семейство, къща. Затова институционализирането на продукта на селищния туризъм е неделимо от възстановяването на института на частната собственост на земята и всички основни елементи на първичния възпроизводствен процес в селището. Обществото не може да се възпроизвежда цялостно, ако ядрото на обществото не е жив организъм и не може да се възпроизвежда цялостно, като потребителна стойност, като стойност и като принадена стойност в единица времето не може да създава:

— Елементарна печалба (принадена стойност от средствата за производство);

— Елементарен дивидент (принадена стойност от средствата за разпределение);

— Елементарна лихва (принадена стойност от средствата за обмен);

— Елементарен процент (принадена стойност от средствата за потребление);

— Елементарна работна заплата (принадена стойност от труда);

— Елементарна рента (принадена стойност от земя и природни ресурси);

— Елементарен хонорар (принадена стойност от Знание и интелектуални ресурси);

— Елементарна парса (принадена стойност създадени от художествени ресурси.)

— Елементарен дар (принадена стойност създадена и потребена от духовни ресурси);

— Елементарен данък (принадена стойност създадена и потребена от ресурсите на властта).

Ядро на обществения живот, това е елементарната принадена стойност, т.е. създаденото и потребеното в единица време. Това е свободното време. Това е синтезът на принадлежната стойност долу, цялостността на туристическия продукт долу като потребителна стойност и като стойност. Туристическият продукт не включва стоки, а услуги. Пренебрегването от съвременната индустрия и глобален световен пазар на цялостността, синергетичността, динамичността на ядрата в обществото е главен източник на кризи и катастрофи.

Джунглата, която се твори от съвременния свободен пазар може да бъде овладяна и да бъдат премахнати безработица, глад, престъпност, просия, фашизъм и социализъм чрез овладяване законите на обществото, законите на елементарния продукт на обществото. Това е великото предизвикателство на ХХІ век.

Това означава основните програми за развитие на страните от Централна и Източна Европа, на Балканските страни да се насочват не към едностранни отрасли и индустриални обекти, а към развитие на цялостности на равнището на къщата и селището. Не интересите на една или друга индустрия да определят състоянието и бъдещето на едно селище, а изискванията за цялостност и пълноценност на селищата и къщите да определят границите и критериите за развитие на отделни индустрии. Тези граници и критерии се определят от схемата за възпроизводство на ядрото, от възпроизводството на цялостния селищен туристически продукт. В това отношение опитът и пътят на Централно и източно европейската федерация за промоция на зелен селски туризъм заслужава внимание. Заслужава особено внимание и подкрепа (политическа и финансова) идеята за единен, цялостен туристически продукт на равнището на ядрата на балканските страни. ХХІ век да бъде век на велик синтез на ядрата на обществото. Третото хилядолетие — хилядолетие на синтез на ядрата горе и ядрата долу, синтез на принадлежната стойност (жертвата), на труда, свободното време и възкресението на Христос и Маркс. Много от въпросите на зеления селищен туризъм са неразбрани, други чакат своя отговор нужно е да се създаде проект за пълна и цялост на разработка на теоретическите, методологическите и технологическите проблеми на селищния зелен туризъм на Балканите и Европа. Световната банка, ФАО, СЕ да финансират програма за развитие на Балканите и Европа на основата на селищния зелен туризъм.



### **3. ПОНЯТИЯТА „ДЕТЕ“ И „СЕЛО“ ОТ ГЛЕДИЩЕТО НА КАПИТАЛ, ВРЕМЕ И МОРАЛ.**

Тези понятия не са конструиращи фундаменталната социологическа структура. Те са субструктури (или супер структури), които се нуждаят от пояснение, доколкото тяхното разбиране определя равнището на квалификация (и компетентност) на социолога. Социологическо невежество се проявява по въпроси на теорията на обществото в цялост — как става обществото, що е дете, що е село, що е труд и що е свободно време. Милитаризмът, национализмът, фашизмът, социализмът, трейдюнионизмът, феминизмът, фундаментализмът, емпиризмът и тем подобни идеи са израз на такова невежество. Чрез тях цялостността се разкъсва и се дава простор на нещо частно, единично, фалшиво, невярно. Теориите за мъжа, за жената, за децата и за старите са една теория за общественото възпроизводство на живота в съвкупност. Защото във възпроизводството — в рамките на ГБВ — човекът е едновременно и дете, и юноша, и зрял, и възрастен. Така в рамките на сферата на възпроизводството на човешките ресурси съществува неделимо теоретическо единство на мъж, жена, на деца и възрастни. Неразбиране има и в теорията за селото, когато тя се отдели от тази на града — когато се разкъса социологическата им цялостност или пък се пренебрегват съществените различия между тях. Не може да има различна конституция и права за селото и града, за жената и децата и мъжете поотделно. Гражданско общество без село и село без деца нямат бъдеще. България без деца и без села не ще може да се възпроизведе. В това отношение впечатляващо е съпадението на концепциите развити в „Библията“ и „Капиталът“. Природата на нещата се определя от законите на възпроизводството. А в процеса на възпроизводството мъже, жена и деца, село и град са неотделими; те са част от единна и неделима, цялостна социологическа структура. Разделени, те са неосъществими. Коя е социологическата цялостност, която дава живот на детето, и която дава живот на селото. Това е общият социален продукт! Това са принадлежната стойност, времето,

моралът и техните форми на осъществяване. Не само мъжът и жената, които дават живот на детето. Не са природните дадености, които дават живот на селото. Животът като социологическа категория, животът като социален живот идва не от физиологичното и не от природното, а от социалното — капитал, време и морал. Социалното се ражда от социално. Да се твърди, че социалният живот се ражда от биологичен и физичен, да се твърди, че теория се ражда от емпирия е знак на невежество. Твърдението, че животът се ражда от Бог, че децата се раждат от тотемните знаци е митологичен израз на един езотеризъм, на тайната на социалното знание, на тайната на социалния живот, на тайната на възпроизводството на племето, рода. Законите на раждаемостта и теориите за природата на детето произтичат от законите на възпроизводството на обществото и теориите за времето, морала и капитала. Техният общ продукт и синтетизиран израз е свободно време, туристически продукт. Проблемът не е в детето, а е в Бога в детето (детето като израз и носител на цялостността на социалното, на социалния живот като едно); Проблемът не е в селото, а в Бога в селото (селото като израз и носител на цялостността на социалното, на обществения живот като едно.) Идеята за детето като едно, и за селото, като едно е фундаментална идея. Синтез на идеите за капитал, Бог и време. Детето е осъществявана в действие цялостност. Без преминаване през детето цялостността на живота, съчетаваща в себе си морал, капитал и време, остава невъзпроизводима. България остава без деца, а нацията без села. Време, капитал и морал, за да съществуват (за да има социален живот) трябва отново и отново да се произвеждат. Това става чрез децата и в селата. Всички инвестиции на обществото, в последна сметка, са инвестиции за децата и инвестиции в земята. Което не мине през тях не остава. То става невъзпроизводимо. (А когато хората нямат интерес да инвестират в деца и земя, това е симптом на тежко заболяване). Когато раждането на деца не укрепва морала, когато раждането на деца не увеличава капитала и не увеличава труда, животът спира. Има живот в общество, което има деца. Те дават живот, те дават морал, те дават капитал. Ако нещата се обърнат, ако предимство се дава на тези, които не дават живот, не дават капитал, не дават морал, то имането на деца ограничава времето и капитала и руши морала. За да има в селата живот, в тях трябва да има деца. За да има в селата деца, в тях трябва

да има живот, да има всички сфери на общественото възпроизводство, да има развит цялостен туристически продукт. Да е налице необходимото разнообразие от дейности и продукти. Който живее на село, който има деца, да е по-добре. Това е основната идея на селския туризъм.

Теорията за М-прим е теория за социалния живот. Социален живот се ражда от социален живот. Социологическа неграмотност проявяват социолозите, които не диференцират, не класифицират и не стратифицират обществото, класите и стратите в него по законите на социологическата структура, по законите на възпроизводството на времето, капитала и знанието в цялостност. Служители, работници, пенсионери, деца не могат да се събират в една категория без фундаменталното им диференциране по сфери на общественото възпроизводство, съгласно социологическата структура, определена от необходимите за социалния живот елементи и компоненти, които се структурират по формите на М-прим. Социологическата структура и нейните взаимодействия, това е животът на обществото, това е конституцията на социалния живот. Днешното село и деца са пример за това, което не трябва да бъдат. Не може да се разбере как стават нещата в селата, ако не се проследи процесът на възпроизводството на децата в обществото. (Секът най-малко може да обясни, по-скоро ще го замъгли.) Пример за това как става обществото е „Раждането на гражданин“ на Валентин Стоев. Митовете дават верни обяснения — човекът се ражда от тотема — животното, с което се осъществява възпроизводството на обществото, но днешните митолози изпитват притеснения. Защото не знаят и им липсва социалната технология на възпроизводството на живота и децата (като социален продукт), липсва им теорията за М-прим. За да се направи обществото нормално, за да се осъществява, трябва да се направят теория за възпроизводството на децата въз основа на законите на възпроизводството на капитала, времето и науката в едно и технологии, основани на съвършена теория. Това, което противоречи на конституцията на живота, не може да е в закона и конституцията на държавата. Продължението на живота е по-силно от живота. Никой няма право да държи самотни деца. Да лишава децата от труд. Никой няма право да забранява на децата да играят. Никой няма право да забранява на децата да ползват продуктите на времето. Децата имат право на земя, на машини, на банки, на пари, на

хляб; на семейство; на труд, на знание; на здраве, на истина; на изкуство, на игра; на власт; на дух. Без осъществяване на тези права като дейност те не ще добият съответните морални добродетели: природолюбие, трудолюбие, справедливост, равенство, братство, истинност, красота, власт, свобода, мъдрост. Моралът и правата на децата произтичат от самите тях — от тяхната способност да създават съответните продукти. Децата осакатяват и оглупяват, ако се ограничат в една или няколко дейности (закон за необходимото разнообразие в живота на децата и на селото). Всяко дете е един Исус Христос, един космос за контакт с вселената и за разбиране на вселената като цялостност, като тоталност, като континуум на живота — на времето, на капитала и на бога. Всяка „грижа“ за детето в друга посока е вид препариране, вид умъртвяване на живота. В началото бе Словото. Делото е детето. Детето е по-голямо от живота (Махнете детето от масата, казва царят). Детето е продължението на живота тайната на възпроизводството на живота. В детето са всички тайни на живота на обществото (детето е продукт и форма на обществен живот). Светът утре ще бъде такъв, не какъвто на нас ни хареса, не такъв, какъвто ние го правим, а такъв, какъвто го правят и какъвто могат да го направят децата. Какъв Бог ще имат децата? Какво време ще имат децата? Какво знание ще имат децата? Какъв капитал ще имат децата? Не е важно какво ние възрастните можем да имаме, а те, децата какво могат да имат; не какво ние знаем, а те какво да знаят; не какво ние правим, а те какво правят! Необходима е коренно различна концепция (научна картина) за света и времето. Всяко отделно дете, за да е дете, за да остане и се възпроизведе, трябва да мине през всички енергии на общественото възпроизводство. Инвестициите във всяка сфера стават чрез децата. Това, което не мине, което не се възприеме и възпроизведе от децата не е инвестиция. Невъзпроизведеното, неприетото и непотребеното от децата не влиза и не може да влезе в туристическия продукт. Това са принципите на съвпадение на производство и потребление. Не е произведено от родителите това, което не е възприето от децата. Само възприетото от децата има смисъл. То обаче ще бъде оценено от техните деца. Само съвършеното остава. Какво трябва да оставим днес на децата? Такава организация на живота, която им дава възможност да минат през всички сфери, среда, която дава възможност на децата да усетят и почувствуват

нравствените норми в съвкупност. С бедност, с безработица, с неравенство и несправедливост, с лъжа и престъпност деца не се създават. Такива деца не могат да се възпроизвеждат. Днешната социологическа неграмотност е най-голяма пречка в тази насока.

Това, което отсъствува в селото и в семейството не може да се възпроизведе в децата. Това, което не се възпроизвежда в децата не остава и в живота на селата и семействата. Сферата на възпроизводството на човека, на работната сила и труда е жива цялостност. ГБВ е цялостност на времето на всички възрасти, на всички поколения в едно, на минало, настояще и бъдеще в едно. Това е фундаменталното социологическо знание. Как да се научат младите на това знание? Как да усвоят таблицата на възпроизводството на време, капитал и Бог? Борбата за съвършено общество, това е борба за децата, борба за селата като обща борба за живот. Който разбира това, той ще разбере обществото. Общественото мнение, което днес изучават социолозите отразява какво искат или какво очакват хората. То не отчита тежките заблуди и невежеството на хората и на самите изследователи. Защото недостига фундаментално знание, защото няма съвършена теория. Защото се отказват и от Христос и от Маркс и от Ошавков. А без тях фундаментална теория не става. Общество не се получава!

## 4. ПРЕХОДИТЕ

Най-крупен и най-значим продукт от изследванията на Япония и България е именно раждането на фундаментална социологическа теория като ключ към изучаване на трансформациите в исторически план и на структурните промени в обществото и неговото функциониране. Теорията е, която дава смисъл и значение на социалното, а не емпирията. Конкретните емпирични и исторически данни добиват смисъл и значение само в мащабната рамка на стоте години и на всички сфери на двете общества. Това създава друг климат и придава нов живот на емпиричните изследвания и на историческите факти. Доказва, че паметта на историята е в теорията. (Моите оценки и заключения са продукт на четиридесетгодишното изучаване на обществото, на участие в най-големи международни социологически изследвания и тридесетгодишни наблюдения върху живота на японското общество: две посещения на Япония и запознаване с бюджета на времето на японците. Те, подобно на българите, имат най-крупните изследвания в света в тази област). Японците не могат да бъдат опознати, разбрани и обяснени с класическите западни теории и подходи. Измамна е ролята на държавата, ако не се знае ролята на голямата теория (духа и традицията в нейната дейност). Държавата (управлението, властта) е само една от сферите на социологическата структура на обществото. Без нея не може, но и само с нея нищо не може да се обясни. (Нали 500 години България е без своя държава, а в това време постига висок стандарт в земеделието, в животновъдството, в занаятчийството и в развитието на религия, училища, читалища). При стогодишните трансформации на селото в България и Япония се очертава, маркира, проявява една фундаментална хилядолетна закономерност, забелязана още от Хермес. Това, което е долу е подобно на това, което е горе и това, което е горе, прилича на това, което е долу. Хармонията долу — горе (в ядрото на обществото и в обществото като цяло) се установява чрез противоположни движения. Когато се отваря горе, се затваря долу и когато се отваря долу, се затваря горе. До Втората световна война българското село е отворено

долу, а японското — силно затворено. След втората световна война картината се обръща. Колкото по-развито и по-строго е общественото разделение на труда горе, толкова по-голяма е стихията и анархията долу (разпадат се ядрата и семействата). Тоталитарното, централизираното управление на България разрушава селата и селското стопанство долу, но постига общ подем, който обаче не може да се възпроизведе, защото губи своите корени. Японското общество се хармонизира с традицията, но бързият икономически растеж все повече изпразва от съдържание и функции традиционната култура. Това, че Япония става най-големия вносител на хранителни и други селскостопански продукти, означава, че тя губи своята независимост и сигурност. Затова Япония, въпреки огромните разходи, съхранява своето оризопроизводство. Но въпросите остават нерешени. Пазарът сам по себе си не решава проблемите. Защото въпросите на разделения на труда, като основни за развитието на стоковото производство и пазара не могат да бъдат решени без установяване на кооперацията на труда и долу и горе. Традицията не е просто съхранение на старото. Традицията е творчество, което възстановява, възпроизвежда старото при раждане и навлизане на новото. В това е тайната, която все още не може да бъде теоретично формулирана и технологически (социални) осъществена. Чудото на японците и трагедията на българите, трагедията на японците и чудото на българите са две страни на един и същи процес. Днес и Япония и България са достигнали до един и същи предел — те са пред голямо и тежко изпитание. Да бъдат или да не бъдат. Решенията не могат да бъдат традиционни, въпреки че трябва да се съхрани традицията. За да се откажат от една традиция, без да загинат, те са длъжни да създадат нова традиция, в която се съхранява всичко старо, което дава живот на обществото. Това е проблемът. Частната собственост не дава живот, ако трудът (и продуктът) не се социализира. Колективната (обществена, държавна) собственост не дава живот, ако продуктът не се приватизира (индивидуализира). Животът идва от преходите, синтеза на частно и обществено. Затова на преходите и трансформациите трябва да се гледа не като на смърт, а като търсене на нов живот. Така селото вдъхва нов живот на индустрията и така ще може да възроди земеделието. Но ако индустрията и индивидуализацията рушат колективното, те не ще могат да се

възпроизведат. И ако колективизирането и социализацията убиват частното и индивидуалното, те също стават невъзпроизводими. Решението е в синтеза на разделението на труда и кооперацията на труда, на производството и потреблението. Синтез, който дава живот, който дава М-прим, синтез, чрез който се диференцира единния обществен продукт като частен продукт, като туристически продукт — символ на синтеза на производство и потребление, символ на тъждеството на работно и свободно време. Тук става дума не просто за нов отрасъл на индустрията, наречен туристически, а за нов висш продукт на теорията, свързваща всички йерархии и трансформации в едно. Това е големият урок, който ни дава стогодишният опит на Япония и България. Този урок може да се представи като продукт на духовната класа, на тежката индустрия на интелектуалците на световния пазар.

Проблемите, които предстои да се решават за Япония и България зависят от изработването на фундаментална теория за обществото, чрез която става Възможно и възпроизводството на културите, религиите, традициите, фундаментална теория е тази, която дава истината, посочва път и която дава живот на обществото. Истината, както и културата, и традициите са вековни, те трябва постоянно да се възпроизвеждат. Всяко общество има съответни институции за възпроизводство на теория и дух. Жизнено необходими за обществото са институции, които да се грижат за раждането, производството и потреблението на теории. Днешните теории и институции са остарели. Религиите, културата и традициите не могат да осъществяват тази функция. Главната причина е в отсъствието на идентична теория за времето, капитала и морала като сърцевина на общото знание, като фундаментални негови характеристики, синтезиращи истината, пътя и живота.



## 5. ПТИЦИТЕ — ВЕЛИКА ТАЙНА НА ВЪЗПРОИЗВОДСТВОТО НА ЖИВОТА

Знанието за Птиците в цялост и законите за възпроизводството на птиците в цялост е идентично и равностойно, е тъждествено със знанието за Бог. Времето в цялост, живота в цялост, капиталът в цялост — това е Бог. Тайните на Бог (и сърцевината на знанието за Бог) и тайните на живота и знанието за основните закони и структури на живота са единосъщни. Това се потвърждава от цялостността и неразривността на знания, религия и начин на живот на древните цивилизации, където отделно животно, птица или растение играе ролята на тотем-Бог, защото именно чрез това растение, животно или птица се осъществява цялостността на живота на племето. Защото чрез това същество се осъществява живата връзка на всички същества, тъй като през своето възпроизводство то самото преминава през всички тях. В противен случай възпроизводството на живота става невъзможно.

Това е случай, когато законът за необходимото разнообразие се осъществява и представя като закон за достатъчното разнообразие. Достатъчно е да има сокол, за да се възпроизвежда животът на племето и природата около него. Не могат да загиват тези растения и животни, които се включват във възпроизводството на живота на дадено племе. Те са свещени и неприкосновени, както е свещен и неприкосновен животът на племето в цялостност. Загива племето — загива и свещеното животно. Загива ли свещеното животно, загива и племето, тъй като без него то не може да се възпроизвежда. За да продължи животът е нужно да се въздигне нов Бог и нова връзка на взаимоотношение на човек и природа. Но обществото и природата се подчиняват на общи закони, те имат така да се каже един Бог. Те се осъществяват в рамките на един живот. Тези общи закони се съдържат в свещеното писание — Библията. Те се съдържат и във фундаменталните закони на биологията, икономиката, социологията. Имат право на живот тези общества, тези видове и родове растения и животни, които отдават на околната среда повече, отколкото вземат от

нея. Тези, които ограбват околната среда, тези, които вземат повече, отколкото създават и дават, те нямат право на живот, просто защото с тях животът става невъзможен.

От гледище на социологията това днес значи, че реалната власт в обществото се прави от и трябва да се дава на тези, които създават и дават принадлежна стойност, а не на тези, които грабят и отнемат. (Ако това не става то обществото загива, защото така то не може да се възпроизвежда). Обществото не може да граби себе си.

Бог, време, капитал имат смисъл само в рамките на съвкупния живот. По-висше от живота е продължението на живота. И по-свещено от живота на отделния вид и индивид е продължението на живота на рода и племето. Ако индивидите намират своето спасение в Бог, тъй като чрез него те се осъществяват и добиват вечен живот, то Бог се осъществява и добива вечност чрез индивидите. Така се поддържа законът за необходимото разнообразие. Без разнообразие няма Бог и без Бог няма разнообразие. Едип се осъществява чрез всички. Всички се осъществяват чрез един. Това е върховен закон за живота в природата и обществото. Това е и законът за Птиците в Цялост.

За да ги има, те трябва да се осъществяват чрез собственото си възпроизводство и възпроизводството на всички сфери на живот на обществото.

— Природата не може да се възпроизвежда без птиците и птиците не могат да се възпроизведат без природата;

— Птиците са средство за производство. Те имат способност и качество да се оплождат, да се размножават да дават продукт;

— Птиците имат разпределителни функции във възпроизводството на природата;

— Птиците играят ролята на пари — средство за обмен;

— Птиците са средство за потребление за човека или други живи същества и не могат да живеят, ако сами не разполагат със средства за потребление;

— Трудът е необходима сфера за възпроизводството на птиците;

— Човек, за да отглежда птиците, трябва да знае за тях и трябва да възпроизвежда това знание. Соколът трябва да е обучен и човек трябва да е обучен, за да живее със сокола;

— Птиците са извор на изкуство и красота;

— Без ред и сигурност няма живот за птиците;

— Дух, мъдрост, прозрение са необходими на човека, за да разбере, че не може да се възпроизведе без птиците.

Цялостен живот, цялостен продукт, цялостен морал, цялостно време.

Могат да бъдат повече сфери или пък по-малко. Важното е, че от тях нищо не може да се извади и нищо не може да се прибави. Увеличаване на броя на сферите, не е прибавяне, а детайлизиране на цялостността. Намаляване броя на сферите не е отнемане, а окрупняване на виждането на цялостността.

Към истината нищо не може да се прибави, от истината нищо не може да се отнеме. Това е смисълът на последните строфи на Библията — че от нея нищо не може да се изважда и към нея нищо не може да се прибавя. Това е и законът на природата като цяло. От природата нищо не може да се отнема и към природата нищо не може да се прибавя. По-висшето от природата е продължение живота на природата. Птицата не може да живее, да се възпроизвежда само в една сфера.

Тя трябва да се осъществи във всички сфери. Оттук произтичат и добродетелите на птиците, които в съвкупност представляват конституцията на техния живот. Това са техните десет божии заповеди, без спазването на които животът на птиците (а и на обществото) става невъзможен:

- Природосъобразност, екологичност;
- Производителност, размножителност, сила;
- Справедливост в разпределение на ресурсите;
- Равенство при обмен на продуктите;
- Богатство, благородство при потреблението;
- Братство един за всички и всички за един;
- Истинност и знание;
- Красота, изящество, естетичност;
- Ред, сигурност, свободолюбивост;
- Мъдрост, прозорливост, жизненост, цялостност, завършеност, божественост на птиците.

Птицата участва в крайния продукт на всички сфери. Животът на птиците е невъзможен и невъзпроизводим ако не се възпроизвеждат всички сфери. Птиците сами възпроизвеждат своето време. Продуктът на всички сфери, като краен продукт на производството и начален продукт на потреблението (като акт на възпроизводството)

представлява туристическия продукт. Затова осъществяването на възпроизводството на птиците в природата и обществото е по същество осъществяване на туристическия продукт. Птиците ще се възпроизвеждат не като се откъсват, не като се отделят и отдалечават от туристическия продукт, а като остават неразделна част от него. Запазват се и остават да съществуват тези видове, тези общества, тези птици, които стават неразделна, неделима част от възпроизводството на съвкупния обществен и природен продукт. Това е участието на птиците в осъществяването на всички елементи на обществения възпроизводствен цикъл. Оттук произтича и върховният морал в живота на птиците и основният цялостен морал на човека по отношение на птиците. Може да се „грижиш“ за птиците, да ги съхраняваш при себе си и за себе си, но ако с това животът им става невъзможен, то тази грижа става най-голяма беда. „Враговете“ на птиците пък могат да бъдат най-големи техни благодетели, ако с това те стимулират живота, ако с това гарантираш истинското им разширено възпроизводство. Затова върховният принцип на Христа „обичай врага си“ е в действителност върховен принцип на възпроизводството на природата и птиците.

Старият Моисеев принцип „око за око — зъб за зъб“ е принцип, който, доведен до край, води до абсурд, до унищожение на живота. Всички основни принципи от живота на птиците и законите на тяхното възпроизводство са основни принципи за живота на обществото и неговото възпроизводство.

Сценарият за живота на човека и обществото може да бъде направен безпогрешно, ако знаем и разбираме сценарият за живота и възпроизводството на птиците в цялост. Човек знае и разбира по-добре птиците, ако знае добре своя Бог и разбира своя живот. И човек знае и разбира по-добре, по-пълно и по-широко живота на обществото и своя личен живот, ако знае и разбира живота на птиците. Защото възпроизводство на време, възпроизводство на капитала, възпроизводство на Бог може да се види във възпроизводството на птиците. А възпроизводството на птиците може да се види и разбере, ако се знае и вижда възпроизводството на времето, възпроизводството на капитала и възпроизводството на морала (Бог). Тъждествеността на принципите за възпроизводство на птиците с принципите на

общественото възпроизводство е израз на хармония, на симетрия на законите на природата и обществото.

# УНИВЕРСАЛНИЯТ ЗАКОН

(ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ)

Всички закони на обществото и природата се извеждат от един закон и се свеждат до един закон. Това е универсалният закон. Колкото повече и колкото по-стари примери и доказателства се намерят за съществуването на универсалния закон и за верността на „време, капитал, морал“, толкова по-достоверни са те. В това отношение появата на книгите на Георги Станков „Универсалният закон“ е поредното доказателство за тази прастара мъдрост. Книгата на Георги Станков е явление за културния живот на България, Европа и света. Нейното разпространение ще бележи поврат в научното мислене. Но не защото е изключително нова и оригинална, а защото идеята в нея е прастара и вярна. Остарял е не У. З. и не истината за него. Остарели са начините на виждане и формите на приложение на социалните и природните закон. Ако се докаже, че той напълно се покрива със закона „време, капитал, морал“, то ще се покаже, че двата закона са един закон. Следователно и двата са верни. Аз съм се запознавал с У. З. няколкократно. Когато четох книгата на Георги Станков, аз бях в позната среда и бързо, с лекота и с възхищение възприемах неговите тези и методи (математически). Аз съм се запознал с него от моята майка и от моята баба, когато са ме учили, че всичко произтича от бога и принадлежи на бога. Аз съм се запознал с У.З. в лекциите на проф. Хр. Попов, когато доказва, че всички категории на политическата икономия на Карл Маркс произтичат от принадлежната стойност и се свеждат до закона на принадлежната стойност. Аз се запознавах с У.З. когато слушах лекциите на Ваклуш Толев за история на религиите. И аз наново се запознах с У.З. когато четох книжките на Николай Райнов, който изрично пише „и във видимия и в невидимия свят законите са едни и същи... невидимото в същност е най-важното“ и „що наричаме природен закон... това, което има валидност във всички области на битието... Няма нито една област, където законът да не бъде закон...“.

С У.З. се запознах, когато четох книгите на социолога Талкът Парсънз и Живко Ошавков. С У.З. се запознавам, когато чета книгите на Херман Уейл и специално книгата му за „Пространство — време — материя“ и за Хармония Мунди. С У.З. се срещам, когато слушам пророчествата на Ванга, когато чета разкази на Йордан Радичков, когато гледам картини на велики художници или слушам музика на велики композитори. Всичко това са различни проявления на У.З. Георги Станков се стреми да представи У.З. в чист вид. Три са основните равнища на проява на У.З.:

— Явление, което се представя като закон и играе ролята на У.З.

— Специфичен закон, който отразява явление и представя У.З.

— Симетрия на закони, или У.З. в чист вид, който представя всички явления и закони в симетрия — като един закон;

Първото равнище е на изкуствата и литературата;

Второто равнище е на науките и политиците;

Третото равнище е на духовниците, мислителите, учените от такъв висок разряд.

В този смисъл У.З. представлява връзката на явленията и законите на природата и обществото в едно. У. З. е теорията на законите. Той се свързва с явленията не непосредствено, а опосредствувано (връзката с Отца е чрез мен, казва Христос). Затова У.З. не може да служи пряко на хората. Той е добър господар, но лош слуга. На У.З. трябва да се служи. Това е едно обяснение за състоянието на науката днес. Хората искат тя да им служи, но първо те следва да слугуват на науката. Един теоретичен закон не може пряко да служи на практиката. Например че без вярна теория за рентата не е възможна практиката на определяне, измерване, разпределение на рентата.

Георги Станков е носител на У.З., но преди него са Хермес, Христос, Маркс, Енгелс, Айнщайн, Х. Уейл, Андрей Цанов, Христо Попов, Живко Ошавков, Иван Хаджийски, Ваклуш Талев.

Всички те и много други са откриватели и създатели на У.З. Таблицата за възпроизводство на времето, капитала и морала е пример за действието на У.З. В тази таблица, както се вижда в настоящата книга, законите на явленията и симетрията на законите са свързани в едно. Това открива пътя на социалните технологии. Явления, закони и симетрии могат да се свързват в едно и да се произвеждат технологии,

само ако са от едно и също естество — да имат едно и също качество, за да може да се смятат количества. За да се смятат обаче качества, то е нужно определянето на общо количество. Симетрията и У.З. не могат без общо количество и без общо качество. Това е фундамент на универсалността. Тензорът като обща мярка за количество и тензорната плътност като обща мярка за качество са необходим математически апарат. Общото количество и общото качество са фундамент на математиката. Общото качество предполага различие в количествата, а общото количество предполага различие в качествата. Естеството на нещата се определя от синтеза на и различието в количество и качество. Това е същественото при прехода от строго математически към физически или към социологически анализ и синтез. За да е общ математическият анализ на физическо и социално, то трябва да е различен съдържателният анализ, физическото и социалното време са времена от различно естество, при това те не са просто различни качества при еднакво количество, но те са и различни количества при еднакво качество. Те са реципрочни. Реципрочността на физическо и социално време (съответно пространство, маса и енергия) е тяхно фундаментално различие. Физическото (време, енергия, пространство) стои в знаменателя на числото, определящо социалната енергия. Във физиката времето е от едно естество, в социологията времето е сбор на времето на всички хора от тяхното раждане до тяхната смърт. Всичко това поставя под въпрос универсалността на У.З. на Георги Станков. Като прилага У.З. във всички сфери, без оглед на естеството на потребителната стойност в тях, Георги Станков в същност реже клона, на който стои. Като прилага У.З. във всички клонове на физиката той отхвърля отрасловите закономерности, а с това подрива основите и на самата физика. Когато всички закони се свеждат до един закон, това не ги снижава, а ги възвисява. Когато всички хора се отнесат до един Бог, това не ги принизява, а ги прави богове. У.З. нищо не отхвърля — той установява това, което е постановено; У.З. нищо не постановява, той установява, това, което е постановено. Това е съществен пропуск в книгата на Георги Станков, което я отчуждава от физиците, биолозите, социолозите. Математиката играе и може да играе ролята на теория за науките, само ако се съобрази с епистемологията. Математическа структура без адекватна социологическа структура е кухня. А



социологическа структура без адекватна математическа структура е мъртва, безжизнена. У.З. не отхвърля миналото, той го свързва чрез настоящето с бъдещето. За бъдещето се проповядва; за настоящето се изповядва; за миналото се съди. Проповедник, изповедник и съдник на У.З. е книгата „Време, капитал, морал“. Към това върви всеки добросъвестен читател. Истините се проповядват; делата се изповядват; греховете се осъждат. Това е пътят към съвършенството. Да не се събарят, а да се изправят на крака физиката и социологията. Да не се отнема, а да се дава автономност на науките и на хората. Основен проблем е взаимодействието на времето, пространството и на енергиите — физическа, биологическа, социална, взаимодействието на законите. Идеята за социологическа симетрия, е израз и проява на върховната симетрия, на универсалния закон, на по-високо равнище на съгласуване на симетрията. Това е пътят на хармония мунди. Световната хармония съществува. У.З. като израз на тази хармония съществува, затова той може да бъде откриван и прилаган. У.З. е истина от последна инстанция, път на цялото човечество — един път за всички; У.З. е живот съвършен, живот възпроизводим. Истина, път и живот в едно. От това произлиза девизът на нашата книга „Време, капитал, морал“: свещеност и неприкосновеност на човешкото време; свещеност и неприкосновеност на капитала; свещеност и неприкосновеност на морала. Свещеност и неприкосновеност на живота. Това е основи на конституцията на човечеството. В това отношение пито една от конституциите по света не отговаря на тази „конституция“. Световна хармония съществува и тя се изразява в действието на У.З. като закон на единството на време, капитал, морал. Нарушаването на този закон води до дисхармония и всеобща криза на света, криза на времето, криза на капитала и на морала. Илюзия е не универсалният закон за обществото. Илюзорни днес са възгледите и действията на повечето държави по света — навсякъде по света държавите вземат от природата повече, отколкото дават за нормалното възпроизводство на природната среда, затова бушува екокриза. Почти навсякъде машините се използват за намаляване труда и работните места, а изискването на У.З. е увеличаване на труда. Затова растат бедността и безработицата — почти навсякъде банките са превърнати в институции за получаване на капитал не с повече, а с по-малко труд. Затова расте несправедливостта — парите се увеличават главно по

пътя на инфлацията, а не по пътя на масовото увеличаване на стокооборота. Затова расте неравенството — хлябът не е източник за обогатяване, а инструмент за обедняване. Затова расте бедността и мизерията — работната заплата не е определяна от стойността на труда, а от цената на труда. Безработицата се атакува не с повече, а с по-малко труд — плаща се, за да не се работи. Така бедните стават все повече, а децата и старците все по-онеправдани. Образованието и науката се считат за непроизводствени сфери — фактор за намаляване на труда и за неговото ограничаване, затова се ширят неграмотността и лъжата. Същото се отнася и до изкуството, културата и спорта. Затова растат грозотата и болестите. Пада моралът. Властта се използва не за увеличаване масата на труда, а за нейното намаляване. Борбата с оръжията и войните се води като все повече се увеличават средствата за въоръжаване. Затова процъфтяват войните, бежанците и се шири престъпност и робство. Няма върховен духовен съвет на света, който да решава глобалните проблеми на обществото. Липсва мъдрост и прозрение в световните дела. Отсъствува общата програма за действие. Затова има обща криза в политиката и падение на световния морал. Не защото отсъствува, а защото се нарушава У.З. Най-много изостава изучаването на времето. В нито една страна няма министерство на бюджета на времето, в нито една страна по света няма статистика, която редовно да наблюдава използването на БВ на всички свои граждани — от тяхното раждане до тяхната смърт. Няма ГБВ и АБВ. Няма нито един академичен институт или ВУЗ, където основно да се изучава АБВ и ГБВ. Няма разработени и не се разработват социални технологии, осъществяващи взаимодействията на време, капитал, морал и съответните технологически инструменти за функционирането на социална радарна система, на системи за социално планиране и на система за социално смятане и социална оценка. Ето това са някои от обясненията защо У.З. още не се осъществява. Ето това е задачата на книгата „Време, капитал, морал“. Тя не е свършена, към нея има доста неща да се добавят и в нея сигурно има неща, които ще се окажат излишни. Всеки да се чувствава отговорен и свободен да прибавя. Излишното само ще отпада. Нека всеки читател стане потенциален участник в духовния съвет на България, който да осъществява, да претворява в действие великите идеи на човечеството за хармония. Да направи „конституция“ като

основа за цялото законодателство на страната. България има най-богата почва за това, да създаде свой духовен съвет, да изгражда необходимите институции за изучаване и използване на времето, капитала и морала в цялост. Време е да се премине към по-активно отношение към времето. Бюджетът на времето и теорията за времето, да заемат подобаващото им място в науката за обществото, в поведението на хората и в организацията на обществения живот. Теорията е ключ за разбиране тайните на обществото и енергия за растеж на общественото богатство. Теория — истина, теория — път и теория — живот. И ако тези три слова са символ за природата на Христос, то те, отнесени към Теорията за времето, означават, че в природата на времето се крие дълбокият смисъл на идеята за Бог и нейната роля в живота на човечеството. Или науката за времето е така фундаментална, както е теорията на религиите (и Християнството). А организацията на времето е по-фундаментална от всички други конкретни форми на организация на обществения живот — църкви, фабрики, ферми, банки, училища, телевизия, армии, партии и пр. Явление, закон, симетрия са три равнища на познание на времето. Времето като единичност, времето като общност и времето като всеобщност. Законът е трайното, оставащото, възпроизводимото в явлението, симетрията пък е хармонията на самите закони. Съотношение между самите закони. Законът на законите или универсалният закон това е учението за времето като всеобщност. В „Капиталът“ на Маркс именно това време се изследва. Идеята за времето, като фундаментална категория е вплетена вътре в тъканта на теорията на Маркс. Верността, истинността, стройността на идеите на „Капиталът“ се основават на верността, цялостността, пълнотата, дълбочината на идеята за времето. Всички основни категории в „Капиталът“ се свързват една с друга посредством времето, те произтичат от време и се свеждат към време. Следователно те са в симетрия. Следователно теорията за стойността, теорията за стоката, теорията за капитала и принадлежната стойност са частен случай на теорията за времето. Или теорията за времето е по-фундаментална от теорията за стоката, стойността и пазара. И организацията на времето трябва да е по-фундаментална от организацията на пазара и пазарното стопанство. Колкото една теория е по-фундаментална, толкова тя е по-опосредствана. Тя е константа, тъй като касае законите и техните

отношения (симетрията), а не самите явления. Така изниква основният проблем, с промяната на посредниците на една фундаментална теория, да не се губи самата теория. Или както често се изразяваше проф. Хр. Попов — с мръсната вода да се не изхвърля и детето. С мръсната вода, която носи Християнството и църквата, да не се изхвърля великата идея за Бог.

С мръсната вода, която донесоха в живота на човечеството социализмът и комунизмът, да не се изхвърля голямата теория, която създадоха Маркс и Енгелс — фундаменталната идея за симетрия на законите на обществото, на принадлежната стойност и свободното време е израз на тази симетрия. В България с приемането на „марксизма“ и атеизма се изгуби дълбоката идея за времето, капитала и морала, защото съветският марксизъм беше един ужасен мутант. С мръсната вода на капитализма се изхвърли и неговото дете — принадлежната стойност и капитала. Следва да се прави разлика между организацията на идеята и организацията на обществото. Константата, великата идея, симетрията остават непроменени. Организацията, като константа, остава непроменена. Променя се идеята за организацията. Теорията на религията като идея е времето. Църквата да организира това време и да осъществява тази идея. Но когато църквата губи ресурсите, с които организира времето, тя се изчерпва. Партията се сменя, за да се смени идеята, въз основа на която е организирана партията. Има нови партии със стари идеи, но няма нито нови, нито стари партии с принципно нови идеи — идеи, които да възраждат и възпроизвеждат великите константи на времето и принадлежната стойност. Проблемът и трагедията на съвременна България (а това е проблем и трагедия на Балканите, Европа и Света) е, че при промяната се губи равновесието, стабилността. Старото е отхвърлено, но още действа (защото по същество то не е променено). Новото е прието, но още не функционира (защото то още не е родено). По-рано при национализациите се изгуби частната собственост; днес при приватизациите и реституциите се губи национална собственост. А при всички подобни преходи трябва да се съхрани и умножи същественото — собствеността като израз на натрупана принадлежната стойност, собствеността като национален (и частен и обществен) капитал. Или остава и трябва да остава същественото, трайното, истинското. Защо хората не разбират или твърде трудно разбират това? Принадлежната стойност няма да се

унищожи, а ще се възроди и въплъти в свободно време и туристически продукт. Лесно и бързо се руши. Мъчно и бавно се създава. Но как да се увеличава свободното време, когато то изисква увеличаване, а не намаление на работното време? Как да се премахва експлоатацията, когато това изисква увеличаване, а не намаление на принадлежното време? Как да се разширява пазарът и развива пазарното стопанство, когато изискването на пазара и неговата дълбока социална природа като категория на времето е да се дава на пазара повече, отколкото се взема от него. На пазара се купува и продава принадлежна стойност. На него остават и може да печелят само тези, които влагат в него повече, отколкото вземат. Повече време може да имат и ще имат тези, които не отнемат от времето на други, а обогатяват и придават към времето на другите. Защото, който взема от другите, а не създава и дава (време и стойност и принадлежна стойност) той става по-беден, защото и обществото става все по-бедно. Само когато човек създава и дава време (стойност и принадлежна стойност) става по-богат, защото тогава и обществото става по-богато. Когато отделни хора стават богати, а обществото става все по-бедно, и бедните стават все повече, значи нещо е ненормално, защото така се унищожава самото общество. Който убива времето, той убива живота — той убива себе си и обществото. Това е големият урок, който ни дава Андрей Цанов. Това е великата истина за времето като наука и богатство. Днешното отношение към времето е гибелно за хората и обществото. Това е класическото, индустриалното третиране на времето — време едномерно, време еднопосочно, време безсъдържателно. Време като проста рамка и формален измерител на дейности и стойности. Времето като понятие е израз на дълбоко, фундаментално знание. Знанието пък се свежда до познаване на същността, ролята и функциите на времето в различните му форми и прояви. Знанието за коня като тотемно животно е фундаментално, когато то обхваща и обяснява целокупния живот на племето и когато чрез него (Коня) се управлява времето. Знанието за Бог е фундаментално, когато то (чрез неговия Син), обхваща и обяснява съвкупния живот на хората. Знанието за принадлежната стойност е фундаментално, когато чрез него и в него се вижда съвкупния продукт и живот на обществото (държавата). Това е възможно, когато идеята за принадлежна стойност е приета и се признава за главен носител и критерий на общественото богатство. Не може

принадената стойност (и теорията на Маркс) да играе тази роля, когато се поставя за цел нейното унищожение — каквато е идеята на социализма. За да играе идеята за времето ролята на фундаментална теория, то във времето трябва да се виждат съвкупният живот и съвкупният продукт на обществото. Чрез теорията за времето да се стига до всички теории и всички теории да довеждат и да се свеждат, в последна сметка, до теория за времето. Така времето се управлява чрез принадлежната стойност. Знанието идва от притежанието. Притежанието идва от знанието. За да знаеш Бог, трябва да го имаш в себе си, да Го създаваш в себе си. Няма Бог и няма знание за Бог човек, който не го създава вътре в себе си. Не може да познава времето този, който го няма. За да го има, той трябва да може да го създава в себе си и да го дава от себе си; не може да познава парите (стоката и капитала) този, който ги няма в себе си. Не остават те при човека, който не ги създава и не ги дава на другите. Който взема и не дава, който не създава, той не може да има. В него не остава нищо. Хората трябва да бъдат ежедневно предупреждавани за тяхната съдба, за тяхната участ, ако не следват повелите на времето. Ако не знаят и прилагат времето като наука и богатство. Това е смисълът и значението на „страшния съд“ — съдят се тези, които убиват времето.

България се нуждае от министерство на бюджета на времето. То е по-важно, то е фундаментално в сравнение с министерството на финансите. За да се направят приложими, идеите трябва да бъдат разбираеми. За да се разбират, те трябва да бъдат приложими и прилагани. Това изисква идеите да бъдат възпроизводими. За да се възпроизвеждат, трябва да се произвеждат отново и отново. Днес са приложими и се употребяват други идеи. Идеи, които възпроизвеждат и утвърждават старото. Валутният борд и пазарното стопанство няма да спасят България, ако не се възприеме идеята за времето като наука и богатство, ако няма духовен борд и разбито чувство за целокупност, за цялостност, тоталност и константност на Времето — минало, настояще и бъдеще в едно. Сега Евростат отделя значителни ресурси за осъществяване на Европейски проект за изучаване използването на времето. Хармонизиран БВ на Европа. Това е "ля ма и полезна инициатива. Но тя ще остане безплодна, ако възпроизведе старите структури, старите мерки и оценки на времето. Това изследване няма да разкрие огромните разхищения на време, които се правят в Европа.

Европа е далеч от разбирането на същинската природа, роля и функции на времето. Европа се ръководи от политици и финансисти, които нямат вярна представа за ролята на времето. (То се отчита опосредствано от политиците чрез поведението на хората и отношението им към политиците). Не може да има европейска система за смятане без европейска система за измерване и оценка на времето. Това не може да се прави точно и пълно със средствата на парите и финансите. Досегашните изследвания показват, че чрез тази система се обхващат и оценяват по-малко от половината човешки дейности (и време). Нужно е да се обхване цялото време, времето на всички хора на Европа. Без това не може да се смята вярно. Всички институции на Европа трябва да се съгласуват, хармонизират с времето на Европа. Евростат да стане първата европейска институция, която поема тази роля. Необходима е нова система за социално смятане на основата на времето и на нови квалификации и нови класификации на времето, дейностите, продуктите, местата — институциите горе и долу. Необходимо е обсъждане на тези въпроси отделно и за Балканите. Така може да се създаде много работа за българите, могат да се спестят и още повече да се произведат милиони долари. Така ще бъде осъществен туристическият продукт на България, Балканите, Европа и света. Един продукт синтез на време, капитал, морал; синхрон на работно и свободно време — време, което е синтез на растежа на труда и капитала. Но времето, капиталът и трудът трябва да са цялостни. Тогава те представляват една трихотомична система и се обуславят едни други и се доказват едни други. Божествените закони се изразяват като отношения във времето на хората. Капиталът се изразява като количество време, а времето се изразява като отношение на морал и капитал. Растежът на времето, растежът на богатството и морала са еднородни и еднопосочни. Расте ли едното във връзка с останалите, то всички растат. Но не може да расте времето е да намалява капиталът.

Време, което не гарантира растежа на капитала и морала, не е време. Капитал, който не гарантира растежа на времето и морала, не е капитал.

Отново повтарям — тази връзка и зависимост намира своите точни количествени измерения. Богословието, темпологията и икономиката стават точни науки, когато се обхване емпирично цялото

време на хората — от раждане до смърт, цялото време на всички хора на една жива общност, на една социална цялостност чрез тензори. Такъв АБВ вече е постигнат в България. Има възможност това в скоро време да се постигне и в европейски рамки. Тогава ще е възможно разработването на социална радарна система. Системи за социално смятане и за социална организация. Системи за социална оценка и социално планиране.

Време е времето да се признае като Бог-Баща; капиталът да се признае за Бог-Син, а моралът за Бог-Дух. Това е един Бог, на когото всички служат, хармонията на новото хилядолетие — на новата цивилизация.

**ВЪЗПРОИЗВОДСТВОТО НА ВРЕМЕ, КАПИТАЛ И БОГ КАТО КОНСТИТУЦИЯ НА УНИВЕРСУМА —  
МЕГАСТРУКТУРА НА УНИВЕРСАЛНИЯ ЗАКОН**

<b>ВРЕМЕ</b>	<b>КАПИТАЛ</b>	<b>БОГ</b>	<b>СТРУКТУРА</b>
Минало	Стойност	Баща	Базисна (Основна)
Сегашно	Производителност	Дух	Реална (Актуална)
Бъдеще	Принадена стойност	Син	Супер (Надстроечна)
Действие__	<b>Продукт</b>	<b>Знание</b>	<b>Универсум</b>
Процес__	<b>Резултат</b>	<b>Теория</b>	
Течно__	<b>Твърдо</b>	<b>Въздухообразно</b>	<b>Социално</b>
Време__	<b>Капитал</b>	<b>Морал</b>	<b>Симетрия</b>

Връзки по хоризонтала:

Кореспонденция на дванадесет вида време (отговарящи на дванадесет сфери на обществено производство) с дванадесет форми на капитала и дванадесет норми на морала. Или 2 на дванадесета степен връзки на време, капитал и Бог.

Кръгооборотът на техните твърдо, течно и въздухообразно състояния,

Връзки по вертикала:

Връзките на миналото време само чрез бъдещето;



Връзките със стойността само чрез принадлежната стойност;  
Връзките с Бащата само чрез Сина;  
Връзките с основната структура само чрез суперструктурата.  
Всеобщо движение към социология и социални технологии;  
Всеобщ кръговрат на социалното от течно към твърдо и въздухообразно, подобно на кръговрата на водата.

Това е таблицата за възпроизводството на време, капитал и морал. С единен краен продукт (туристически) — като синтез на производство и потребление, на принадлежна стойност и свободно време. На твърдо, течно и въздухообразно в едно...

**Издание:**

Захари Стайков. Възпроизводството на Време — капитал — Бог  
Печат „Балкан Прес“ АД, София, 2000

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.